

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 59

Ple del Parlament

Sessió 35, primera reunió, dimecres 10 de juliol de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre l'impacte pressupostari de projectes privats 310-00208/12	4
Pregunta al Govern sobre els plans relatius a l'acció exterior 310-00209/12	6
Pregunta al Govern sobre el canvi climàtic 310-00202/12	7
Pregunta al Govern sobre la prevenció d'emergències i els plans i els mitjans del Departament d'Interior per a fer-hi front 310-00203/12	9
Pregunta al Govern sobre l'emissió de documentals a TV3 310-00204/12	11
Pregunta al Govern sobre la coordinació postemergència de l'incendi de la Ribera d'Ebre 310-00205/12	12
Pregunta al Govern sobre l'acompanyament institucional dels menors sense referents familiars 310-00206/12	14
Pregunta al Govern sobre el pagament de la paga extra del 2013 als treballadors públics 310-00207/12	15
Pregunta al Govern sobre el programa Esfera 310-00200/12	17
Pregunta al Govern sobre les dades de l'increment de la pobresa i les polítiques socials 310-00201/12	19
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del fet que la justícia europea hagi denegat a Carles Puigdemont i Antoni Comín prendre possessió del càrrec com a eurodiputats 317-00117/12	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre els atacs xenòfobs contra centres en què viuen menors estrangers no acompanyats 317-00119/12	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat col·lectiva de reacció davant d'incendis com el de la Ribera d'Ebre, el Segrià i les Garrigues i sobre el rescabament a les famílies i els territoris afectats	25
317-00118/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la repercussió internacional del judici de l'1 d'octubre i sobre la repressió a persones i institucions per part de l'Estat i la justícia	27
317-00121/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la resposta a la nova onada de repressió contra Catalunya	28
317-00120/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la xifra rècord de la taxa de pobresa	29
317-00116/12	
Projecte de llei de creació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya	31
200-00004/12	
Interpel·lació al Govern sobre les instal·lacions i els accessos als ports	47
300-00158/12	
Decret llei 11/2019, del 4 de juny, de modificació de la disposició transitòria setena de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport	53
203-00019/12	
Propostes de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a infants i de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos de violència sexual denunciats en centres escolars	66
252-00017/12 i 252-00018/12	
Procediment per a elegir set membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts	79
284-00004/12	
Interpel·lació al Govern sobre la prevenció i l'extinció d'incendis	82
300-00156/12	
Interpel·lació al Govern sobre les accions del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació amb relació a la gestió del territori	90
300-00157/12	
Interpel·lació al Govern sobre la Catalunya rural	98
300-00159/12	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 35.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de llei de creació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya (tram. 200-00004/12). Comissió de Salut. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 312, 14).
3. Decret llei 11/2019, del 4 de juny, de modificació de la disposició transitòria setena de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport (tram. 203-00019/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 360, 28).
4. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a infants (tram. 252-00017/12). Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 306, 64).
5. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos de violència sexual denunciats en centres escolars (tram. 252-00018/12). Tots els grups i subgrups parlamentaris. Debat i votació (text presentat: BOPC 330, 15).
6. Procediment per a elegir set membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 284-00004/12). Presidència de la Generalitat. Designació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les instal·lacions i els accessos als ports (tram. 300-00158/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la prevenció i l'extinció d'incendis (tram. 300-00156/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les accions del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació amb relació a la gestió del territori (tram. 300-00157/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la Catalunya rural (tram. 300-00159/12). Marc Parés Franzi, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la prohibició de les operacions de rescat a la Mediterrània (tram. 300-00160/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les delegacions exteriors (tram. 300-00161/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre els problemes de mobilitat (tram. 300-00162/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels menors no acompanyats (tram. 300-00163/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les forces i els cossos de seguretat (tram. 302-00121/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00123/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pla d'acció dels departaments davant l'emergència climàtica (tram. 302-00124/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi ecològica i els conflictes ambientals i territorials (tram. 302-00128/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la salut mental i l'atenció al suïcidi juvenil (tram. 302-00125/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les accions que perjudiquen la convivència (tram. 302-00126/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els casos de corrupció a Catalunya (tram. 302-00127/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

El president

Bon dia, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que se'ls ha distribuït. I d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Els faig avinent, abans, que d'acord amb l'article 95 del Reglament, el diputat Ferran Pedret, amb motiu del seu permís de paternitat, ha delegat el seu vot en la diputada Eva Granados, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I així mateix, la diputada Anna Caula ha delegat el seu vot per aquesta sessió plenària en el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà.

Els recordo també que el diputat Raül Romeva ha designat el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

Pregunta al Govern sobre l'impacte pressupostari de projectes privats

310-00208/12

El primer punt de l'ordre del dia, doncs, són les preguntes amb resposta oral al Govern. La primera pregunta la formula la diputada senyora Raquel Sans, en nom del Grup Parlamentari Republicà, i és sobre l'impacte pressupostari dels projectes privats. Quan vulgui, diputada.

Raquel Sans Guerra

Bon dia; gràcies, president. Vicepresident, en les darreres setmanes, s'ha tornat a posar el focus en el projecte del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou, anteriorment conegut com a Barcelona World. Una de les principals preocupacions al territori és saber si la transmissió dels terrenys de CaixaBank a l'empresa Hard Rock comportarà costos per a la Generalitat. És a dir, si aquesta operació entre privats tindrà costos públics, ja que algunes veus alerten dels perills que implicaria per al Govern la compra d'aquests terrenys, pressupostats en 120 milions d'euros.

D'altra banda, val a dir que, des del departament que vostè encapçala, ens consta que s'ha treballat en tot moment per redimensionar aquest projecte inicialment previst amb sis casinos per reduir-lo a només un. I, en aquest sentit, s'ha intentat convertir el CRT en un projecte viable, com deia, reduint notablement el protagonisme del joc i atorgant un major paper als usos comercial, hotelier i de congressos i convencions.

Per ser més concrets, actualment la configuració d'aquest complex seria la següent: un casino, dos hotels temàtics, un centre aquàtic, un centre comercial i un auditori de gran capacitat que, com s'ha reiterat en diverses ocasions, ha de complementar i consolidar l'actual oferta turística del territori, lligada a Port Aventura i Ferrari Land, a l'hora que ha de servir per obrir nous nínxols de mercat en el turisme de negocis.

Ara mateix, però, la preocupació, especialment a les comarques del Camp de Tarragona, se centra en com es transmetran els terrenys de CaixaBank a Hard Rock. I sobretot, si aquesta transmissió implicarà alguna despesa pressupostària per al Govern que vostè vicepresideix. Cal dir que una altra qüestió que també amoïna el territori és si una possible operació de compravenda dels terrenys, amb la Generalitat com a intermediària, podria perjudicar una futura reclamació per via judicial dels

antics propietaris, que ja han manifestat la seva voluntat de tornar a taxar uns terrenys que, en el seu moment, van ser expropiats argumentant l'interès social, però que el nou Pla director urbanístic n'ha variat els usos i, per tant, podrien haver-se revaloritzat.

Senyor Aragonès, la pregunta concreta que li fem és si l'adquisició d'aquests terrenys per part de Hard Rock comportarà algun cost per la Generalitat i, en definitiva, per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I anant més enllà, també voldríem saber si la Generalitat assumirà el risc de pèrdua de valor d'aquests terrenys, en cas que la inversió de Hard Rock no s'arribés a realitzar o es fes de manera progressiva. Serà el Govern qui assumirà aquest risc?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda
(Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, la resposta és que no, que ni un sol euro públic, ni una sola transmissió de risc econòmic a la Generalitat de Catalunya en aquesta operació, tal com, en el passat Ple, doncs, van explicar tant el conseller Calvet, com el president de la Generalitat.

Primera cosa que crec que és important destacar: el complex de Hard Rock és un projecte important, un projecte que pot tenir un impacte positiu, que ha de tenir un impacte positiu, que tindrà un impacte positiu al Camp de Tarragona, per centrar aquest projecte en un model d'oferta d'oci, de turisme de negocis, turisme familiar. S'ha redimensionat el pes del joc, perquè entenem que el valor afegit que comporta és un complement a tot el que és la política de destinació de la Costa Daurada, de Salou, de Vila-seca i de tot el complex del centre recreatiu turístic.

Precisament, quan la llei que va reformar i que ha fet possible que aquesta inversió es pugui portar a terme, l'any 2014, va venir al Parlament, jo era diputat i vaig portar aquesta llei per part del meu grup parlamentari. I el meu posicionament va ser molt clar i crec que és on hem anat a dia d'avui: situar el projecte en termes realistes, urbanísticament; protegir els col·lectius vulnerables davant del joc i també protegir els diners públics de qualsevol responsabilitat en aquesta qüestió.

Cinc anys després, tenim el projecte situat en aquests termes, acceptat territorialment. I el que li vull dir és que pel que fa a la transmissió de terrenys, ni un sol euro públic, ni un sol euro dels catalans i les catalanes aniran a fer possible aquesta transmissió de terrenys. És una operació privada, una operació entre particulars. Els diners públics estan per a una altra cosa, estan per a la sanitat, estan per a l'ensenyament, estan per a les infraestructures de mobilitat, per a la seguretat, per a l'atenció social, per a la resta de polítiques públiques.

Tampoc cap transferència de risc. És a dir, per tant, les reclamacions que puguin haver-hi les han d'assumir qui fa el negoci, qui fa la inversió privada, perquè és una inversió de naturalesa privada i no pública. Per tant, cap transferència de risc, cap despesa pressupostària en la venda de terrenys. És una operació entre particulars. Nosaltres estarem per fer-ho possible, per facilitar-ho, perquè sigui una realitat, però evidentment, des d'on podem fer-ho, que és en l'àmbit urbanístic, en l'àmbit de la regulació de joc, en l'àmbit de l'impuls. Però, evidentment, com a operació privada que és, doncs, la despesa correspon als inversors privats.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre els plans relatius a l'acció exterior

310-00209/12

La següent pregunta és sobre els plans relatius a l'acció exterior. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Mònica Palacín. Quan vulgui.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, president. Conseller, jo avui li volia preguntar per Acció Exterior, l'acció exterior del Govern de Catalunya. Li volia preguntar..., aquesta acció com a motor important per al desenvolupament de l'economia, de la llengua i de la cultura catalana. Li volia parlar de l'atracció de la inversió estrangera, que ha generat més de setanta projectes, amb 240 milions d'euros i la creació de més de tres mil llocs de treball. Volia parlar de la diversificació de les exportacions als mercats exteriors, també de com ha estat reconeguda Catalunya com a regió més atractiva del sud d'Europa, en termes d'inversió estrangera, els anys 2018 i el 2019.

Parlar de com l'acció exterior catalana és legal i legítima, com ho són les accions exteriors, les polítiques d'acció exterior que realitzen altres regions d'Espanya. En aquest cas, Galícia, País Basc, Andalusia, Castella - la Manxa i tantes d'altres, que fan el mateix. I per tant, com la Generalitat, amb aquesta legitimitat, ha de continuar exercint les seves legítimes competències en acció exterior, reobrint delegacions i consolidant internacionalment les seves potencialitats i valors, malgrat que l'Estat espanyol veu l'acció exterior catalana com una amenaça i, malauradament, no com una oportunitat.

Volíem fer referència també a aquesta ofensiva contra l'acció exterior catalana: aplicació del 155, la revocació d'actes i nomenaments del Cos Consular; les peticions del ministre Borrell per tancar delegacions..., però aquesta pregunta, no li farem avui, perquè les clavegueres de l'Estat no deixen mai de sorprendre'ns, i tornem a veure en acció aquestes de manera que vam ser coneixedors, ahir, dels informes del TSJ que revelen l'espionatge als delegats del Govern de Londres, Berlín i Ginebra. I no només a ells, sinó al mateix conseller, a vostè mateix.

Per tant, avui refem la nostra pregunta, considerant aquests fets com a molt greus. Conseller, què sap d'aquest escàndol d'espionatge?, i què pensen fer des del Govern? Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el senyor Alfred Bosch, conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Alfred Bosch i Pascual)

Diputada, doncs efectivament, com vostè apunta, pel que sabem, es tracta d'un altre cas greu d'espionatge. Un escàndol democràtic, en el qual s'estan utilitzant recursos de l'Estat i clavegueres de l'Estat. Apuntant, seguint, perseguint els tres delegats –com a mínim que de moment sapiguem– a Londres, París i Ginebra. A membres d'aquest Govern, i encara més, a càrrecs electes de tot Europa. Diputats, presidents d'assemblea, representants d'organismes internacionals. Per tant, aquí tot això amb l'objectiu de coartar la projecció internacional de Catalunya com a país, en positiu, que és el que fem.

Per tal de demanar, de moment, el tancament cautelar de tres delegacions i impedir que fem la feina. Una feina que és legal, que és legítima i democràtica. I que és necessària. Perquè si Catalunya no s'internacionalitza, Catalunya perd força i perd pes en un món global al segle XXI. I també per tal de prohibir que parlem quan ens pregunten, que parlem del nostre posicionament, de la situació actual a Catalunya. Una feina que també és necessària i que també és obligada. I, per tant, per tal de prohibir la veritat.

Això és el que estem veient. I també la creació d'un relat sobre el mal ús nostre dels recursos públics del Govern de Catalunya. Quan la pregunta és: quin ús fa el Govern espanyol dels recursos de tothom? Usen les ambaixades, usen el Ministeri de l'Interior, usen tots els recursos a la seva disposició per tal de crear aquest relat. I darrere d'això hi ha un nom, que és Josep Borrell. Que aspira a ser el representant de la política exterior i la seguretat comuna d'Europa. La pregunta és: el senyor Borrell, quant ha gastat? El senyor Borrell, quins fons reservats ha utilitzat? A qui han espiat? Qui ha espiat a qui i a qui han espiat, a tot Europa?

El senyor Borrell ha de donar la cara. I ha d'assumir responsabilitats pel que estem coneixent. I si cal, haurà de dimitir.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el canvi climàtic

310-00202/12

La següent pregunta és sobre el canvi climàtic, i la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades. Quan vulgui.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Conseller, sense contaminació atmosfèrica, els nens i les nenes que neixen avui tindrien una esperança de vida vint mesos superior a la que tindran. El canvi climàtic i els problemes associats que estem patint i patirem, l'estem agreujant amb les activitats econòmiques de l'actual model econòmic. Hi ha consens sobre els efectes dels gasos d'efecte hivernacle, els gasos provocats pel transport segueixen augmentant i és el sector que més hi contribueix.

El proper gener hauria d'entrar en funcionament el que fins ara el Govern no s'ha atrevit a implementar: restriccions als vehicles privats més contaminants a les zones de baixes emissions. Tenim un repte, si una gran quantitat de cotxes deixés de circular quan s'apliquin aquestes restriccions, el transport públic aguantarà, col·lapsarà? Nosaltres creiem que necessitem més i millors infraestructures del transport. Cal acabar el tram central de la línia 9 del metro; hem de millorar la fiabilitat i la confortabilitat de rodalies Renfe i de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, ara que estan augmentant els usuaris a nivells similars abans de la crisi, de fet, un 11 per cent més que l'any 2016. El bus-VAO no està resolt tampoc, estem també en una demanda creixent. Busos que també poden quedar atrapats a les hores punta; busos que haurien de tendir a ser elèctrics, que avui encara tenim centenars d'autobusos altament contaminants.

Senyor conseller, han de ser més eficients i eficaços per donar respostes, si no, no seran capaços d'abaixar els efectes de la contaminació per gasos derivats del transport privat. Eficients també en assegurar la salut dels ciutadans i ciutadanes, no tantant llits hospitalaris en episodis d'alta contaminació com aquest estiu, que hi han hagut repunts de patologies respiratòries a tots els serveis d'urgències dels hospitals públics catalans.

El grup de treball i seguiment que aquest Parlament els va instar a constituir amb l'Administració local no s'ha reunit. Hi han massa coses pendents de començar, conseller.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damia Calvet. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Sí; gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades i diputats. Senyor diputat, moltes gràcies per preguntar de nou sobre emergència climàtica, li agraeixo el to. I el que preteníem era això quan el 14 de maig passat vam declarar l'emergència climàtica del país, preteníem que tots plegats fóssim conscients que precisament tenim un gran repte, no només a Catalunya sinó a tot el planeta, al qual hem de fer front des de l'acció. Parlar de canvi climàtic és parlar d'emergència climàtica; és parlar d'acció climàtica.

Vostè ha començat parlant del canvi climàtic però ha acabat parlant només del transport públic. Jo li vull dir que no només hem d'actuar en el camp del transport públic, hem d'actuar en molts altres camps. És evident que l'emergència es basa, des del meu punt de vista, en tres grans conceptes: un, el de la transició energètica; l'altre, el de la descarbonització de la mobilitat –i aquí parlem de transport públic–, i el tercer, tot el que fa referència a l'economia circular.

En transport públic evidentment necessitem més i millor transport públic. Ja és casualitat que avui em preguntis vostè sobre transport públic relacionat amb l'emergència climàtica quan ahir vam tindre un nou incident a Rodalies, en la línia R3 entre la Molina i Planoles. Entre Tosses i Planoles vam tindre un descarrilament que va provocar o que va manifestar de nou aquesta mancança d'inversions del Govern de l'Estat. Ve de lluny això. Ve, de fet, dels governs del PSOE i ha continuat amb governs del PP, en inversions a Rodalies, que és el que hauria de procurar tenir aquest més i millor transport públic. Però en tot cas nosaltres com a Govern hem fet la declaració d'emergència climàtica i estem disposats a continuar treballant amb consens per poder desenvolupar més acció climàtica.

Jo suposo que vostè avui també em pregunta, perquè vol posar en valor una esmena que han presentat com a grup parlamentari a dues mocions que presenten els grups de comuns i de la CUP, a dues interpellacions que em van fer la setmana passada o fa quinze dies. En tot cas en aquesta esmena vostè apunta a fer una taula social o una cimera del canvi climàtic a Catalunya en els propers mesos i li vull avançar que, a l'espera de que m'ho vulgui concretar, nosaltres estem disposats a fer-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar té la paraula el diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, conseller. Ha intuït la meua segona..., la part segona. El seu Govern ha aprovat una declaració d'emergència climàtica. Ara sembla que també ho farà l'Ajuntament de Barcelona i de ben segur que la resta d'administracions públiques de Catalunya també ho faran. Ara, està molt bé fer declaracions, però seria millor adoptar compromisos i acords conjuntament, administracions i sectors econòmics, socials, ambientals i polítics del país. I per això li proposo que convoquin i liderin una nova cimera climàtica a Catalunya.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Diputat, recollim el guant. Nosaltres volem efectivament celebrar una cimera del canvi climàtic d'aquí a uns mesos. I volem inclús fer una sèrie de reunions preparatòries amb tot el món sectorial, eh? Unes cimeres o unes reunions preparatòries a la cimera del canvi climàtic amb sectors, en els que també evidentment tinguem en compte els grups parlamentaris, per anar preparant sectorialment tots aquests efectes i reptes del canvi climàtic, per acabar, doncs, celebrant una cimera

en la que es puguin adoptar acords no només per part dels partits polítics, sinó també per part de tota la societat.

El president

Conseller, gràcies.

Pregunta al Govern sobre la prevenció d'emergències i els plans i els mitjans del Departament d'Interior per a fer-hi front

310-00203/12

La següent pregunta és sobre la prevenció d'emergències i els plans i els mitjans del Departament d'Interior per fer-hi front, formulada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Fa la pregunta el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. *Conseller*, la gestión de emergencias y la protección civil es una competencia, una responsabilidad que tiene encomendada el Gobierno de la Generalitat que debe ejercerla siempre que sea necesario en estrecha colaboración con la Administración central.

A finales de junio, principio de julio, hemos afrontado en Cataluña una situación de emergencia por un terrible incendio forestal. Una situación que puede repetirse a lo largo del verano; el riesgo e incendios forestales es extremo en gran parte de Cataluña. ¿Qué plan o protocolo regula la gestión de emergencias por parte de la Generalitat para los incendios forestales en Cataluña? ¿Quién tenía encomendada la dirección y coordinación de la respuesta ante una situación tan grave como la vivida en la Ribera d'Ebre? ¿Qué papel se reserva a las Fuerzas Armadas en las emergencias por incendios forestales?

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Diputat..., bon dia, diputats i diputades. Evidentment el lideratge correspon als bombers, els Bombers de la Generalitat de Catalunya, el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, i el que no refusarem serà el suport d'altres ajudes que ens puguin venir davant d'un incendi, de qualsevol incendi, siguin de l'Estat espanyol o siguin de l'Estat francès o siguin d'on siguin.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Matías Alonso Ruiz

Sí, *conseller*, es el plan I'Infocat. El plan Infocat contempla el mecanismo de cooperación de las Fuerzas Armadas. La dirección del plan, es decir, usted, solicitó la participación de la Unidad Militar de Emergencias que fue activada de inmediato el mismo 26 de junio por la tarde, pocas horas después de iniciarse un incendio en la Ribera d'Ebre.

Un apunte geográfico: ambas orillas del Ebro, en todo su recorrido, están en España. El jueves 27 a primera hora de la mañana usted, *conseller*, explicó la participación de la UME en los siguientes términos: «Cuando un país tiene un foco y se expande nos ayudamos mutuamente con los vecinos. Si estuviéramos en L'Empordà lo haría Francia, pero ahora estamos al lado del Estado español.»

Desde su creación la UME, nuestras Fuerzas Armadas –suyas también, *conseller*, no del vecino sino de todos nosotros–, ha actuado en Cataluña cuantas veces ha sido requerida por el Gobierno de la Generalitat. En 2009 en Horta de Sant Joan, Tarragona; en 2012 en Rasquera, Tarragona, y en la Junquera, Girona –el vecino

no, *conseller*, la UME–; en 2013, tras las graves inundaciones de la Vall d’Aran; en 2014, para bombear y drenar las instalaciones del AVE en Girona. Su alarde fatuo del día 27 dejó claro que usted no vive ya en un país vecino, vive en un mundo paralelo. Seguro que no tuvo el valor de decir a la cara al oficial de enlace de la UME que le consideraba un buen vecino. Se lo recuerdo, *conseller*, usted es Estado; todos nosotros somos Estado. Si no quiere serlo, lo tiene muy fácil, dimita de su cargo. Dimita y deje de denigrar a los funcionarios públicos que ponen en riesgo la propia vida por la seguridad de todos.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller. Quan vulgui.

El conseller d’Interior

Gràcies, president. No sé per què –segurament soc molt illús–, jo em pensava que parlaria del foc i no em parlaria dels seus problemes, que tenen vostès, i allà on busquen problemes on no n’hi han. Miri, jo li explico el foc.

El foc de la Torre de l’Espanyol va durar onze dies, va cremar cinc mil hectàrees. Però aquest no és el titular, el titular és que se’n van salvar quinze mil. Hi havia moments que hi treballaven més de cinc-cents efectius, treballant el foc, i va conviure amb 467 incendis de vegetació a Catalunya; per tant, cinquanta-nou incendis al dia que convivia amb el foc de la Torre de l’Espanyol. I entre el dia 23 de juny, la revetlla de Sant Joan, i el 7 de juliol vam tenir 941 incendis de vegetació; per tant, seixanta-tres al dia.

Qui va participar en aquest incendi? Doncs hi van participar els Bombers de la Generalitat, liderant aquesta extinció, amb la col·laboració dels veïns del poble valencià, del poble aragonès, del poble de Castella - la Manxa. Si vol li parlo de país, perquè la Real Academia Española, una llengua que vostè deu dominar molt millor que jo, segurament, diu que *«país es territorio con características geográficas y culturales propias, que puede constituir una entidad política dentro de un estado»*. Per tant, som país. Nosaltres som país i ho diu la Real Academia Española, no ho dic jo –ho diu la Real Academia Española. I si jo em considero país, perquè ho diu la Real Academia Española, considero que els veïns també poden ser país perquè no són menys que ningú. Per tant, són països veïns. I continuo.

Qui va col·laborar en aquest incendi? Hi van col·laborar Bombers de la Generalitat –com li he dit–, la UME, agents rurals, l’ADF, BRIF, Mossos d’Esquadra, SEM, Protecció Civil, Creu Roja...; una col·laboració amb els alcaldes i alcaldesses de la zona, que va ser perfecta; els veïns i veïnes de la zona, que s’hi van implicar amb una força impressionant; la Diputació de Tarragona, la de Lleida, consells comarcals... I amb el postincendi, postemergència, els diferents departaments de la Generalitat, pilotats per la conselleria de Presidència, que és qui porta el món local, doncs, col·laborant per la gestió postemergència. Això és l’incendi de la Torre de l’Espanyol.

Si vostès volen mirar les divisions i els problemes i les separacions que hi poden haver en altres coses, facin, però pensi que hi ha una cosa que és molt més greu, que és que se’ns ha cremat un bosc...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

(*Aplaudiments.*)

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'emissió de documentals a TV3

310-00204/12

La següent pregunta és sobre l'emissió de documentals a TV3 i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Sonia Sierra. Quan vulgui.

Sonia Sierra Infante

Gracias, señor presidente. Buenos días, señora *consellera*. Ja sé que esto que acabo de hacer ahora mismo, que es saludar en español en un pleno, es para usted, según sus propias palabras «triste, preocupante y segregador», y también sabemos que para el señor Torra no es nada normal hablar español en Cataluña. Para ustedes no es normal hablar en la lengua materna de la mayoría de catalanes, pero les parece lo más normal del mundo indignarse si alguien no le puede hablar en catalán a su tostadora. Y eso lo sabemos por un documental de TV3 que, lejos de ayudar a la defensa del catalán, lo único que ha conseguido ha sido ridiculizarla. Mire, como yo no creo que sea casualidad que hayan surgido a la vez el documental de las tostadoras, el informe de Plataforma per la Llengua y el resurgir del grupo Koiné, todos con el mismo mensaje y es que el catalán está en peligro, mi pregunta es muy concreta: ¿Van a seguir implementado políticas de fundamentalismo cultural, sí o no?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Meritxell Budó, consellera de la Presidència. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president. Molt bon dia, diputades, diputats. Diputada, permetin-me que li digui i li recordi que no és competència ni d'aquesta consellera ni tampoc del Govern de la Generalitat decidir la programació dels mitjans públics de comunicació catalans.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Sonia Sierra Infante

La pregunta ha sido muy clara, no ha sido lo que usted ha contestado y se la reformulo: ¿Van a seguir implementando políticas de fundamentalismo cultural, sí o no? Y tomo ese concepto de la antropóloga Verena Stolcke, porque su campaña de supuesto peligro del catalán encaja perfectamente con su definición.

Miri, mentre que la majoria dels catalans vivim amb naturalitat el nostre bilingüisme, a vostès els molesta que puguem fer servir amb llibertat qualsevol de les nostres dues llengües. I això es veu molt clar al documental de TV3 quan diuen que en cas de conflicte els catalans sempre canviem de llengua.

Es decir que para TV3 solo son catalanes de verdad aquellos que tienen el catalán como lengua habitual. Pues, mire, para Ciudadanos todos somos catalanes independientemente de la lengua que utilicemos y nosotros creemos que hay que defender el catalán, pero no con su fundamentalismo, porque ustedes se están convirtiendo en un problema para la defensa del catalán. Y luego está su obsesión con las lenguas que se hablan en los patios de los colegios, y son incapaces de soportar que los niños hablen en su lengua materna a la hora del patio, porque odian la libertad, odian que nos podamos expresar libremente en la lengua que queramos, y eso lo vemos claramente en sus ruedas de prensa. Le vuelvo a hacer la misma pregunta y añado otra: ¿están dispuestos a cambiar sus políticas lingüísticas sectarias y de señalamiento?

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Miri, escolti'm, no ho dic jo, ho diuen experts lingüistes, que el català corre perill de la mateixa manera que el corren nou de cada deu llengües del món, i això és així. És una realitat: el català corre perill. Vostès, immersos en el seu promonolingüisme obligatori, que és el que voldrien, doncs, en aquest sentit, no entenen que cal que un govern tingui aquesta responsabilitat de protegir la seva llengua, la seva cultura i la seva història, perquè és nostra i cal preservar-la. I en aquest sentit hi ha el compromís d'aquest Govern.

I, escolti'm, li diré que la televisió pública de Catalunya, en aquests moments, és de les úniques televisions europees generalistes que programa documentals en *prime time*. Els nostres mitjans de comunicació públics són clau per configurar un espai català de comunicació necessari i que cal preservar, perquè són una expressió clara de la nostra identitat.

Mirin, el programa *Llenguaferits* va tenir un 14,7 per cent de la quota, això indica que és un tema que preocupa i ocupa aquesta ciutadania, perquè és un dels índexs d'audiència més elevats que hi ha hagut aquest mes de juny. Recordar també que TV3 segueix sent líder d'audiència a Catalunya, durant vint-i-tres mesos consecutius, és el rècord de la cadena. I, amb relació al *30 minuts*, li repeteixo, va tenir una audiència del 14,7 per cent.

Miri, el Govern no decideix els continguts dels mitjans públics de comunicació, aquesta tasca es fa des de la corporació. I el control dels continguts el fa el Consell de l'Audiovisual, que, ho recordo, són nomenats pel Parlament de Catalunya i no pel Govern. I, si vostès ho volen, també des dels grups polítics poden fer aquest control dels mitjans a través de la Comissió de Control de la Corporació Catalana dels Mitjans de Comunicació. Per tant, no seré jo com a consellera, ni tampoc el Govern de la Generalitat, qui faci valoracions sobre els continguts dels mitjans.

El president

Consellera, ha acabat el temps...

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la coordinació postemergència de l'incendi de la Ribera d'Ebre

310-00205/12

La següent pregunta és sobre la coordinació postemergència de l'incendi de la Ribera d'Ebre. Formulada, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, per la diputada senyora Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Honorable consellera Budó, com bé sap, Catalunya és un país viu i, per això, el Govern encapçalat pel president Torra, a qui manifesto tot el suport en nom de Junts per Catalunya per no defallir en la defensa dels drets negats, ha impulsat, durant aquest temps, l'estratègia «Un país d'oportunitats, un país viu», amb voluntat de fomentar el creixement econòmic, la diversificació de l'economia local i la millora del nivell de vida i de l'ocupació de les zones rurals. Si bé és cert que ja s'havia anunciat aquest programa amb relació a la Terra Alta, també ho és que vostè mateixa va anunciar aquest dissabte que la Ribera d'Ebre serà un dels primers territoris que participarà d'aquesta estratègia i, com a diputada ebrenca, li agraiïxo la celeritat per prendre aquesta encertada decisió.

Durant un temps, el sud del país hem acaparat tota atenció mediàtica per un episodi fatídic marcat pel foc arrasador, un foc que ha cremat plantes, arbres i més ve-

getació, però que també ha cremat herències, projectes, il·lusions, hores de faena... Gràcies a la gran tasca d'infinat de persones a qui, una vegada més, hem d'agrair la seva professionalitat, entre els quals hi ha voluntaris, bombers, agents rurals, Protecció Civil, mossos, policies locals, agrupacions de defensa forestal, Creu Roja, el SEM i la UME, entre altres, el foc ha deixat de cremar i ja es considera extingit des de les nou de la nit del passat dia 7.

Al llarg d'aquests dies i sempre amb un treball excel·lent des dels ajuntaments, amb les seues alcaldesses i els seus alcaldes al capdavant, i altres administracions del territori, com les delegacions del Govern de les Terres de l'Ebre i de Lleida, la unitat d'acció, tan necessària en el moment en què vivim, ha estat clau per vèncer les flames i evitar, així, una catàstrofe més gran.

La coordinació institucional i la transversalitat d'actuació entre departaments i entre administracions han de posar-se ara de manifest d'una manera clara i creiem que vostè, com a consellera de la Presidència, n'ha d'assumir el lideratge: diagnosi dels danys, tramitació d'ajuts i respostes als afectats amb la màxima immediatesa possible.

Per tot això, consellera, des de Junts per Catalunya, volem preguntar-li quin és el pla d'actuació, amb relació a la coordinació d'emergències posterior a aquest incendi devastador.

Som Ribera d'Ebre i també som Garrigues, som Segrià i, com l'au fènix, de les cendres, los del sud rebrotarem. Col·laborem-hi.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la senyora Meritxell Budó, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, president. Diputada, diputats i diputades, primerament, dir que, després de la gestió de l'emergència per part del Departament d'Interior, que va coordinar de manera excel·lent, doncs, aquest foc, aquest gravíssim foc que va ocórrer aquests passats dies a les Terres de l'Ebre..., dir-los que, des del Govern, tenim clar que la gestió de la postemergència ens ha de permetre que aquesta catàstrofe del foc la puguem convertir en una oportunitat per al territori. I en això treballem i en això tenim la mirada posada.

Mirin, el diumenge dia 30 de juny, amb el president, vàrem visitar la zona afectada pels focs i ens vàrem reunir amb les vuit alcaldesses i alcaldes dels municipis afectats de la zona. I, dissabte passat, vaig realitzar una altra visita, en aquest cas, de manera coordinada amb les diferents administracions que d'alguna manera o altra tenen competències en aquesta gestió de la postemergència. Amb el president, el diumenge, vàrem acordar que, durant tota aquella setmana, el territori ens faria una diagnosi dels danys acusats, per tal que la setmana següent la poguéssim recollir i la poguéssim traslladar cap aquí per començar a treballar la reparació d'aquests danys soferts.

I els municipis, certament, ens han traslladat aquesta diagnosi i, conjuntament amb el territori, s'estan calendaritzant les accions que s'han de prendre de manera immediata –retirada de la fusta cremada, recuperació del rec–, per tal d'evitar que hi hagi més pèrdues de les que ja han patit.

També, com a acció immediata, ens hem compromès a acompanyar tots aquests municipis en la tramitació de les sol·licituds d'aquests ajuts, uns ajuts que són urgents i que, per tant, tenen uns terminis curts per poder ser sol·licitats, i acompanyar-los per tal que puguin dur a terme tota la documentació necessària i tots els tràmits necessaris que els permetin d'assolir aquests ajuts.

Acompanyar també aquestes accions immediates amb una mirada a mitjà i llarg termini, i en això també ens hi hem compromès. Al mes de setembre, es tornarà a fer una radiografia de la zona afectada i també endegarem aquest projecte «País viu», que prioritzarà aquestes comarques, tal com ens hi vàrem comprometre.

Com a conclusió, el més important en la gestió d'aquesta postemergència creiem que també passa per aquesta coordinació institucional, oferint a tots els afectats el que podríem dir una «finestreta única» i que gestionarem mitjançant les delegacions que el Govern té al terreny, que té tant a les Terres de l'Ebre, com té a Tarragona, per tal de donar resposta i coordinar totes aquelles tasques que haurem de fer entre els diferents departaments de la Generalitat.

El president

Consellera, ha acabat el temps.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'acompanyament institucional dels menors sense referents familiars

310-00206/12

La següent pregunta és sobre l'acompanyament institucional dels menors sense referents familiars, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Forné. Quan vulgui.

Josep Maria Forné i Febrer

Gràcies, president. Conseller, els humans som éssers amb moltes capacitats, però és veritat que aquestes capacitats demanen molt de temps per a la seva maduració i, a més a més, no només el temps de la maduració, sinó que demanen, com diu la dita africana, tota la tribu per aconseguir aquesta maduració. El primer component d'aquesta tribu és la família, la família és el primer element de socialització dels infants i de la maduració d'aquestes capacitats.

Circumstàncies com poden ser la desestructuració o la migració fan, a vegades, que la família no sigui present i és, aleshores, quan les institucions han de suplir aquesta manca de família. En el cas de Catalunya és la Generalitat –i, en concret, a través de la DGAIA– qui se'n responsabilitza, principalment des de la figura de la tutela, de fer aquesta substitució amb professionals, molt bons professionals, aquest acompanyament dels menors que no tenen aquesta figura de la família.

Això és conegut per la ciutadania, però a vegades resulta certament llunyà.

Per Junts per Catalunya, el tema de la cohesió social, el tema de la justícia social és cabdal, com per a altres actors, certament, i per tant, és un tema que ens preocupa, perquè aquest –el de la cohesió social– passa per aquesta maduració i acompanyament en la maduració dels joves quan no hi han aquests elements, per desestructuració o per migració.

Com que volem un país cohesionador i acollidor, i sabem la limitació dels recursos, us preguntem, justament, per desfer malentesos en un moment molt crític, en un moment en el qual hi ha amenaces de racisme i de xenofòbia, com hem vist, darrerament, al Masnou i en altres llocs i en altres poblacions, i en altres temes, com poden ser situacions que, a vegades, no desitjaríem, els preguntem, concretament, sobre aquest compromís i aquesta responsabilitat, que sabem que hi és per part del Govern i per part de la vostra conselleria, en aquest acompanyament dels menors que no tenen aquest referent familiar en el moment imprescindible de la primera socialització.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputat, diputades, diputats, estem davant de, segurament, un dels reptes més importants que tenim com a societat, ara mateix –que tenim com a societat. I és un repte entorn de com som capaços de donar suport, fer front a una obligació jurídica, però, per sobre, a una obligació moral i ètica, i és com donem suport a tots els infants i joves que estan en situació de desprotecció en el nostre país, sense distinció d'ètnia, d'orígens, etcètera. El treball del Govern de la Generalitat i, en aquest cas, del departament i de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència és protegir els més vulnerables.

Hi ha una diversitat de situacions i, en els últims temps, s'ha visualitzat molt un dels aspectes, que són adolescents i joves migrats sols, sense referents adults. Dintre d'aquest col·lectiu, també hi ha una diversitat amplíssima i això també ho hem de dir. No podem tractar aquests nois i noies com si fossin un col·lectiu homogeni, és molt diferent: països diferents –una gran majoria del Marroc, un 80 per cent, però països diferents–, orígens –rural, ciutat–, situacions d'origen –gent que ha tingut formació, gent que no n'ha tingut– i ara el que ens pertoca és cuidar aquest element i cuidar, especialment, la convivència en tots els nostres pobles i ciutats. Perquè o som capaços no únicament de protegir, sinó de donar les eines de cara a l'emancipació quan són adults, o no fem bé la nostra feina. I, en aquest sentit, necessitem que, entre tots i totes, amb la crítica lògica i normal que pot haver-hi a qualsevol actuació d'un govern, remem conjuntament i no permetem que es donin situacions com les que s'han viscut, que és entrar en un establiment públic on es fa protecció social, protecció a menors entorn a la Convenció de drets humans, i que no tinguin les màximes conseqüències. No ho podem permetre. I, en això, estic segur que tots vostès ajudaran i hi estan compromesos.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el pagament de la paga extra del 2013 als treballadors públics

310-00207/12

La següent pregunta és sobre el pagament de la paga extra del 2013 als treballadors públics i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Gemma Geis. Quan vulgui.

Gemma Geis i Carreras

Bon dia, president Torrent. Consellers, conselleres, president Torra... Li formulem aquesta pregunta al conseller Puigneró perquè, com bé vostè sap, el passat gener es va aprovar aquí, es va convalidar un decret llei en el Parlament de Catalunya en el qual ens comprometíem a fer el retorn de les pagues extres dels funcionaris, dels treballadors públics, entre altres mesures, i especialment, doncs hi havia el compromís de fer el pagament del 30 per cent de les pagues extres endarrerides de l'any 2013, durant el segon semestre de 2019.

És veritat que, al mes de febrer, el Govern de la Generalitat va aprovar la negociació amb l'Estat espanyol sobre el retorn d'aquestes pagues extres i el Govern espanyol va enviar un requeriment d'informació al Govern de la Generalitat i vam veure el risc de no poder fer efectiu aquest pagament, perquè aquest decret llei es

portava davant del Tribunal Constitucional. Finalment, el Govern espanyol va fer marxa enrere en les seves amenaces d'impugnació del retorn de les pagues extres.

Per tant, els fets han demostrat la voluntat del Govern de la Generalitat de complir amb el retorn de les pagues extres als treballadors i l'existència de límits legals, de regles de despesa, de dèficit i de compliment de la regla de despesa, que havien estat negats des del principi que el conseller Puigneró els havia exposat i ho havia manifestat en seu parlamentària.

Per tot això, des de Junts per Catalunya, volem retre comptes del compliment d'aquell decret llei i li preguntem al conseller Puigneró quin és l'estat de compliment del pagament que suposa el pagament i el retorn del 30 per cent de les pagues extres, que finalitza ara, al segon semestre de 2019.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, el senyor Jordi Puigneró. Quan vulgui.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

(Jordi Puigneró i Ferrer)

Bé. Moltes gràcies, president. Diputada, des que va començar aquesta legislatura, en vam fer del retorn de les pagues extres –almenys, aquest conseller ho va fer– el seu primer compromís, eh? Aquest era un compromís amb els treballadors de casa nostra que s'havia, diguéssim, doncs, de complir, eh? Crèiem que això era de justícia fer-ho.

De fet, en aquest mateix Parlament, se'ns va dir de tot, eh? Se'ns va dir que no seríem capaços d'arribar a cap acord amb els sindicats, doncs bé, vam fer-ho, eh?, vam arribar a un acord l'11 de desembre passat per, precisament, donar compliment a aquest compromís. També se'ns va dir que no compliríem aquest acord, eh?, que no pagaríem; doncs bé, ja estem pagant, hem pagat el primer tram, el del 10 per cent, eh?, durant el primer semestre. Per tant, complim els acords que signem, i també se'ns està dient i se'ns ha dit que no aprovaríem el segon tram, que no el pagaríem... Per tant, dir en aquest sentit que hem demostrat la voluntat precisament de fer-ho, eh?; hem aprovat un decret llei per fer efectiu aquest retorn del 30 per cent restant pel que fa, diguéssim, a aquest any. D'això hi ha el meu compromís, hi ha el compromís del Govern per fer el retorn en aquest segon semestre. De fet, això va ser convalidat també aquí pel Parlament, en aquest cas el 10 d'abril.

Per tant, malgrat els entrebancs que ens posa en aquest cas el Govern de l'Estat, aquest és un govern que compleix amb els seus acords, que compleix amb el retorn dels drets dels treballadors de la Generalitat, i farem efectiu aquest pagament en el segon semestre d'aquest any. I això ho farem malgrat també les amenaces que hem tingut amb el requeriment en el Tribunal Constitucional que ens ha posat el mateix Govern del PSOE. I, per tant, no només no ens ha facilitat, aquest Govern del Partit Socialista, la possibilitat de retornar amb més facilitat aquests diners als treballadors, sinó que a més a més se'ns posa dificultats afegides. El requeriment al Constitucional n'és un exemple. I finalment se'ns ha donat la raó en aquest assumpte. Al final, quan veiem la senyora Montero aplicar amb tanta..., allò, seguint fidelment, eh?, el que van ser les mesures Montoro, comencem a veure que no hi ha masses diferències entre el Govern del PSOE i el Govern del Partit Popular pel que fa als drets dels treballadors de la Generalitat de Catalunya, fins a l'extrem de les darreres declaracions de la senyora Montero, dient que, mentre aquest Govern, i en concret el president Torra, continuï fent afirmacions independentistes, doncs, no aixecaran...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública
...el control sobre les finances de la Generalitat.

El president
Gràcies, conseller.
(*Aplaudiments.*)

Pregunta al Govern sobre el programa Esfera
310-00200/12

La següent pregunta és sobre el programa Esfera. I formula la pregunta, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el diputat senyor Carles Riera. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Bé; bon dia, conseller. El proppassat final de curs escolar va estar marcat per la fallada del programa Esfera, que va endarrerir un mínim d'una setmana el procés de gestió de les notes de final de curs. Això va provocar greus incidències en la cloenda del curs en molts centres educatius, sobrecàrregues de treball als equips docents i al PAS, així com importants dificultats en la comunicació de les qualificacions a alumnes i famílies.

Quines responsabilitats assumeix i exigeix el seu Govern en relació amb aquest despropòsit? Demanaran responsabilitats a les empreses proveïdores? Rescindiran els contractes relacionats amb el fallit programa Esfera?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el senyor Jordi Puigneró, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública. Quan vulgui, conseller.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Gràcies, president. Diputat, efectivament, en primer lloc, permeteu-me, doncs, que m'afegeixi també a les excuses, ja, que el mateix conseller Bargalló va fer a la comunitat educativa per la fallada d'aquesta aplicació informàtica, en concret en el sistema, diguéssim, d'educació pel que fa a l'entrada de notes de final de curs.

Bé, mentre això passava també..., els vull fer avinent una qüestió: mentre això passava hi havia 1.846 aplicacions que funcionaven amb normalitat en el conjunt de la Generalitat. Ho dic perquè entenguem també que estem parlant d'un incident puntual com passa, eh?, sovint en els àmbits informàtics. I, sense anar més lluny, doncs, li passa a WhatsApp o li passa a Facebook. Vull dir, inclús grans empreses mundials tenen en determinats moments alguns errors.

Ho dic perquè al mateix moment que passava això continuàvem gestionant correctament el que era l'aplicació informàtica, per exemple, de llits hospitalaris, o de la recepta electrònica, o de la gravació de vistes judicials, o la gestió informàtica del 112. Ho dic perquè estem parlant que avui en dia la tecnologia passa a ser fonamental en la gestió dels serveis públics del nostre país i, per tant, també dels serveis socials. És impossible avui prestar una bona resposta en l'àmbit dels serveis socials o dels serveis educatius sense la tecnologia. I, per tant, això cal tenir-ho en compte, també, quan fem els pressupostos i entenguem que clarament els pressupostos tecnològics han de ser expansius, hem de ser... I, per tant, quan arribi un pressupost en aquest Parlament, també els demanaré aquesta corresponsabilitat pel que fa, en aquest sentit, a la inversió en tecnologia per poder millorar la qualitat dels serveis que prestem als nostres ciutadans.

Dit això, dir que estem analitzant, en concret, eh?, la fallada d'aquesta aplicació; dir que també la millor manera d'atacar un problema informàtic és donant-li resposta, crec que hi hem de donar resposta satisfactòria conjuntament amb el Departament.

ment d'Educació..., perquè això es resolgués. S'ha resolt amb un temps crec que prudential. I ara estem analitzant, doncs, quines són les accions que hem de fer a partir d'aquest moment per demanar les responsabilitats que facin falta.

El president

Gràcies, conseller. Per preguntar de nou, té la paraula el diputat.

Carles Riera Albert

Bé, conseller, miri, aquests dies estem parlant de la llei Aragonès, i en la fallada del programa Esfera tenim una bona mostra del fracàs de les externalitzacions dels serveis públics. Miri, l'any 2012, el Govern dels millors, d'Artur Mas, va posar en marxa una operació a gran escala de privatitzacions i externalitzacions de serveis públics, amb els grans arguments, en aquell moment –els deuen recordar–, d'un estalvi de més o menys el 25 per cent en el seu cost, la millora en l'eficiència del servei i el foment de les empreses.

El CTTI en va ser un dels protagonistes, i, si seguim la traça del fallit programa Esfera, hi trobem personal externalitzat del CTTI que participa en empreses com Itèria, la que gestiona Esfera, amb 385 milions d'adjudicacions, que esdevenen adjudicatàries de contractes de serveis tecnològics i portes giratòries entre aquestes empreses, Convergència Democràtica i el CTTI.

Ara, ara hem entès, ara hem entès bé, què volien dir amb estalviar el 25 per cent, què volen dir amb eficiència i foment empresarial. El programa Esfera ha compensat la seva fallada i la mala qualitat del servei amb el sobreesforç i les hores extres no remunerades del personal docent i del PAS dels centres escolars. Augment de l'eficiència empresarial gràcies a l'obtenció de beneficis privats per un mal servei pagat amb diners públics. Aquest és el concepte d'eficiència i d'estalvi de les seves externalitzacions, avís per navegants del que ens espera si s'aplica la llei Aragonès.

Conseller –acabo–, assumiran i exigiran responsabilitats? Si vostès no ho fan, ho farem nosaltres. Rescindiran aquests contractes? Revertiran aquestes privatitzacions fallides? Finalment, incorporant el programari lliure, finalment, que és certament una de les millors solucions per evitar aquests despropòsits?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Sí, diputat, però aquest model que vostè planteja, aquest nou model TIC que es va impulsar aquests darrers anys, que el planteja com un desastre, dir que ha rebut un premi per part de l'Institut Europeu d'Administració Pública, com el premi a la millor pràctica europea en innovació i excel·lència. Ho dic perquè tan dolent no deu ser, eh?, com vostè el pinta. I, en tot cas, estem parlant d'una errada en una aplicació, de 1.800 aplicacions.

Dir que també nosaltres, amb aquest model, el que busquem també és traccionar un model i un sector TIC a Catalunya que generi ocupació. I penso que aquest model...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

...afavoreix també... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre les dades de l'increment de la pobresa i les polítiques socials

310-00201/12

La darrera pregunta al Govern és sobre les dades de l'increment de la pobresa i les polítiques socials, formulada en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem per la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Bon dia. Conseller, parlem de la fractura real de Catalunya, la que existia, la que existeix i la que es dispara: la de la desigualtat. Segons les darreres dades de l'Idescat, la taxa de població en risc de pobresa s'ha disparat fins al 21,3 per cent. És la pitjor dada dels darrers quinze anys. La taxa més alta continua sent en la població infantil i juvenil; dels menors de setze anys, un de cada tres viu en risc d'exclusió social. I els col·lectius que més s'han empobrit en el darrer any, les dones i la gent gran.

Això vol dir que mentre l'economia està creixent al nostre país, la població més vulnerable s'empobreix, però també vol dir que no hi ha fiscalitat justa que redistribueixi la riquesa. I vol dir que les polítiques públiques que estan fent per fer front a la pobresa són ineficients. Són ineficients perquè inverteixen massa poc i són ineficients perquè ho inverteixen malament. De fet, l'informe de la Fundació Foessa fet públic la setmana passada diu que la cobertura de rendes mínimes a Catalunya és molt baixa, és inferior a la de la resta de l'Estat, i això que a Catalunya tenim renda garantida de ciutadania.

Tot just fa un any li reclamava en una interpellació mesures contundents i *diferents*, de canvi de paradigma, respecte a la pobresa infantil, perquè fa un any el que s'estava disparant, segons les dades de l'Idescat, era la pobresa infantil. I fa dos mesos, en una moció en aquest Ple del nostre grup parlamentari, s'aprovava al Parlament que calia aprovar d'immediat el Reglament de la renda garantida de ciutadania per resoldre les exclusions de població que s'estan produint actualment en l'aplicació d'aquesta llei. Què ha fet vostè? Res de nou respecte al tema de la pobresa infantil i, respecte al reglament, dir que no el faran fins l'any que ve.

Conseller, s'ha disparat el percentatge de persones en risc de pobresa; s'evidencia la insuficiència i ineficiència de les seves polítiques al respecte, i vostè mentrestant desobeeix els mandats del Parlament. Quan pensa dimitir?

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

President, gràcies. Diputada, diputats i diputades, mirin, crec que, des de l'absolut respecte, com a mínim en algunes coses hauríem de ser molt més clars i molt més nítids, a tothom. El Reglament de la renda garantida està tramitant-se, i té una tramitació obligatòria, i cap govern, perquè forma part de la fiscalització que ha de fer el CTEESC, el Consell de Governos Locals, qualsevol ciutadà o ciutadana, pot avançar aquesta tramitació. Jo ho dic per respecte a la ciutadania, per respecte als processos, perquè són processos de fiscalització, i per respecte a tothom. Com a mínim en certes coses, siguem clars i expliquem les veritats: un reglament que és un decret complex no el pot aprovar un govern en una setmana, està prohibit per llei, té uns processos.

I crec que aquest exercici mínim de considerar que tothom és igual d'intelligent l'hauríem de fer, i més quan parlem de pobresa. Perquè estem molt preocupats. I estem molt preocupats perquè hi han dos àmbits, dos àmbits que generen el problema. Un: com pot ser que estiguem creixent en intensitat de treball i no estiguem creixent

en lluita contra la pobresa? I això va perquè no funciona el mercat laboral. I això ho hem compartit moltes vegades.

I el segon element –el segon element–: com pot ser que el sector on més creix sigui en la gent gran, perquè han crescut els ingressos mitjans i les pensions no han crescut? Crec que aquests elements els podem compartir i podem buscar de quina manera solucionar-los.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Marta Ribas Frías

Conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, s'espolsa les seves responsabilitats. Mirin, el Reglament de la renda garantida de ciutadania, a principis d'any, ja tenia alegacions públiques per part d'aquest grup parlamentari. Estem a juliol i encara no hi ha hagut resposta; ni resposta a alegacions públiques fetes per part de cap altra organització del país. Estem parlant d'un repte gran i complex, conseller; no l'hi neguem. Però si fer front a la pobresa i la desigualtat no és la prioritat del seu departament, quina ho és?

El president

Diputada, ha acabat el temps...

Marta Ribas Frías

La sensació de la ciutadania és que el Govern ni hi és ni... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Primer, és la prioritat d'aquest departament. Segon, llavors què fem? Perquè taxa Arope; per sobre de Catalunya, en taxa Arope, tenim País Valencià, les Illes, Madrid, Galícia, Múrcia, Castilla - La Mancha, Ceuta, Andalusia, Canàries i Extremadura. Tots aquests tampoc tenen la prioritat de la lluita contra la pobresa? Per respecte a tothom que fa i que intenta fer el millor amb les competències limitades que té, crec que hauríem de respectar i explicar les situacions. La taxa Arope, la qual es té en compte, mostra aquesta realitat, i no és precisament a Catalunya on ha crescut més.

I igualment continuarem i continuarem denunciant la situació del salari mínim, denunciant la situació del mercat laboral i de les reformes laborals...

El president

Conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...i treballarem per donar respostes... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del fet que la justícia europea hagi denegat a Carles Puigdemont i Antoni Comín prendre possessió del càrrec com a eurodiputats

317-00117/12

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta la formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. ¿Cómo valora que el pasado 3 de julio la justicia europea haya impedido que los señores Puigdemont y Comín tomen posesión como eurodiputados?

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Senyor diputat, molt bon dia. Doncs es demanaven unes mesures cautelars, aquestes mesures cautelars no s'han donat, el procediment segueix. Estem absolutament convençuts que el president Puigdemont i el conseller Toni Comín seran eurodiputats.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat. Quan vulgui.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Efectivamente, el pasado 3 de julio la justicia europea dictaminó que los señores Puigdemont y Comín no tomarían posesión de su acta de diputados. Es más, primero el Parlamento Europeo y a continuación el Tribunal General de la Unión Europea señalaron –cito textualmente– «que deben ser las autoridades españolas las que trasladen la lista oficial de eurodiputados.» Las autoridades españolas, sí, de España; ese Estado que, según ustedes, es un estado facha y opresor.

Pues hecha esa constatación, yo le planteo un sencillo ejercicio de autoayuda, a ver qué le parece. ¿No se ha planteado que si ninguna institución europea considera que España sea un estado facha, a la mejor, y solo a lo mejor, el único facha pudiera ser usted? (*Remor de veus.*) ¿No se ha planteado que, si España ha recibido el apoyo explícito de todas las instituciones y pilares de la Unión Europea, a lo mejor, y solo a lo mejor, el único que pisotea derechos fundamentales pudiera ser usted?

En definitiva, ¿no se ha planteado que, a lo mejor, y solo a lo mejor, está usted como el rey desnudo, que cree ir engalanado en bellos y democráticos ropajes cuando en realidad toda Europa lo ve en antidemocrática pelota picada? (*Rialles.*)

Creo que debería usted reflexionar sobre estas cuestiones, señor Torra.

Muchas gracias.

El president

President, abans... Diputat, sap perfectament quins són els termes de l'acord, crec que ha sobrepassat els límits que ens vam marcar amb l'expressió que ha fet. Li demano, diputat, que retiri l'expressió o l'hauré de cridar a l'ordre.

Alejandro Fernández Álvarez

Yo no he llamado «facha» a nadie. (*Remor de veus.*) He invitado a reflexionar sobre la posibilidad de que lo fuera.

El president

Diputat, si vol entrarem ara en un joc dialèctic, però, en tot cas, hi insisteixo, li demano que retiri l'expressió, perquè sembla que ha sobrepassat aquests límits que ens vam marcar. I, si no, l'hauré de cridar a l'ordre.

Alejandro Fernández Álvarez

No, no. Es que yo no he llamado «facha» a nadie. Por lo tanto, insisto, yo he invitado a reflexionar sobre la posibilidad eventual de que alguien lo sea.

El president

Doncs el crido a l'ordre. Si seguim en aquest camí, ja sap quines conseqüències tenen les crides a l'ordre. Demano que es tingui en compte a l'acta del Ple.

Per respondre...

Santi Rodríguez i Serra

Per una qüestió d'ordre. La constància en l'acta es fa a la segona crida a l'ordre, no a la primera. Li demano que apliqui estrictament el Reglament.

El president

Sí, sí, li he demanat que ho retirés, no ho ha retirat. Li he dit que el cridaria a l'ordre, i li torno a fer una altra crida a l'ordre, diputat. Que consti a l'acta del Ple.

Diputat, no entrarem ara en una discussió..., digui, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyor president, volem saber exactament quantes crides a l'ordre es fan i els motius exactes pels quals es fan aquestes crides a l'ordre. Perquè vostè n'ha fet una i ha demanat la constància a l'acta, i d'acord amb el Reglament, la constància a l'acta s'ha de demanar a la segona, i no hi ha absolutament cap element que justifiqui una segona crida a l'ordre. Des del meu punt de vista, no n'hi ha ni per una, però no veig la segona, no veig el motiu de la segona crida a l'ordre.

El president

Diputat, he demanat al diputat que retirés l'expressió o el cridava a l'ordre, primera vegada. No ha volgut retirar l'expressió, està en el seu dret, però jo també tinc l'obligació de fer una segona crida a l'ordre i que consti en acta. (*Remor de veus.*)

Senyor Rodríguez, no entrarem més en discussió. No té la paraula. Seguim. Seguim amb la sessió de control. (*Persisteix la remor de veus.*) Diputat... Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, president. De tota manera, lo de «pedra picada» també era una expressió que com a mínim deu haver estat inèdita... (*veus de fons*), «pilota picada» –perdó–, «pilota picada», exacte..., bastant inèdita en aquest Parlament. Jo lamento que s'utilitzin aquests termes, però, vaja, en qualsevol cas, vostè parlava de l'«*Estado facha*», no? Literalment. O que jo parlava de... En qualsevol cas, jo no sé exactament vostè en quin país viu, en aquest, en el nostre, a Catalunya, ahir va passar el següent: es va fixar el judici per al major Traperó, es va multar per la Junta Electoral Central l'honorable president Puigdemont i el conseller Comín amb tres mil euros, es van registrar diferents dependències de la Generalitat. Si em permeten un apunt personal, la Fiscalia em demana gairebé divuit mesos d'inhabilitació i trenta mil euros de multa. S'investiguen diputats sense que els diputats tinguin cap notícia d'aquesta investigació, es reimputen consellers, el conseller Buch, una altra vegada se li obre l'expedient, i només falta que ens hàgim assabentat de l'afer del «Borrell-gate», que resulta que l'Estat espanyol ens espia a les delegacions, i més enllà de les delegacions, persones, diputats i diputades, periodistes d'altres països estrangers.

No és que les clavegueres baixin plenes, és que estan col·lapsades en aquest moment. Estan col·lapsades. I la repressió en aquest Estat, efectivament, està arribant a un punt absolutament intolerable.

Jo lamento el que vostè ha expressat. Torno a la seva pregunta inicial, si és que vostè tenia cap intenció de fer cap pregunta, o senzillament es dedicava avui a insultar-me directament, però suposant que hi hagués una pregunta, jo li puc assegurar que tant el president Puigdemont com el conseller Comín seran eurodiputats perquè van ser candidats que van ser escollits per la ciutadania, són electes i tindran, n'estic convençut, el suport del Tribunal de Luxemburg.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els atacs xenòfobs contra centres en què viuen menors estrangers no acompanyats

317-00119/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach. Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, què està fent el Govern de la Generalitat davant dels atacs xenòfobs contra els centres d'infants i adolescents no acompanyats i com pensa gestionar el Govern aquest repte de país? I em refereixo concretament a la immigració i a la xenofòbia.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputada. I gràcies per preguntar per aquest tema. Crec que, com deia el conseller, és un tema ara mateix importantíssim, és un tema que hem d'abordar –de país– amb respostes col·lectives.

En primer lloc, no estigmatitzant aquest col·lectiu, en absolut. Posar-nos en el que han suportat tots aquests joves i tota la seva experiència vital que acumulen i, per tant, el suport que inexcusablement un Govern que treballa per les persones ha de donar, i després, si li sembla, li donaré detall de totes les mesures que aquest Govern està aplicant.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Jo crec que la primera cosa que hem de fer és no anar improvisant i, sobretot, pensar que aquests casos no són atacs aïllats, sinó que es donen en un context generalitzat de profundes desigualtats, que no només estan afectant Catalunya, que també afecten Espanya, Europa, i que al final el que fan és enfrontar l'últim contra el penúltim i donar ales a l'extrema dreta. I en el nostre cas, a més, es dona contra un col·lectiu que són els infants i els adolescents, estigmatitzant tot un col·lectiu, quan realment la majoria no ha comès pràcticament cap delicte.

També vull dir que nosaltres no volem que aquest tema s'utilitzi com a arma llançívola ni amb finalitats partidistes, i com deia Campalans, ara més que mai, en aquest cas, la política ha de ser pedagogia. Per això, més enllà del discurs fonamen-

tal i essencial de rebuig contra el racisme que vostès fan, també calen mesures concretes, cal denúncia, cal pedagogia, cal també avançar cap a un discurs comú i cal també polítiques públiques per gestionar la realitat de la immigració. Totes les administracions han de treballar de manera coordinada, planificada i contundent per assolir aquest repte de país.

Aquest país ha sabut, en altres moments de la seua història, encarar i gestionar bé el repte de la immigració i ara ho hem de tornar a fer. I per això hem de fer coses molt concretes. La primera és exigir al Govern de l'Estat que compleixi la legislació internacional en les fronteres. En segon lloc, s'ha de pressionar també per la reforma de la Llei d'estrangeria i el tancament dels CIEs. I en tercer lloc, president, calen recursos, calen recursos materials, humans, econòmics, cal formació i també necessitem una acció coordinada.

No es pot actuar d'esquena als municipis, als ajuntaments, que són els que estan gestionant el dia a dia, i de moment vostès no estan actuant d'una manera coordinada. És cert que ens arriba que els darrers mesos sí que s'estan posant més recursos, però ens diuen dos coses fonamentalment. En primer lloc, una, són insuficients. I segona, estan arribant de manera descoordinada. A més, els centres d'acollida no tenen projecte educatiu, els treballadors i les treballadores estan en una condició precària i la ràtio és molt alta entre monitor i nens.

Per això, Catalunya sempre ha sigut un país d'acollida, ho ha de seguir sent, i cal actuar amb contundència, amb determinació i amb diàleg i acords amb totes les forces democràtiques. I a més, ho hem de fer perquè és un tema de drets humans, però també perquè ho recull així la Llei de protecció a la infància i perquè la intercultura litat ens fa més fortes i ens permet avançar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputada. Crec que aquest és un debat molt interessant, que el fem amb el tacte i amb la delicadesa que cal, per tractar-se de material d'una extremada sensibilitat, perquè estem parlant de persones molt vulnerables. I estic d'acord, si em permet, en un 99 per cent de tot el que ha dit. Per tant, posem-nos a treballar plegats, perquè això passa també perquè els grups d'aquesta cambra sàpiguen treballar plegats en aquest assumpte, també amb tots els ajuntaments, amb totes les administracions.

Però jo vull contestar-li també sobre mesures concretes. Pensin que l'any 2015 van arribar 377 menors migrants. Fins al maig del 2019 han arribat 1.060 nois i noies, només fins al maig, però l'any passat van arribar 3.600 menors. És a dir, hem multiplicat per deu l'arribada d'aquestes persones. En dos anys hem multiplicat per set els recursos econòmics de la DGAIA. Si hi dedicàvem el 2016 onze milions d'euros i trenta milions el 2017, el 2018 n'hi dedicarem al voltant de 72 milions i els que facin falta, perquè tots els menors que arribin al país estiguin acompanyats i ben atesos. Obrim un centre d'acollida..., hem arribat a obrir un centre d'acollida cada setmana. Hem creat 3.600 places en cent cinquanta centres. Per tot això, voldria posar de manifest l'extraordinari treball que s'ha fet des del Departament de Treball, de Família i de Benestar.

És cert que ens falta..., i estem impulsant polítiques de programa de noves oportunitats, perquè, evidentment, hem de pensar en el futur de tots aquests joves que deixaran de ser menors i que els volem integrats al país —és clar que sí—, treballant i amb una vida digna. I per això estem parlant i pensant en totes les polítiques actives d'ocupació.

En definitiva, tots plegats hem de ser capaços de donar resposta, una resposta inclusiva, acollidora, perquè aquest país sempre ha estat un país d'acollida i d'inclusió. Gràcies.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat col·lectiva de reacció davant d'incendis com el de la Ribera d'Ebre, el Segrià i les Garrigues i sobre el rescabament a les famílies i els territoris afectats

317-00118/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Miquel Iceta. Quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, vull aprofitar aquesta sessió de control per mostrar la solidaritat del meu grup parlamentari amb els afectats i afectades per l'incendi de la Ribera d'Ebre, el Segrià i les Garrigues. I també per agrair totes les persones que van treballar per controlar-lo i apagar-lo: els bombers, els mossos, els forestals, la gent del 112, el personal del Servei d'Emergències Mèdiques, el Grup d'Emergències Mèdiques dels Bombers, Protecció Civil, Creu Roja, agents rurals, voluntaris i voluntàries, policies locals, efectius també de la resta d'Espanya, com la Unitat Militar d'Emergència, etcètera; tots.

President, un cop extingit l'incendi –que és quan toca i no abans–, i des del convenciment que la reacció va ser correcta, volia preguntar-li quina és la valoració del Govern sobre la nostra capacitat col·lectiva per prevenir i apagar incendis d'aquesta naturalesa i sobre el procés per rescabalar les famílies i territoris afectats.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputat. I li agraeixo aquestes paraules. Efectivament, l'extinció d'incendi, d'aquest gran foc, d'aquest foc devastador, que jo, com a president de la Generalitat, vaig viure per primera vegada i em va semblar que calia ser-hi present per donar, senzillament, suport a totes les persones que hi estaven participant..., per mi, personalment, també ha estat una experiència en el sentit d'adonar-se que aquest país quan viu una situació extrema i d'una urgència absolutament..., en la qual tot el país s'ha de posar en marxa, és capaç de donar unes respostes extraordinàries –extraordinàries.

Però jo reivindico el dia a dia. Jo reivindico aquella rutina que ens fa estar més segurs, estar convençuts que anirem als nostres boscos i no hi haurà un incendi. Aquesta política de prevenció de dia a dia és on també ara cal posar tot l'accent.

I jo ara li contestaré la segona part de la pregunta.

El president

Gràcies, president. Per repreguntar té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Voldríem aprofitar per alertar, de forma telegràfica, d'algunes mancances que creiem que hauríem de ser capaços de superar, i, com vostè ha dit, col·lectivament.

En primer lloc, uns problemes que s'acumulen fa temps de plantilla i de manca de material divers, de vehicles i de l'equipament dels bombers. I segurament per la necessitat de renovar alguns parcs i crear-ne de nous. He pogut comprovar personal-

ment el cansament i la desmotivació dels nostres bombers, i és un fenomen que cal afrontar. La nostra sensació es que el sistema d'emergències, entès de forma àmplia, no ha rebut l'atenció, les dotacions, la formació i la motivació suficients en els darrers anys. Ha mancat planificació, un nombre suficient d'operatius i una adequada dotació de material.

Els incendis han posat també sobre la taula les mancances de la gestió del territori. Estem parlant de despoblació, d'envelliment, d'empobriment i d'abandó. Estem parlant d'una concentració de la inversió privada a la regió metropolitana de Barcelona i d'una caiguda dràstica de la inversió pública en les zones rurals, que arriba fins i tot al 80 per cent des del 2010. Estem parlant de mancances en la gestió dels boscos, dels camins rurals i dels recs.

President, ens cal una resposta integral a aquesta problemàtica, una resposta coordinada amb el conjunt d'administracions.

La prosperitat del nostre país és incompatible amb el sever desequilibri territorial tants cops denunciat i correspon al Govern prendre les oportunes incitaves per revertir una situació, que ho hem de fer ràpidament si no volem malmetre el país.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, efectivament; estic també molt d'acord amb el que exposeu, i mà estesa a col·laborar i a trobar, doncs, si cal, els acords necessaris per tirar endavant, però unes puntualitzacions també em sembla que..., em semblen rellevants en el tema bombers, per exemple. Efectivament, durant sis anys no s'havia fet cap promoció de nous efectius de bombers; aquest Govern ho ha revertit i aquest any hi hauran 250 nous bombers i els propers anys 250 més, 250 més, fins a mil bombers nous. Aquest Govern ha impulsat també la renovació del parc logístic dels nostres centres de bombers, invertint més de 90 milions d'euros, perquè puguem canviar els seus vehicles. I finalment saben també que vam arribar a un acord salarial, que també era un acord que teníem pendent, etcètera.

Per tant, hem fet un esforç, penso que immens, i voldria agrair al conseller d'Interior, doncs, la seva involucració en aquest tema, que ens traslladava a cada reunió setmanal del Consell Executiu, sobre la necessària..., la necessitat de tractar el tema dels bombers amb la importància que això requeria.

Però és que hi ha un projecte integral que ja l'hem llençat, que és el projecte de País Viu. Volem parlar diferent en el territori. Volem tenir una relació bilateral, una relació de tu a tu. Volem escoltar, volem que siguin ells els que ens diguin quin és el problema en gestió forestal, en despoblament, quines comunicacions necessiten, terrestres i digitals, també, tan importants. I, per tant, hem encetat ja un programa que començarà per quatre comarques, per la Terra Alta, per la Ribera d'Ebre, per l'Alt Urgell i pel Pallars Sobirà i que *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* ens ha de permetre atacar en aquelles...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...comarques que més ho necessiten... *(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la repercussió internacional del judici de l'1 d'octubre i sobre la repressió a persones i institucions per part de l'Estat i la justícia

317-00121/12

...en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Sergi Sabrià. Quan vulgui.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, president. Bon dia, president. El judici de l'1 d'octubre constitueix una causa general de caràcter polític que s'ha traduït en una clara manifestació de repressió de l'exercici de drets fonamentals i idees polítiques. Ja no és que ho digui aquest grup parlamentari, que ho diu tot sovint, sinó que són les conclusions preliminars de l'International Trial Watch que es van presentar ahir mateix, president; un informe acadèmic sobre qüestions processals que posa negre sobre blanc l'evidència: no hi ha cap base per a les acusacions de sedició i de rebel·lió; si es força el Codi penal el que es fa és perseguir les idees, i aquests mesos han vist un judici polític. Això és el que diuen els observadors internacionals.

Nosaltres no ens cansarem de denunciar-ho: no hi ha base. I la causa és general, general i política, al Suprem, però també a l'Audiència, al 13 i al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. I no deixarem de dir-ho cada dia, i menys l'endemà que la Guàrdia Civil hagi tornat a entrar als nostres departaments furgant, buscant una informació sobre l'1 d'octubre que no podran trobar, i que demostra una altra vegada la seva ineptitud. Com tampoc trobaran res en el cas dels trenta encausats que també s'investiga per posar les urnes l'octubre del 2017. I quan ens pensàvem que ja no ens podrien sorprendre més, doncs, ara trobem que espion també els rivals polítics. Costaria de creure-ho si no fos que ja n'hem vist de tots colors. I sempre per posar les urnes. I si no és per posar les urnes, per posar llaços. I des d'aquí, president, tot el nostre suport davant d'una petició demencial de la fiscalia, tot el nostre suport.

Obeir la llibertat d'expressió i la democràcia és desobeir la injustícia, és desafiar la incoherència, i aquí ens hi trobarem sempre. I ens fa forts fer-ho des de les institucions fortes i cohesionades, des d'un independentisme institucional reforçat en tots els fronts, eleccions rere eleccions. Només així podem plantar cara a una repressió que no s'atura ni s'aturarà, president.

I ara tornem a tenir una bona oportunitat de demostrar que estem tots a l'alçada, una oportunitat per enfortir totes –totes– les institucions del país, totes. Fem-ho, perquè aquesta serà també la millor manera de combatre la repressió. Oi, president?

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, president. Gràcies, diputat. Efectivament constatem que la repressió no s'atura i que, tant és que sigui un govern del PP com un govern socialista, la repressió avança. I penso que ahir en vam tenir una prova palesa de que fins i tot s'agreuja –s'agreuja. I s'agreuja amb una tàctica d'anar actuant sobre diferents col·lectius, sobre diferents persones, amb la qual cosa aquella resposta necessàriament col·lectiva, que és el que necessita aquest país, aquella resposta d'unitat que necessita aquest país, doncs, no la podem o no es pot acabar de veure.

No només el que heu dit; les amenaces, també, sobre el control financer senzillament perquè aquest Govern defensa el dret d'autodeterminació de Catalunya i el seu dret a convertir-se en una república. Doncs resulta que tenim una intervenció extra perquè una ministra decideix que, pel que nosaltres expressem, pel que nosaltres pensem, mereixem aquesta intervenció extraordinària.

Mirin, si la repressió ens afecta a tots igual, si l'objectiu és per tots els grups independentistes el mateix, avancem junts a tot arreu. Sembla que aquesta hauria de ser una de les màximes de l'independentisme. I recordo unes paraules de Jorge Wagensberg, que deia, diu: «Es pot viure amb contradiccions però s'ha de mirar de viure amb les mínimes contradiccions possibles.» Jo penso que aquesta és una frase que ens hauríem d'aplicar tots plegats, tot l'independentisme s'ha d'aplicar aquestes.

I, si em permeten, durant tot aquest any i mig d'aplicació de l'article 155, veure què és el que vam començar a fer malament perquè ens trobem, doncs, en aquesta situació en la qual cal reconèixer que en aquests moments tenim aquestes contradiccions i vivim amb aquestes contradiccions. Però jo hi insisteixo, han de ser les mínimes possibles, però hem de veure on van començar aquestes contradiccions i tot el que ha passat.

Per tant, estic amb vós, diputat. Penso que hem de fer aquest esforç, perquè la ciutadania s'ho mereix. És més, permeteu-me que lamenti i expressi també, doncs, la part de culpa que segur que jo també dec tenir en aquest moment que viu l'independentisme. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Penso que tots ho hem de fer...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...aquest exercici de correcció, però avancem junts.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la resposta a la nova onada de repressió contra Catalunya

317-00120/12

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Albert Batet. Quan vulgui.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. President Torra, és evident que els fets que hem vist en les últimes vint-i-quatre hores, les últimes setmanes i dies, són fets que evidencien una nova onada de repressió a Catalunya. Hem vist com s'ha imputat el conseller Buch, que fou president de l'Associació Catalana de Municipis, per la seva col·laboració amb l'1 d'octubre. Veiem com la consellera Borràs, ara diputada al Congrés, també ha sigut investigada d'una forma molt «ortodoxa». Veiem com els resultats de les eleccions europees, igual que va passar a les eleccions al Congrés dels Diputats i al Senat, no han sigut respectats per part de l'Estat espanyol, que posa totes les traves possibles perquè els eurodiputats Junqueras, el president Puigdemont i el conseller Comín no puguin exercir els seus drets d'una forma plena.

Veiem com la repressió també arriba a la societat civil. Aquest dilluns mateix van declarar al TSJ dos persones que es van manifestar davant de la delegació del Govern quan es va detenir el president Puigdemont, per, teòricament, uns incidents que..., que no es van donar enlloc. Veiem, a la vegada, com un govern del Partit Socialista del senyor Pedro Sánchez esquivia el diàleg novament, que prefereix eleccions a afrontar un diàleg que pugui resoldre el conflicte existent entre Catalunya i Espanya. Veiem que la repressió també es du a terme en un judici, d'una forma totalment injusta, en una causa de l'1 d'octubre, en un jutjat del 13 que porta la Guàrdia Civil a la Generalitat de Catalunya, en una causa del TSJ on hi han diputats d'aquí el Par-

lament de Catalunya, com el senyor Jové, que han començat la seva instrucció; que veiem que a més a més hi han resolucions de l'ONU, no escoltades per part de l'Estat espanyol, que demanen la llibertat dels presos polítics, i que veiem informes internacionals que posen dubtes sobre les garanties judicials. I a tot això hi afegim un cop més, per tercera legislatura consecutiva, com l'Estat espanyol va contra el president de la Generalitat de Catalunya, com va fer amb el president Mas, com ha fet amb el president Puigdemont i ara demanant la seva inhabilitació com a president.

President, com creu que l'independentisme i Catalunya han d'afrontar aquesta nova onada de repressió?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Gràcies, senyor diputat; absolutament d'acord amb la vostra anàlisi. Doncs hem de respondre de la mateixa manera que ens està demanant la societat. És a dir, cada dret que se'ns negui l'hem de tornar a exercir. Si se'ns nega el dret a la llibertat d'expressió, hem d'exercir la llibertat d'expressió; si se'ns nega el dret a la protesta, hem de protestar, i si se'ns nega el dret a l'autodeterminació, hem d'exercir una altra vegada el dret d'autodeterminació. És així com hem de funcionar.

Però jo voldria centrar-me..., perquè en aquestes últimes hores ha passat un fet gravíssim –abans l'apuntava també el conseller d'Exteriors–, que és el que segur que es coneixerà..., un fet a escala europea, que és –sens dubte– el «Borrellgate», per entendre'ns. Les clavegueres de l'Estat actuen amb una impunitat en aquests moments..., com sempre ho han fet, certament, però encara més, absolutament més desbocada, pensant que no els passarà factura. Però aquesta vegada s'han passat de frenada, s'ha espiat no només els nostres delegats, s'ha espiat diputats, s'ha espiat periodistes estrangers, i, per tant, s'han d'assumir aquestes responsabilitats per aquest escàndol, s'han d'assumir.

Nosaltres, amb el vicepresident i amb el conseller d'Exteriors, ens reunirem ara, a dos quarts de dotze, per veure quines són les conseqüències que té aquest escàndol i per tal de plantejar una sèrie de mesures. Però no tinc cap dubte que exigirem la dimissió del ministre Borrell; és més, no tinc cap dubte que posarem en coneixement de les cancelleries europees i dels diputats de l'Europarlament l'actuació que s'ha estat portant des del ministre d'Afers Exteriors d'Espanya en contra –en contra– d'una idea –en contra d'una idea–; perquè es perseguia i s'investigava i se seguia gent que senzillament o anaven a convocatòries o anaven a parlar o anaven a defensar la independència.

Ja n'hi ha prou de perseguir delictes d'opinió en una presumpta democràcia. Ja n'hi ha prou. No ens quedarem ni quiets ni callats, enmig d'aquest escàndol, en absolut. Tindrà tota la reacció per part del Govern de Catalunya, tota, a tots els nivells. I a això espero que també aquesta cambra hi doni tot el seu suport.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la xifra rècord de la taxa de pobresa

317-00116/12

La darrera pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Lorena Roldán. Quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Señor Torra, estamos batiendo récords que nunca deberíamos haber batido. Tenemos la tasa de pobreza más alta de los últimos quince años.

¿Qué está haciendo su Gobierno al respecto?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, senyora diputada, per rècords, els que vostès provoquen, perquè vagin on vagin el que sí que provoquen és el rebuig de tothom. Aquest és el rècord que vostès aconsegueixen.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Lorena Roldán Suárez

Señor Torra, ustedes han tocado fondo. No lo digo yo, lo dicen todos los indicadores y también lo dice su compañera Elsa Artadi. Y el problema, ¿eh?, no es que hayan tocado fondo ahora, es que hace mucho tiempo ya que tocaron fondo, desde que ustedes decidieron recorrer este camino hacia el abismo.

Yo le pregunto: ¿qué han conseguido en todos estos años, señor Torra?, ¿me puede decir una sola medida buena que ustedes hayan conseguido para todos los catalanes? ¿Se lo digo yo? Ni una sola, ni una. Si miramos los datos de la última encuesta de condiciones de vida del Idescat –la que ustedes hacen–, arroja datos muy preocupantes: más de la mitad de los catalanes, por primera vez, manifiesta que tiene muchas dificultades para llegar a final de mes; entre los menores, el 28 por ciento son pobres; entre las mujeres de la tercera edad, la pobreza afecta a una de cada cuatro. Sí, ustedes han tocado fondo, sí, sí. Es la primera vez que estamos de acuerdo, señor Torra, porque resulta que, claro, entre mentira y mentira, se les escapa alguna verdad.

Y el problema no es que ustedes hayan tocado fondo, el problema es que ustedes están arrastrando a todos los catalanes a su agujero negro. Usted es un genio desobedeciendo, pero es un pésimo presidente. Y ahora la fiscalía le pide su inhabilitación, pero la verdad es que usted está inhabilitado desde el primer día para ser el presidente de todos los catalanes. Porque ustedes no tienen un proyecto para Cataluña más allá de dividirnos. La única cosa que ustedes han anunciado durante esta legislatura, ¿sabe cuál ha sido? No gestionar estos datos que vemos tan preocupantes de pobreza, no; no reducir las listas de espera en sanidad o en dependencia, no; no traer aquí unos presupuestos que podrían ayudar a esto que le estoy diciendo, no, no; la única medida, su medida estrella de esta legislatura, es que lo volverán a hacer. Esa es su medida estrella.

Y yo le pregunto: ¿qué es lo que volverán a hacer, señor Torra? Le insisto en cada Pleno porque es que usted no me contesta. Usted viene aquí, suelta su libro, ¿no?, y parece que la sesión de control nos la hace usted a nosotros.

Mire, los catalanes no llegan a final de mes, pero usted mientras tanto despilfarra el dinero de todos en un plan que ha tocado fondo, que es un fracaso. Si ustedes lo volverán a hacer, nosotros lo volveremos a frenar. No le quepa ninguna duda. Nos volverán a tener enfrente defendiendo la democracia, la libertad y la dignidad de todos los catalanes.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Jo hi insisteixo, eh? Vostès tenen la virtut de generar uns consensos estranyíssims, que és que allà on van vostès provoquen el rebuig de tot tipus de collectius, és igual. Nosaltres ja ho sabíem aquí a Catalunya, ja ho hem viscut, estoicament ho vivim, diguem-ne. Però, clar, ara ho exporten a Espanya i ara resulta que els espanyols s'adonen de qui són vostès, que són, doncs, els genis, eh?, vostès –ja que parlava de genis, permeti'm, doncs, jo, també, que li respongui igual–, els genis d'una creativitat, d'un enginy i fins i tot d'unes habilitats insòlites. És que només ho fan vostès i només ho saben fer vostès. Realment és extraordinari. Fabricants de la provocació, animadors de la fractura, professionals del conflicte, dissenyadors de cartelllets... Jo espero que ara quan em giri –tres, dos, un– hi hagi cartellet... No hi ha cartellet. Inventors de relats. La «bronca» permanent és la seva estratègia. Inunden la xarxa amb el seu victimisme, eh?; fan els seus vídeos, van als seus llocs, envien els vídeos per veure si després..., això quin retorn té, d'acord, doncs..., d'impacte en xarxes, d'ocupar minuts en tertúlies. Vostès viuen d'això, de la «bronca» permanent. Han fet de la «bronca» permanent la seva política. Jo li vaig dir un cop a la senyora Arrimadas que eren l'antipolítica; malauradament vostès no han canviat, segueixen exactament igual.

Doncs, miri, escolti'm, aquest Govern ha aconseguit en sis anys, i els governs precedents, que aquest país creixi, creixi sempre per sobre de les mitjanes europees, que aquest any creixerem el 2,2 per cent del PIB –no ho diem nosaltres, ho diu el Banc de Santander, ho diu el BBVA–; que aquest any caurem segurament per sota del 10 per cent en la xifra d'atur i el 2020 estarem en el 9,5 per cent de la xifra d'atur, una xifra extraordinària que no vèiem des d'abans de la crisi.

Aquest país continua batent rècords en exportacions, i ja gairebé tres quartes parts de les nostres exportacions són a fora del món i no a l'Estat espanyol. El *Financial Times* continua dient que la regió del sud d'Europa on invertir millor és Catalunya.

Tot això –tot això– és el que suposa un país en marxa, un país a punt per tots els reptes, tot això és el que vostès no volen sentir. I jo els hi torno a dir, tot això és un país en marxa, un país a punt, un país que pot superar qualsevol repte.

El president

President, ha acabat el temps. (*Aplaudiments. Els diputats del Grup Parlamentari de Ciutadans mostren un full a la cambra. Aplaudiments i forta remor de veus.*)

El següent punt de l'ordre del dia... Silenci!

Projecte de llei de creació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya

200-00004/12

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Salut sobre el Projecte de llei de creació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya. D'acord amb l'article 123 del Reglament, té la paraula en primer lloc la diputada Gemma Espigares, que fou designada ponent relatora. Diputada, quan vulgui.

(*Pausa llarga.*)

El vicepresident primer

Silenci, per favor. Té la paraula la diputada Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies. Bon dia, consellera, secretari de Salut Pública i equip que l'acompanya, i a totes les persones que directament o indirectament ens han ajudat a poder construir, dinamitzar i acabar esmenant i tancant aquesta llei, i també als companys de la ponència relatora, als diputats Soler, Riera, Escarp, Ribas, Vidal i Rodríguez.

Avui és l'últim tràmit parlamentari d'aquesta Llei per la creació de l'Agència de Salut Pública, i permeteu-me que primer ho contextualitzi. La Generalitat, en tant que té les competències compartides d'ordenar, planificar, regular i executar les actuacions no només per prevenir les malalties, sinó també per promocionar la salut, la salut laboral, la salut ambiental, la salut alimentària i la vigilància epidemiològica, crea l'any 2009 l'Agència de Salut Pública de Catalunya i la crea amb personalitat jurídica pròpia, amb una autonomia de gestió, amb una cartera de serveis pròpia i també territorialitzada. I és al 2014 que s'extingeix aquest ens, que aquestes funcions que venia fent l'agència les atribueix al Departament de Salut. I ja l'any passat, ja el 2018, el secretari de Salut Pública i el Govern tornen a posar damunt la taula la recuperació de l'Agència de Salut Pública, donat que les crisis que hi ha hagut i hi havia hagut en els temes de salut pública feien que, per eficiència, per agilitat, per flexibilitat en la manera de funcionar i per separar totes les tasques de decisió política o de polítiques estratègiques en l'àmbit de la salut pública d'aquelles més instrumentals, quedessin separades l'agència i les funcions de la secretaria.

Amb tot això, l'activitat parlamentària que hem tingut aquests darrers mesos, constatant inicialment que hi havia un alt consens en aquesta proposta de Llei, va ser fer deu compareixences. I segur que tots els ponents que m'han acompanyat..., i en nom seu, doncs, agrair la feina als compareixents que vam tenir, a la Carme Borrell, gerent de l'Agència de Salut Pública de Barcelona; a la Catalina Chamorro, cap de Serveis de l'Agència de Salut Pública de Barcelona; a la Marina Geli, exconsellera de Salut; l'Antoni Sisó, president de la Societat Catalana de Medicina Familiar i Comunitària; l'Antoni Plasència, director general de l'Institut de Salut Global; el Jordi Baroja, president de la Societat de Salut Pública catalanobalear; l'Alba Brugués, presidenta de l'Associació d'Infermeria Familiar i Comunitària, i el Manel Llorca i el Josep Corominas, representants de la Federació de Municipis de Catalunya i de l'Associació Catalana de Municipis respectivament. De tots ells en vam extraure unes valuoses aportacions i també de tota la feina dels diputats, que va acabar reflectint-se en cinquanta-una esmenes a l'articulat inicial; d'aquestes, el 90 per cent, o més del 90 per cent, han estat incorporades o transaccionades, i això també posa damunt la taula aquest ampli consens o aquesta flexibilitat que tots els diputats i diputades hem volgut tenir a la comissió per tenir la millor llei possible. I això ens porta a un dictamen, firmat conjuntament entre tots els grups polítics, que es va aprovar per unanimitat a la Comissió de Salut. I d'aquí en queden cinc esmenes vives, que entenc que avui els grups que els pertoca les defensaran dins del seu torn; únicament, aquestes cinc esmenes vives.

Finalment, en les últimes setmanes hem signat també unes esmenes tècniques, signades conjuntament per tots els grups, que completen i milloren també aquesta llei, incorporant també algunes referències a altres lleis.

I, finalment, hi havia damunt la taula una possible transacció entre els grups que donem suport al Govern i la CUP amb relació al personal, i pel bon consens de la llei i perquè no tothom ho veia, doncs, ho deixarem tal com estava. I entenc que el posicionament polític el faré al meu torn.

I per poder destacar de la forma més objectiva possible algunes incorporacions o alguns aspectes importants que hem pogut fer entre tots els grups, i sense fer-ne valoració política, només posar damunt la taula aquesta importància del contracte programa, amb una durada màxima de cinc anys i lligat al Pla interdepartamental i intersectorial de salut pública; el reconeixement i la participació ciutadana al consell de participació; el consell assessor en temes tècnics i científics; l'organització dels equips territorials, també coordinada amb tots els recursos municipals; l'avaluació periòdica, i això és una de les coses que més van destacar tots els diputats, que hi havia d'haver aquesta avaluació periòdica dels programes, i també el grau d'assoliment que l'agència feia, i les polítiques i anàlisis feministes dins de la salut pública.

Amb tot això, un aspecte innovador, anant més enllà de la Llei d'igualtat de gènere entre homes i dones, i és que els diputats vam coincidir en la necessitat de que no es constituïssin ni es renovessin els òrgans de participació i assessorament si no es complia la paritat, i, per tant, avançar també amb aquesta llei en temes com aquest.

I, per tant, sense entrar en valoració política, sinó posant damunt la taula alguns dels temes que van ser de més consens i més acord entre tots els grups, aquesta ha estat la feina, els treballs previs de la comissió.

I, per tant, amb això, agrair novament a tots els grups les aportacions fetes, també a tota la gent que hi ha pogut col·laborar. I esperar que aquesta llei surti endavant i puguem entre totes també fer-ne el seguiment que pertوقي, perquè és una cosa que ens ajuda no només a prevenir, sinó a promocionar que la salut pública ens ajudi també en el dia a dia de totes les persones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies. A continuació intervendran els grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de quinze minuts; posteriorment intervendran la resta de grups parlamentaris per fixar llur posicionament per un temps màxim de deu minuts i cinc minuts per als subgrups.

En primer lloc, té la paraula per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans el diputat Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresident. Gràcies, consellera. Volia saludar el vicepresident Aragonès, que va ser qui ens va presentar, doncs, aquesta llei quan vostè estava de permís. Diputades, diputats, companys de l'agència i públic que ens acompanya, en primer lloc, agrair la seva feina als responsables de salut pública. Feu molt bona feina, n'estem orgullosos i per això estem avui tan satisfets d'estar aquí. I, com deia la ponent relatora, gràcies també a tots els compareixents, que han fet, doncs, molt bé la seva feina i ens han ajudat moltíssim. Gràcies a la ponent relatora, com no pot ser d'una altra manera, per fer i implicar-se en aquesta llei, i companys amb els quals hem fet aquest viatge, curt, però en alguns moments ha estat intens. Gràcies a la lletrada que està, doncs, al darrere també, i hem tingut, bé, algunes qüestions pels temes tècnics.

Com us deia al començament, volia donar les gràcies al vicepresident Aragonès, ara s'ha absentat, però ell ens va explicar el sentit d'aquesta llei, llei que té un objectiu molt clar, que és recuperar l'Agència de Salut Pública de Catalunya com a organisme autònom administratiu amb personalitat jurídica pròpia, per tal que assumeixi les funcions executives que en l'àmbit de la salut pública té atribuïdes el Departament de Salut mitjançant la Secretaria de Salut Pública, i reservant a la secretaria el disseny de les polítiques, la planificació i l'execució, i per tant deixant en mans de l'agència la part tècnica de les polítiques de salut pública.

De fet, la Llei 18 de 2009, del 22 d'octubre, de salut pública, que va ser aprovada per unanimitat en aquesta cambra, i per tant ja va comptar amb el vot favorable del meu grup, de Ciutadans, completant la integració i la reforma dels serveis de salut pública a Catalunya, va configurar un nou marc organitzatiu per tal de garantir el màxim grau de vigilància de la salut, de la promoció de la salut individual i col·lectiva, de la prevenció de la malaltia i de la protecció de la salut, impulsant la coordinació i la col·laboració transversal.

Aquesta llei del 2009 propiciava el fet que la integració de diferents serveis de salut pública es fes dins d'organitzacions executives àgils i flexibles, amb capacitat per mobilitzar la cooperació intersectorial i interadministrativa, i alhora fomentar al màxim les aliances comunitàries.

Per aquest motiu, es va optar per aquest model, pel model agència –Agència de Salut Pública de Catalunya–, dotada d'autonomia de gestió i amb una cartera de serveis clarament definida. Tot això crec que va quedar ben clar i ben debatut aquí en aquest hemicicle fa ja uns mesos.

Com saben vostès també, en el context de la crisi econòmica, i segurament d'altres coses –em limitaré, aquí, avui que està el vicepresident moderant la sessió...–, aquestes coses imagino que vostès ja saben quines eren, però en tot cas l'Agència de Salut Pública desapareixia; desapareixia el 2013 quan Convergència tancava l'agència. I, per tant, doncs, celebrem avui, el 2019, que la resta la volem obrir. La llei, recordem-ho, es va mantenir, solament es va tancar l'agència.

Com tots sabem, Ciutadans estarà ben atent –això m'ho han sentit dir en altres ocasions–, seguint la feina que es fa també en aquesta agència, senzillament per estar ben segurs, per assegurar que realment fa d'Agència de Salut Pública i en cap cas i en cap circumstància de res més. Avui amb aquesta llei recuperem l'Agència de Salut Pública de Catalunya com a organisme tècnic de la salut pública i per aquest motiu ho celebrem, perquè aquesta és una bona mesura, en la nostra opinió també, per implementar la salut a totes les polítiques.

Com saben vostès, encara que celebrem, no hi ha dubte d'això, la creació d'aquesta agència, volem reconèixer o almenys ficar en qüestió que la prioritització en les lleis en matèria sanitària per Ciutadans és diferent. Apostem per l'Agència de Salut Pública. Però recordin que la primera llei que es va debatre en matèria sanitària va ser la de Ciutadans, la que vaig portar en aquest hemicicle, almenys jo la vaig defensar, que era per apostar per la millora urgent de les llistes d'espera. Desconec quant temps en fa, potser ja en fa un any, o pràcticament un any, doncs, que vostès tenien a bé impedir aquest debat; ja saben que el debat aquí sempre està limitat: si es parla de corrupció, et tallen el micro; si es parla de prioritització, doncs, incomodem molta gent. Per tant, a nosaltres la prioritització ens hagués agradat que –i tots els catalans segurament ho haguessin vist també molt bé– no fos solament prioritzar, com estem fent avui, l'Agència de Salut Pública de Catalunya, sinó que haguéssim prioritzat una llei per revertir les llistes d'espera; llistes d'espera, per cert, desmesurades.

Cal, creiem també, en la nostra opinió, abanderar temes de salut pública de màxima urgència, ho vam comentar aquí: temes de salut pública, ambiental –avui hem tingut una pregunta del Grup Socialistes–; saben vostès que tenim un greu problema també amb les malalties de transmissió sexual; coneixem el greu problema amb les desigualtats en salut, aquestes desigualtats, a més a més, que són territorials; les malalties importades, la invasió dels factors de risc... Per tant, treballar en aquest sentit.

Nosaltres volem una agència sotmesa al dret públic per totes les garanties de control que això comporta, amb plena autonomia en les seves funcions i especialment no sotmesa a les ingerències polítiques. A Catalunya desgraciadament cal prioritzar el control d'intervenció de l'activitat als problemes que entenem inclús banals per conveniar o per respondre àgilment als temes sanitaris. I és per això que en condicions normals Ciutadans, nosaltres, acceptaríem aquesta agilitat tècnica per solucionar problemes, però a Catalunya saben vostès que, mentre estigui Ciutadans, no es descuidarà, no descuidarem una estructura governamental perquè és un risc inassumible. Per tant, hi insisteixo, l'agència farà, fa la part tècnica, i per això compta i comptarà amb tot el nostre suport. I, en aquest sentit, doncs, hi insisteixo, gràcies pel vostre treball tècnic, professionals de la salut pública.

Les nostres esmenes, que indubtablement mantenim, comencen pel punt 2.3, on vàrem demanar incloure que l'Agència de Salut Pública exercirà les seves competències de conformitat amb la Constitució espanyola, amb l'Estatut d'autonomia i amb les lleis vigents, i amb ple respecte a la competència de coordinació general que, conforme a la Constitució, exerceix l'Estat. Bé, qualsevol de vostès em dirà, i a més a més li donaré la raó, que aquest punt és una obvietat. Però, bé, no es va acceptar, encara que obvietat. I nosaltres la mantenim perquè la considerem important. Crec

recordar que exactament em van dir que era una esmena política, no jurídica. Però després hem vist retardar aquesta llei precisament per esmenes que, sota l'epígraf de «tècniques», van ser declarades polítiques per altres formacions que no donen suport al Govern. Per tant, nosaltres, encara que per obvi, crec que especialment en aquests moments, sentint les declaracions, sentint el to del Govern, no podem..., que una llei no quedi sotmesa, com és obvi, a les instàncies legals superiors.

També varem voler afegir noves competències que han aparegut en matèria de salut pública –contaminació ambiental, de regulació alimentària, els biomarcadors, seguretat, bioterrorismes...–, temes tots importantíssims, de qualitat, de transparència i d'avaluació pública, amb un mapa d'actius de salut comunitària. Creiem que n'hi ha alguns d'ells que potser no hem pogut..., perquè no vam arribar a acords de transacció suficients, però creiem que quan es desplegui bé aquesta llei, doncs, vostès, com a màxims responsables..., ningú millor que vostès saben quins temes són de màxima prioritat, que no estaven en el redactat de l'articulat original, però que creiem que vostès haurien de tractar també d'incloure en la feina del dia a dia. Estem segurs que vostès sobradament ho faran.

Varem insistir també en les estructures de col·laboració, especialment amb els de l'atenció primària i els seus actius de salut comunitària –a Ciutadans, doncs, els creiem imprescindibles; a aquest ponent l'han sentit innombrables vegades des d'aquest faristol reclamant això–, i sabem a més a més que han d'anar sempre coordinats, per tant, des d'aquesta perspectiva de salut, a totes les polítiques, a l'atenció primària, però indubtablement de forma transversal, a ensenyament, infraestructures, medi ambient, el que sigui; col·laboració i treball transversal i multidisciplinari.

També volem representants de xarxes i entitats ciutadanes renovats cada tres anys. I és per això que l'esmena 26, que mantenim, parlava del conflicte amb qui representa el consell rector de l'agència. Nosaltres volem que la representació sigui dels drets i dels interessos dels usuaris i de les diferents zones territorials, que garanteixin l'equitat entre els ciutadans amb càrrecs electes, no per gent proposada no elegida per la ciutadania. En aquest cas, l'important per Ciutadans és sempre atendre les necessitats de la ciutadania, no altres interessos. Saben vostès que per nosaltres això és un pilar fonamental. Meritocràcia a totes les polítiques i no gent a dit.

Nosaltres insistim també en la igualtat dels ciutadans, per això varem incloure l'esmena 35, que demana, al punt 6.2, garantir la igualtat i l'equitat entre els ciutadans de diferents territoris.

Vicepresident, consellera, diputades, diputats, companys, directius de l'agència, gent que ens acompanya i segueix aquesta llei, Ciutadans varem estar i estem amb la creació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya, varem apostar i apostem per la salut pública, ens varem queixar, ens queixen i ens seguirem queixant de les injustes retallades, especialment aquest portaveu ho farà, de les injustes retallades en matèria de salut. Ens felicitem d'aprovar avui aquesta agència de caràcter tècnic per una Catalunya amb un millor sistema sanitari. Molta sort als treballadors i als tècnics que hi treballaran, que hi treballareu, en aquesta agència, molts encerts i a la vostra disposició.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. També per defensar l'esmena reservada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula ara la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Un agraïment, per començar, a la diputada relatora, a la resta dels diputats i diputades ponents en aquesta llei, a la lletrada i a la resta de l'equip del Parlament que ha treballat en aquesta llei; una salutació al secretari de Salut Pública, a la consellera.

Avui..., situem-nos, avui no estem creant res; avui estem restaurant l'Agència de Salut Pública. I per fi; per fi restaurem l'Agència de Salut Pública. L'Agència de Salut Pública va ser creada per la Llei de salut pública l'any 2009, però el 2014 el Govern d'Artur Mas, amb el conseller Boi Ruiz, i amb el suport d'Esquerra Republicana, la van desmantellar. Va ser via una esmena de Convergència d'Unió i Esquerra Republicana, conjunta, a la Llei de pressupostos. Ho dic perquè a vegades la memòria és curta. Això va ser així. I aquestes majories fa més temps del que alguns recorden que ens governen aquest país. No va ser una decisió econòmica, no va ser una decisió de gestió, va ser una decisió política.

Ara la recuperem també per una decisió política. I ens n'alegrem, que hi hagi aquesta decisió política. Però això no fa que no haguem de seguir denunciant el cinisme d'haver pres aquella decisió en aquell moment, aquella decisió política, i d'haver-la mantingut fins ara tot i que hi havia l'oposició unànime de tota la gent que treballa en salut pública o que hi entén en aquest país. Ja no em refereixo a l'oposició dels que ho dèiem des de l'oposició en aquest Parlament, sinó de tot el sector de la salut pública, que deia: «Això ha estat una barbaritat, no té sentit, no és eficient i el que ens està fent és perdre temps.»

Va ser un error en tota regla i ara intentem refer el camí. Costarà recuperar-se de cinc anys perduts, però benvinguts tots plegats a aquells que no hem deixat de defensar durant tots aquests anys que el que cal és aplicar tot allò que deia la Llei de salut pública, aprovada per unanimitat per aquesta cambra el 2009. Benvinguts, doncs, a la defensa de nou de les lleis de consens d'aquest país. Benvinguts tots plegats a un canvi de criteris polítics d'aquesta majoria de govern.

L'Agència de Salut Pública de Catalunya es va crear per ser un organisme independent amb la missió de ser un instrument per millorar la salut de la població, principalment a través de la prevenció i l'assessorament en la presa de decisions polítiques a partir de criteris tècnics. El seu desmantellament ha fet més difícil el desenvolupament de polítiques de millora de la salut de la població des d'aquesta perspectiva de la prevenció i des d'aquesta perspectiva de l'agilitat i dels criteris tècnics. És molt important que fem aquest pas de restaurar l'Agència catalana de Salut Pública amb totes les funcions que li donava la Llei general de salut pública de Catalunya per poder exercir d'autoritat sanitària; per poder reforçar aquests programes de prevenció, de promoció, de protecció de la salut; per poder promoure un enfocament de salut en totes les polítiques, amb l'objectiu d'orientar les prioritats no només als principals problemes de salut sinó a les causes, als determinants socials de la salut.

És per fer tot això que l'agència, ho dèiem des de l'inici de la tramitació d'aquesta llei, ha de ser organització executiva, flexible, àgil, amb estructures que permetin donar respostes noves davant de reptes nous, i fer-ho entenent que són respostes locals a elements i problemes globals, per tant, que cal gestionar les cooperacions interseccionals i interadministratives, que cal tenir estructura global i territorial i aterrada a cada lloc, i que cal cogovernança amb l'Administració local, que no participació, no coordinació, cogovernança, així és com ho definia la Llei de salut pública.

Com a grup parlamentari hem treballat en aquesta tramitació i a partir de les nostres esmenes per recuperar o per restaurar l'agència en aquest sentit, amb tots aquests elements, amb tot allò bo que ja tenia l'agència en el seu origen, i per millorar evidentment i actualitzar i aprofitar l'oportunitat per posar allò que calgués i no estava a la llei del 2009.

Vull posar en valor alguns dels elements que s'han incorporat durant la tramitació d'aquesta llei. D'una banda, la importància que la coordinació que existeix amb la xarxa del sistema de salut sigui especialment amb la xarxa assistencial de l'atenció primària i comunitària. De l'altra, aquests mecanismes per avaluar periòdicament l'impacte en la salut de totes les polítiques i perquè l'agència tingui la capacitat

de fer propostes per incidir en les polítiques que faci el Govern i totes les administracions per poder seguir incidint, impactant en aquests determinants de la salut de la població, en les causes de les malalties de la nostra població.

També s'ha incorporat, conseqüentment amb la Llei d'igualtat, que no existia el 2009, que el consell rector obligatòriament ha de ser paritari. S'ha incorporat..., vaja, de fet, s'ha recuperat el consell de participació, els consells de salut a nivell territorial; s'ha recuperat el consell assessor com a òrgan consultor sobre aspectes més tècnics o científics. S'ha afegit més detall en la definició de com hauran de ser les estructures territorials de l'agència respecte al text que s'estava tramitant, deixant clar que hauran de ser equips pluridisciplinaris, que han de treballar coordinadament amb els recursos municipals de salut pública, amb els equips d'atenció primària i comunitària de cada zona i amb els altres serveis o entitats relacionats amb la salut pública que estiguin treballant amb el territori, perquè s'ha d'aprofitar tota la xarxa comunitària que existeix que treballa per incidir en la salut de la població i perquè cal coordinar-la en totes aquestes vessants i en tota aquesta riquesa.

Lamentem, en canvi, que no s'ha incorporat una de les millores que nosaltres precisament fèiem amb l'única esmena que hem deixat viva fins a aquest Ple; una millora que era per convertir en realitat, també en els òrgans de govern, no?, de l'Agència de Salut Pública, allò que és la realitat del que passa, que és que al consell rector hi sigui l'Agència de Salut Pública de Barcelona directament. Per què? Perquè l'Agència de Salut Pública de Catalunya a Barcelona és l'Agència de Salut Pública de Barcelona; qui farà les funcions d'aquesta Agència de Salut Pública que estem recuperant a la ciutat de Barcelona és l'Agència de Salut Pública de Barcelona.

Per tant, no ho hem de tractar com un tema de l'Ajuntament de Barcelona, no, no; és que és l'agència que ha d'estar en el consell rector. Però és que, a més, el volum de la població i de les polítiques públiques i de la incidència en les polítiques públiques de salut del que estigui fent l'Agència de Salut Pública de Barcelona és essencial que estigui en l'espai principal de governança de l'Agència de Salut de Catalunya, i no que hi sigui amb la lògica de la resta dels ajuntaments i de la quota de la resta dels ajuntaments, de la cogovernança amb la resta del municipalisme de Catalunya, sinó amb la lògica d'aquells qui estan gestionant l'agència a Barcelona, aquells qui poden traslladar l'experiència acumulada durant també aquests cinc anys perduts per part de l'agència catalana i que, en canvi, la de Barcelona ha seguit funcionant, i aquells qui tenen l'expertesa directa de l'Agència de Salut Pública de Barcelona.

És per això que posàvem a la nostra esmena de separar, respecte de les vuit persones que hi ha d'haver en representació del municipalisme de Catalunya, que pot ser de qualsevol tipus de ciutat, poble, de la diversitat del municipalisme de Catalunya..., i posar explícitament «hi ha d'haver una persona en representació de l'Agència de Salut Pública de Barcelona». No s'ha volgut, creiem que això encara es pot resoldre, per això hem mantingut l'esmena viva fins avui i reclamem que fem una última reflexió al respecte els grups parlamentaris i, votant aquesta esmena, l'acabéssim incorporant, fins i tot, si cal, amb una transacció corrents i de pressa aquí, perquè no té sentit que posem que ha de ser l'Ajuntament de Barcelona i li tregui la quota a un altre ajuntament en els vuit llocs del municipalisme, quan qui hi ha de ser sí o sí és l'Agència de Salut Pública de Barcelona. Podríem haver-ho resolt això. No ho hem fet durant la tramitació. Avui encara tenim l'opció de poder-ho fer.

Acabo. No puc ni vull acabar, no volem, com a grup parlamentari, acabar sense dir que avui és un pas important, evidentment, però això no serveix de res si després no hi ha pressupost. La nostra reivindicació és recuperar el nivell d'inversió en salut pública que hi havia abans de les retallades i anar més enllà. Perquè la situació de la salut a Catalunya i de les circumstàncies socials, mediambientals, de pobresa, d'habitatge, dels determinants socials de la salut de la població, no són les d'abans de les retallades, són molt pitjors. Per tant, ens cal molt més pressupost en salut pública ara mateix que no pas el que teníem abans de les retallades i, en canvi, encara estem per

sota dels nivells de l'època del tripartit. Si us plau, pressupost. Ens cal l'increment progressiu però ràpid del percentatge de pressupost de salut que es destina a la salut pública, igual que ho reclamem per l'atenció primària i per la comunitària.

Aquesta és la primera i única llei que el Govern aprova en el Ple en aquesta legislatura, que sigui efectiva, que serveixi, que s'apliqui i que es noti, i per a això cal pressupost. Per fi, cinc anys després, restaurem l'agència. No hi ha més temps per perdre, ja hem perdut cinc anys, n'hem perdut massa, que es noti, que s'apliqui i que hi hagi pressupost.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada Assumpta Escarp, del Grup del PSC i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, vicepresident. Consellera, diputats, diputades..., saludar, de nou, també, el director de Salut Pública de Catalunya i les persones que ens acompanyen avui aquí. Agrair, primer de tot, el to, el debat i el treball conjunt que hem pogut realitzar en la ponència, també als equips tècnics, i sobretot a la ponent, que hi ha posat molta paciència, i això sempre és molt d'agair.

De tota manera, abans d'entrar en el contingut del Projecte de Llei de l'Agència de Salut Pública, m'agradaria fer dos apunts previs. Deia un compareixent en el tràmit de ponència, metge especialista en salut pública i bon coneixedor de l'agència creada el 2009, que confiava que aquest esforç de recuperació i renovació de l'agència no es tornés a aturar. Doncs deixin-me'ls dir que una mica més i no ens en sortim. Ara fa un any que el director de Salut Pública ens explicava els trets generals que ens portava aquí. S'ha de dir que, el projecte del Govern, doncs, hem cregut que tenia algunes mancances, però, que les esmenes han pogut resoldre. És veritat que al final hem hagut d'acabar en mans d'unes mal dites –no «maldites», sinó «mal dites»– «esmenes tècniques» al dictamen, que han donat molt de parlar però al final sembla que ho tenim més o menys encarrilat. Per tant, acabarem fent bona la dita de que bé està el que bé acaba, perquè molt bé diríem que el projecte no va començar; potser estava incomplet, potser vam voler tancar tots plegats la ponència massa de pressa, però en tot cas sí que és d'agair la responsabilitat de tots els grups parlamentaris per poder-ho tirar endavant.

També m'agradaria donar les gràcies a tots els compareixents. La ponent ha fet esment de tots ells; jo crec que han estat interessants i ens han aportat llum i saviesa al que estàvem tractant.

La segona prèvia que jo volia fer crec que ha sortit avui també en la sessió de control, i té a veure amb la quasi nul·la activitat legislativa de la conselleria de Salut. Però en tot cas avui en la sessió es deia, no?, i ja ho diu també un titular d'un mitjà de comunicació: «El Govern aprovarà avui la primera llei de la legislatura després de catorze mesos.» Perquè realment molta més activitat legislativa tampoc en el Departament de Salut veiem, ni decret d'accessibilitat, ni la llei de concertació que hauria d'acompanyar la llei Aragonès. Certament només veiem que va canviant l'estructura del Govern de les institucions sanitàries, però no veiem ni activitat legislativa ni activitats que millorin les prestacions i l'atenció de la ciutadania en termes de salut.

En realitat, aquesta primera i única llei és la recuperació de l'Agència de Salut Pública de l'any 2009, crec que ho han dit els diputats i diputades que m'han precedit, llei aprovada pel Govern de progrés, extingida l'any 2013-2014, amb el Govern d'Artur Mas, i molt bé ho recordava la diputada Marta Ribas, amb els suports que van tenir en aquell moment. Jo no sé si era el moment del pacte Mas - Alicia Sánchez-Camacho, no sé si em moc d'any, però més o menys ens devíem moure per aquí.

Tant des del Grup Socialistes i Units per Avançar com molts professionals i especialistes de salut pública, s'ha demanat moltes vegades la recuperació de l'Agència de Salut Pública, perquè crèiem que calia un òrgan fort, amb capacitats, amb recur-

sos, per coordinar i portar a terme el conjunt d'actuacions dels poders públics per protegir i promoure la salut de les persones, prevenir la malaltia i tenir cura de la vigilància de la salut pública.

Es recordava també que la Llei de salut pública que continua en vigor és de l'any 2009, aprovada en aquest Parlament per unanimitat –va ser la primera a Catalunya, però també la primera a Espanya; crec que només València, aquell mateix any, va aprovar també una llei de salut pública–; una llei que donava carta de naturalesa normativa i organitzativa a la salut pública i recollia els principis que l'Estatut defineix com a salut pública.

Han passat deu anys i és evident que n'hem estat sis sense agència, per tant, d'algun manera, ja que la recuperem, adaptem-la organitzativament a les noves regulacions, però sobretot fem que torni a tenir capacitat, agilitat i que sigui capaç d'adaptar-se i d'abordar els nous reptes que un món canviant ens demana; un món canviant que vol dir una demografia canviant, que vol dir que cada vegada parlem d'una població..., bé, bàsicament parlem d'un canvi fonamental a la piràmide d'edat i de la cronicitat; un món on la pobresa i les inequitats s'han demostrat com a grans determinants de la salut, on la globalització i l'increment de la mobilitat de les persones han portat a crisis de salut pública internacionals, i, si no, vagin mirant l'hemeroteca i vegin com de tant en tant van sorgint. El medi ambient, la contaminació de l'entorn i els seus efectes sobre la salut també s'han tractat avui, també, en la sessió de control, quan parlem del canvi climàtic i dels efectes que té sobre la salut; la generació d'hàbits insans i addicions –tabac, alcohol, però també tecnologies–, i també incorporar allò que també ens ha portat la globalització, no?, els atemptats i la prevenció d'accidents nuclears, biològics o químics.

Ens felicitem, jo crec que tots, també el Grup Socialistes, que torni a néixer l'agència, ho faci amb objectius i ambicions clars, que treballi en xarxa, que tingui capacitat de resposta descentralitzada, que sigui transversal i integral, i, evidentment, transparència, comunitària i participativa.

L'agència ha d'exercir les seves competències amb l'Administració local. Això està clar. Els ajuntaments tenen competències en salut pública, i hem de buscar la cooperació, l'eficiència i respectar l'autonomia municipal.

Voldria esmentar molt breument algunes de les esmenes que hem presentat, que han estat incorporades al text que avui aprovem, en tot cas, que han format part de la discussió, des de la discussió sobre l'autonomia i la capacitat de gestió de la mateixa agència, que al final jo crec que hem arribat a una sortida..., però també la necessitat de reforçar i assegurar la preparació per la prevenció, detecció i gestió de situacions de crisi i d'emergència, dotar-la de mecanismes adients al contracte programa, però sobretot recursos humans i materials, i això vindrà *a posteriori*, com també vindrà *a posteriori* que tingui el pressupost suficient, perquè fins ara els pressupostos no han reflectit mai la salut pública com una prioritat.

Recuperar la potestat sancionadora i sobretot l'autoritat, la capacitat d'autoritat sanitària, important, i que ha generat problemes respecte a les competències pròpies del Govern i la capacitat sancionadora, i que s'han solucionat també amb les esmenes tècniques.

Establir mecanismes de col·laboració i coordinació des del territori i amb el territori, és a dir, una xarxa imbricada amb l'estructura d'atenció primària de salut i de salut comunitària present en l'àmbit territorial. Hem parlat moltes vegades de xarxa, i la salut pública ha de formar part d'aquesta xarxa. En general, s'ha notat que a la proposta li faltaven més relació i referències a l'atenció primària i salut comunitària, i alguns dels compareixents ho van marcar, i la veritat és que al final ha estat més incorporat en el text.

Alguns dels aspectes fonamentals. La formació, que l'agència també tingui un paper fonamental com a centre de referència en la formació especialitzada i en la

formació de postgrau. Hem de tenir un centre referent a Catalunya sobre salut pública i que alhora treballi i sigui centre de recerca.

Un esment sobre el reconeixement de l'Agència de Salut Pública de Barcelona, que poden entendre que té tot el meu reconeixement, i, a més, si parlem d'agències de salut pública, és prèvia la de Barcelona a la de Catalunya, i per tant va marcar tot el model. Està clar que exercirà les competències en l'àmbit territorial de Barcelona i està clar que l'Ajuntament de Barcelona ha de tenir un lloc en el consell rector. Hi havia aquesta diferència entre Ajuntament de Barcelona - Agència de Salut Pública. Creiem que al consell rector els membres han de ser representants de l'entitat de l'Ajuntament de Barcelona, dels mateixos ajuntaments, de la mateixa manera que demanàvem que també es reconegués la diferent tipologia de poblacions i per tant la diferent tipologia d'ajuntaments, que hi haguessin els grans i els petits, potser muntanya i àrea metropolitana, perquè d'alguna manera el consell rector fos capaç de recollir i assumir les diferents necessitats.

Incorporar també la societat civil a la governança, entitats relacionades amb la salut pública i l'atenció primària. Desenvolupar més el consell rector i no fiar-ho tot al reglament. Donar importància a una part que hi havia en la llei anterior, en la llei que havia quedat suspesa, en la part de la llei que estava suspesa, i que aquí hem recuperat, que era definir l'estructura territorial i els equips de salut pública en el territori, perquè reforçaríem la descentralització i la proximitat i sobretot la cooperació.

I, per últim, i ha estat un tema també esmentat per altres diputades, la paritat en tots els òrgans, des del consell rector als òrgans de participació o consell assessor. Per primera vegada hem incorporat en una llei que, si no són paritaris, no es poden constituir. I, per tant, d'alguna manera, felicitar-nos-en.

Agrair el bon clima de treball. I en tot cas defensar la importància de recuperar un instrument que ens permeti garantir el màxim grau de vigilància de la salut, la promoció de la salut individual i col·lectiva, i de prevenció de la malaltia.

No és la millor llei, però és en tot cas una llei necessària.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, també per fixar posició, és el torn del diputat Vidal Aragonés, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia, a tots i a totes. Intentaré en aquests cinc minuts referir-nos a l'Agència de Salut Pública de Catalunya i, pel que fa a l'agència i el seu projecte de llei, el que ha estat la construcció d'aquesta ponència. Això sí, com a qüestió prèvia volíem fer un agraïment. Agraïment a la predisposició tant informativa com dialogant que hi ha hagut des de la Secretaria de Salut Pública i de manera molt especial a més al seu màxim responsable, el secretari, el senyor Guix, que avui, a més, comptem en aquesta cambra amb la seva presència. I ho volem fer a més amb un reconeixement i amb una crítica.

Crítica per a la resta del Govern o, més ben dit, per a la resta de departaments. Ja ens agradaria, com a mínim a aquest subgrup, que la tramitació que habitualment veiem en aquesta cambra anés precedida d'una comunicació, anés precedida d'un diàleg, anés precedida també d'una negociació, que no sempre evidentment ha d'arribar a acords, però sí com a mínim intentar el que és la negociació, que és al cap i a la fi bona part dels tràmits parlamentaris que fem en aquesta casa.

En aquest exercici de ponència aquest subgrup ha volgut tenir una actuació propositiva davant del Projecte de creació de l'Agència de Salut Pública. Ja vam valorar en l'inici de la tramitació que pensàvem que estàvem a favor d'aquest projecte, que s'havia de forçar algunes qüestions, però hem fet aquest exercici de, a través d'esmenes, intentar el que nosaltres consideràvem que era millorar el seu contingut.

Vam presentar set esmenes. Set esmenes que al final s'han acabat incorporant. En bona mesura, les mateixes esmenes també transaccionades amb altres grups, qüestió que també per a aquest grup és com una excepcionalitat o una sorpresa; difícilment ens trobem que la totalitat d'esmenes que presentem s'acabin incorporant. Agraïment també per la predisposició que han tingut la majoria de grups per anar transaccionant continguts dels que nosaltres estàvem plantejant.

Per referir alguns dels continguts de les nostres esmenes. Fins i tot en el preàmbul pensàvem que hi havia un terme que era el de «multiculturalitat» que podia interpretar-se d'una manera equívoca i, per tant, que s'havia d'eliminar, no perquè no creiem en la multiculturalitat sinó més aviat pel contrari. I els fets ens donen la raó, en el sentit de que hi ha qui està fent política racista amb qualsevol petit detall, i, per tant, consideràvem que era convenient eliminar-ho del preàmbul en la forma que s'expressava. Hem volgut també aportar amb relació a allò que és la centralitat de la llei, l'article 3, els seus objectius i sobretot el contingut de mínims del contracte programa.

També, per una altra banda, una part de les esmenes han estat relatives al que poden ser els estudis i les avaluacions. Qüestió fonamental, determinants socials. Analitzar els determinants de la salut és analitzar determinants socials i alhora també avaluar els elements que poden dificultar l'accessibilitat als serveis comunitaris. I, per tant, no únicament fer una actuació concreta sinó analitzar resultats, analitzar dades i analitzar impediments.

Pel que fa a la formació i a la recerca, una de les nostres esmenes anava de la mà de veure la necessitat d'una formació i recerca innovadora i efectiva. «Innovadora» en el sentit que és molt diferent la realitat que existia quan va néixer el concepte de «salut pública» que la realitat que tenim en l'actual moment. I, per una altra part, «efectiva» en el sentit de que és necessari, més enllà que la formació i la recerca tinguin una vessant molt teòrica, també que tinguin una programació pràctica.

També una altra de les nostres esmenes ha volgut reforçar el dret dels treballadors i les treballadores. No es qüestionaven, però sí que hem volgut ser molt curosos per al manteniment de les seves condicions, per reconèixer expressament la llei d'existència d'una subrogació o associació a tots els efectes jurídics i, per tant, incloure a tots els treballadors i a totes les treballadores en aquesta protecció ja siguin de departaments i unitats administratives que desenvolupaven funcions coincidents o vinculades a l'objecte de la mateixa llei.

I, per últim, pel que fa a les nostres esmenes, també hem volgut fer polítiques feministes o polítiques d'igualtat de gènere. No hem volgut reproduir simplement que s'apliqués la llei sinó que hem fixat com a requisit per crear i renovar els òrgans de Govern, participació i científics que hi hagi els requisits mínims de la Llei d'igualtat. I això el que ve a significar no és una mera invocació de la normativa sinó que aquests organismes no es puguin constituir sinó es compleix la llei i, per tant, superant el que moltes vegades és una mera invocació genèrica que després no té una realitat objectiva.

I, per acabar –no ha estat objecte de les nostres esmenes però sí objecte de discussió en la ponència–, em sembla perfecte que es mantingui la naturalesa jurídica d'organisme autònom de l'agència, i dins de la discussió em sembla a més que aporta encara més que no hi hagi un sotmetiment al dret privat sinó que mantinguem el sotmetiment al dret públic.

I una darrera idea, l'agència estarà molt bé però ha d'anar acompanyada de finançament. Podem tenir una bona agència sense finançament i no funcionarà però podem tenir també finançament permanent que doni finalitat a l'objecte de l'agència.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Per posicionar-nos amb relació al text definitiu de la recuperació de l'Agència de Salut Pública. Recordar que l'agència, com ja s'ha dit, va ser creada el 2009 com a òrgan executor de les polítiques de salut pública, va ser extingida el 2014, assumint les seves funcions el mateix Departament de Salut en el marc de la racionalització d'entitats i organismes públics bàsicament amb dos objectius: un primer, el de simplificar l'Administració i, el segon, el d'optimitzar recursos precisament en uns anys en què els recursos eren escassos fruit de la situació de crisi que es patia, no?

I això era, per un costat, un requisit que s'anava exigint per part de diferents actors socials al llarg de bastant anys, també polítics –també polítics. El Partit Popular de Catalunya també li va exigir al Govern d'aquells anys que adoptés mesures de simplificació de l'Administració però també ho van fer altres organismes com la Cambra de Comerç de Catalunya, com el Sindicat de Metges o també com el Ministeri d'Hisenda, que també, precisament per acollir-se al Fons de Liquiditat Autonòmic, una de les exigències era adoptar mesures de racionalització de l'Administració.

Però si a dia d'avui analitzem quines són les necessitats del Departament de Salut i quins són els reptes que té el Departament de Salut al davant, doncs, segurament li podem preguntar a qualsevol ciutadà, a qualsevol usuari de la salut pública quins són els principals reptes que considera que té del Departament de Salut de la Generalitat i ens podríem trobar amb molts elements: des de l'adequat dimensionament de l'atenció primària; des de les llistes d'espera que hi ha a les consultes externes, que hi ha a les proves diagnòstiques, que hi ha en les intervencions quirúrgiques; la manca de professionals sanitaris; fins i tot les condicions laborals dels professionals; la necessitat de recuperar inversions en equipament sanitari, o la necessitat de recuperar inversions en infraestructures sanitàries. I, per tant, segurament dintre de la llista de prioritats no trobaríem la recuperació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

Això no vol dir que no sigui un objectiu compartit políticament per aquest grup parlamentari. Trobem que és una bona eina, és una eina que, a més a més, no ha de suposar una major despesa. Això no vol dir que no se l'hagi de dotar econòmicament perquè pugui complir la seva funció, però si la seva extinció en l'any 2014 no va suposar absolutament cap estalvi per al Departament de Salut, com així ho posa en evidència la Sindicatura de Comptes en el seu informe, doncs la seva posada en marxa tampoc ha de suposar una despesa extraordinària.

En qualsevol cas, d'entrada quasi quasi ens sentim fins i tot afortunats, jo em sento afortunat de poder haver estat ponent –no amb gaire participació, ara m'hi referiré, a continuació– d'aquesta llei, perquè és la primera llei, projecte llei del Govern que s'aprova aquesta legislatura després d'un any i tres mesos, no? Amb la qual cosa, doncs quasi quasi és una fita important, no? Però aquesta situació em permet –i la citava abans– retrotreure una expressió que el sindicat Metges de Catalunya va fer servir l'any 2011, en la que li deia..., Metges de Catalunya li deia al Govern: «Escolti'm, intentin reduir empreses i entitats públiques abans que serveis assistencials», no? I el que jo crec que ens hem acabat trobant és que sí s'han reduït empreses i entitats públiques però també s'han reduït serveis assistencials. I a l'hora de..., un cop superada la crisi i un cop superada la crisi de recursos de l'administració, quan estem en condicions de recuperar coses, el que recuperem són les entitats i les empreses abans que els serveis sanitaris, abans que els serveis assistencials. (*Veus de fons.*) Sí, però el que passa és que el primer que ens arriba és la recuperació d'empreses i entitats, no la recuperació dels serveis sanitaris.

Hi insisteixo, nosaltres ens hi posicionem favorablement, no hem pogut participar tot el que ens hagués agradat, més aviat poc, però també entenem que és una

participació proporcional a la importància que creiem que té l'Agència de Salut Pública amb relació a la prestació de serveis que fa el Departament de Salut.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació és el torn de la diputada Gemma Espigares, del Grup Parlamentari Republicà.

Gemma Espigares Tribó

Moltes gràcies. Ara sí, puc agafar la paraula per fer la part d'intervenció política en nom del grup d'Esquerra Republicana, i començo fent-ho recordant que..., crec que tots els diputats i diputades en són conscients, però començo recordant que el que fem és recuperar la forma jurídica. Ho dic perquè les funcions de Salut Pública de les que s'han parlat mai s'han deixat de fer, i cada vegada tenim més població envellida, tenim més gent que necessita aquesta Salut Pública, i això, en tot cas, amb el doctor Guix al capdavant i tot l'equip que hi ha, no ho han deixat de fer en cap moment, i crec que és important, perquè malgrat calgui aquest canvi en la forma jurídica i, per tant, doncs aquesta modificació o aquesta llei en cap moment s'ha deixat de fer.

I ho dic..., els poso un exemple: aquesta setmana rebia un correu d'una escola –segurament algun de vosaltres també l'haureu rebut– que parlava de les begudes ensucrades. I eren uns alumnes que havien fet una feina de les begudes ensucrades i ens demanaven als grups parlamentaris que reguléssim sobre... als grups parlamentaris i al Govern, que reguléssim sobre el sucre perquè tenia connotacions molt negatives. I els vaig respondre, a banda de convidant-los aquí perquè amb els diputats de Salut poguéssim discutir sobre aquests temes, explicant-los les coses que l'agència en el seu dia i que la Secretaria de Salut Pública ja ha fet, perquè tenim un impost sobre les begudes ensucrades que, a més a més, la setmana que ve se'n farà una jornada d'anàlisi econòmic i d'impacte d'aquestes mesures. Per tant, el que deia abans, no només aprovar coses, sinó avaluar-ne i fer-ne el seguiment.

I ho dic perquè per a Esquerra Republicana la part de promoció de la salut crec que és imprescindible, crec que ho hem dit moltes vegades i, a més a més, ho hem demostrat amb fets i amb la inversió valenta que el departament fa en aquesta part de promoció de la salut. No només perquè sigui rendible en termes econòmics, perquè per cada euro que el departament inverteix en promoció hi ha estudis que corroboren que se'n poden estalviar quatre en curació, sinó també per les persones, pel que això comporta a nivell de qualitat de vida.

I els poso alguns exemples: en empreses que ja han començat a treballar amb programes de prevenció a la feina, un euro invertit en promoció els genera un retorn de la inversió d'entre 2,5 i 4,8 euros, i això és perquè es rebaixa el cost de l'absentisme, això és perquè es rebaixa el cos de les malalties, i tot això ho avala la Xarxa Europea de Promoció de la Salut a la Feina i ho avala amb dades. I a més a més diu que quan hi ha un ambient poc saludable a la feina, el volum de facturació es pot reduir fins al 10 per cent; per tant, també en aquests termes és rendible invertir en les persones, no només per la salut física, mental, per tot el global de la salut de la gent, sinó també perquè és rendible.

I quan ho discutíem a la ponència amb alguns dels diputats ens hi encallàvem moltes hores, perquè al final acabàvem parlant de salut pública. I, efectivament, vam haver de recordar-nos tots, sovint, que parlàvem de la llei de l'agència, perquè tenim grans entusiastes al Parlament en aquest tema, i jo mateixa –els ho vaig dir– he estat quatre anys fent la tesi doctoral sobre això, i, per tant, parlar de promoció de la salut ens apassiona a molts, però calia concretar el que fèiem. I, a més, ho hem fet amb grans experts i crec que tots ens hi hem referit i els hem agraït la feina.

Crec que és important que d'aquesta llei en destaquem tres coses: el contracte programa, perquè altres comunitats i altres països avancen en aquesta línia, i, per

tant, és aquesta manera d'avaluar i de fer el seguiment; també la participació –i alguns ja s'hi han referit–, i més amb la gran xarxa social que tenim en aquest país, i també en els temes sanitaris és molt bo que puguin participar dels diferents òrgans de participació, i, de fet, ja ho fan, ja ho fan i d'una forma a vegades més informal, per tant ara tindran també aquesta estructura formal per poder-ho fer, i que incorporem també aquesta anàlisi feminista de les polítiques de salut, perquè ho hem parlat quan hem parlat del PERIS, ho hem parlat quan la consellera ha posat damunt la taula la perspectiva de salut des del punt de vista de les dones, perquè és obvi que la pobresa afecta més directament les dones, i això està contrastat amb dades, i aquesta pobresa no només afecta més les dones, sinó que, en termes de salut, malgrat que fumem menys, malgrat que fem més activitat física, patim més malalties. Per tant, l'accés al sistema sanitari en les dones no sempre és el mateix i, per tant, en això també cal que ens hi posem.

Hi ha hagut dos grups que han fet referència que era la primera llei o el primer projecte de llei, i no els diré que no..., ja em faria il·lusió, eh?, que fos el primer, però crec que hem de ser rigorosos, i, per tant, les cinc que ja s'han aprovat aquí, que en tot cas eren modificacions, però que són lleis aprovades en aquesta legislatura, com la de mesures fiscals, com la de Presidència, com la de renda garantida, com la del Conca i com la de prestacions socials, són lleis aprovades en aquesta legislatura. La de la supressió del Consell Comarcal del Barcelonès, també. I ni que sigui per lo de mar i muntanya i àrea metropolitana, ni que sigui per la plana de Lleida, que no queda dins d'aquest refrany, la Llei d'espais agraris també s'ha aprovat en aquesta legislatura. Per tant, crec que en portem algunes, i en tot cas –i en tot cas– aquesta ja venia de la legislatura anterior.

Ho he fet abans, volia agrair la feina, i a més tots els grups hem arribat a prou consens. De fet, s'ha posat damunt la taula la paciència d'aquesta diputada en les esmenes. Els que em coneixen saben que, de paciència, poca; per tant, si aquesta que hem tingut prou consens l'hem hagut de suar fins a l'últim minut, ara que n'agafarem algunes altres que tenim damunt la taula que n'hi ha tant, espero que també puguem fer-ho amb aquest bon to que hem tingut.

I, en tot cas, d'algunes de les esmenes vives que queden, per poder-nos posicionar, l'esmena a la que feia referència el diputat Soler..., de fet, ho deia vostè mateix, és una obvietat dir que s'ha de complir la Constitució. Doncs això va ser el raonament que li vam fer a la ponència, perquè la llei ja especifica que es sotmetrà a la legislació vigent. Per tant, en tant que es sotmetrà a la legislació vigent, no ens semblava que calgués especificar el què. I, en tot cas, com que sempre és el seu grup parlamentari el que ens demana eficiència, quan ja no calgui complir aquesta i sigui una altra, la legislació vigent, ens evitarem haver de venir aquí a fer una esmena, i, per tant, que ja l'estiguem complint.

Això sí, la part que especificava dels nous reptes, del mapa d'actius, en compartim el sentit i, de fet, així ho vam poder discutir, i li demanem al secretari i al director o directora que entomi el repte de l'agència que ho tingui en consideració en el reglament, perquè creiem que és important, no perquè s'especifiqués cada una de les funcions en la llei, però sí perquè es tingui en compte.

I, finalment, pel tema de l'esmena dels professionals que posàvem damunt la taula, nosaltres el que enteníem era que hi ha departaments on hi ha persones que estan fent tasques de prevenció de la salut, pot ser el Departament d'Agricultura, pot ser el Departament de Territori, i que aquestes persones no només fan aquesta tasca de prevenció lligada a l'agència, sinó que en fan altres, i que òbviament el seu lloc ha de poder ser el departament. En tot cas, compartíem amb la CUP la necessitat..., o la necessitat d'especificar que cap persona quedarà fora pel canvi d'entitat jurídica.

Finalment, es deia que «no sé si és la millor llei». No sé si ho és, espero que sí. En tot cas, és de la que entre tots els grups parlamentaris ens hem dotat. I se'ns recordava o se'ns deia: «Benvinguts al canvi polític.» Que quedi molt clar que Esquer-

ra Republicana no canvia de criteri polític. Esquerra Republicana, en un moment –i segur que ho deu recordar molt bé la diputada Ribas– en què la decisió política de l'Estat espanyol obligava les entitats del sector públic a reduir-se –segur que per «lleï Montoro» li deu sonar una miqueteta més– aquest Govern va fer les reduccions que tocaven. I Esquerra, des que està al capdavant de la conselleria de Salut, ha portat aquesta llei una altra vegada al Parlament. Segur que no cal que li recordi com el 155 va fer que aquesta llei en la passada legislatura decaigués.

Gràcies, diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Riera. Quan vulgui.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Consellera, secretari, autoritats i professionals del Departament de Salut, si tot va com ha d'anar, d'aquí poca estona l'Agència de Salut Pública de Catalunya tornarà a ser una realitat amb personalitat jurídica pròpia. Com ja s'ha dit, hem culminat aquí la feina per restablir l'Agència de Salut Pública de Catalunya. I el primer que m'agradaria fer és ser agraït amb tots els companys de ponència per la bona manera de treballar que hem tingut durant totes les sessions, encara que ens hàgim encallat en algun moment, sobretot a la part final.

Per la meva part, haig d'agrair l'ajuda que he tingut en la que ha estat la meva primera participació en una ponència de llei en aquest Parlament, i també el que he après tant en la matèria que tracta aquesta llei com de pràctica legislativa. Per tot això, moltes gràcies Gemma, la ponent relatora, Assumpta, Marta, Jorge, Vidal i Santi. I també a la lletrada. Gràcies, Esther, per la feinada i l'actitud.

Ja s'ha dit també que l'Agència de Salut Pública de Catalunya va tenir activitat i personalitat jurídica pròpia des del 2009 fins al 2014; des del 2009, amb l'aprovació per unanimitat de la Llei de salut pública, impulsada en aquell moment per la llavors consellera de Salut Marina Geli. Des d'aquesta tribuna, el 14 d'octubre de 2009, la consellera deia: «És la llei, sens cap dubte, més important des del 1990, dinou anys després de l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.» I probablement tenia raó. Aquests dos moments, el 1990 i el 2009, van marcar decisivament el model de salut de Catalunya.

Per això, senyora Vergés, consellera actual, primer de tot la felicito per aquesta Llei de l'Agència de Salut Pública que aprovarem avui i l'encoratjo a continuar treballant per enfortir totes les estructures que des de fa molts anys han fet del sistema sanitari català un model consolidat i a imitar per molts altres. La seva feina, vostè ho sap, tots ho sabem, és molt important, perquè tot el que toqui en el sistema sigui per enfortir-lo. Les seves decisions són fonamentals en aquest sentit. I la decisió de restituir l'Agència de Salut Pública és una bona decisió. I espero que li haguem deixat una bona llei perquè faci la funció que ha de fer de la millor manera possible.

Abans d'entrar a parlar del contingut d'aquesta llei, també m'agradaria deixar constància dels motius reals de la reversió de l'Agència de Salut Pública l'octubre del 2013. Si tenim memòria, tinguem-ne de veritat, i el senyor Rodríguez afortunadament n'ha tingut una mica més que alguns altres. Recordem que era un context econòmic, diguem-ne, complicat, sense haver sortit encara de la profunda crisi econòmica. I, en el mateix context, per exemple, abans parlàvem en aquest Ple també de les pagues extres de l'any 2013.

Però els motius de la reversió de l'agència no van ser simplement econòmics. En aquest sentit, també una mica més de contenció sobre com es gestionen els diners públics, o no públics. I en aquell moment, el 2013, les mesures de racionalització econòmica imposades pel Govern espanyol, en mans del Partit Popular, del ministre Montoro, comportaven l'obligació de limitar, de reduir, de fet, el nombre d'agències

autònomes de la Generalitat, i l'Agència de Salut Pública va resultar afectada, però no va quedar extingida: se'n va mantenir la denominació i va continuar funcionant, tot i haver perdut la personalitat jurídica pròpia. Com es diu en el preàmbul de la llei, se'n van atribuir les funcions, els objectius, el personal, el patrimoni i el pressupost al departament competent en matèria de salut.

L'Agència de Salut Pública va continuar sent l'eina de promoció i protecció de la salut individual i col·lectiva i de la prevenció i la gestió de les alertes epidemiològiques i alimentàries a Catalunya, en una Catalunya diversa, amb necessitats diferents per raons territorials i socials, però plenament integrada en un món cada vegada més globalitzat.

La funció de l'agència en el seu origen, i ara també, té molt sentit, perquè va d'allò que és més local fins al que és més global. També ho deia la consellera Geli el 2009 aquí: «Formem part d'un món global i, per tant, no podem infravalorar les nostres pròpies capacitats locals; local i global alhora. De fet, la majoria de les normatives de salut pública són d'àmbit europeu. La major part dels estils de vida, del que vestim, del que mengem, com caminem, com anem en cotxe o en moto, curiosament són estils mundialitzats.» Això era el 2009, però ara, el 2019, és encara més accentuat. Ens ho recordava el doctor Antoni Plasència, director de l'Institut de Salut Global de Barcelona, i que va ser director de l'Agència de Salut Pública. En la seva compareixença per l'elaboració de la ponència ens va parlar de salut pública sense fronteres i de reptes multinivell, del nivell local al nivell global.

I ja que estem amb les aportacions dels compareixents davant els membres de la ponència, m'agradaria recordar algunes de les seves observacions i aportacions, en forma de reflexions o de propostes concretes, que em semblen adients per completar avui aquest debat sobre el que ha de ser l'Agència de Salut Pública i com a guia per al desenvolupament de la llei.

El mateix Plasència ens recomanava que fos una organització executiva i amb personalitat jurídica pròpia i autonomia de gestió, i ens feia observar que la forma d'organisme autònom administratiu pel qual s'ha optat no sigui en detriment d'aquesta agilitat de funcionament que tenia en l'anterior etapa, en què era entitat de dret públic sotmesa al dret privat, observació que també ens van fer l'exconsellera Marina Geli i altres compareixents. Per això vam debatre aquesta qüestió i hem intentat que l'opció final no vagi en detriment d'aquesta agilitat i flexibilitat necessàries en una agència d'aquesta mena.

Més aportacions que val la pena tenir presents avui aquí. L'exconsellera Marina Geli, a part de les coses que ja he citat, ens va parlar de qualitat, equitat i eficiència, com a principis rectors; va recomanar una visió holística del que és la salut pública, i va posar com a exemple un concepte innovador: tenir en compte la salut pública en la planificació urbanística, perquè les dues coses estan relacionades. En aquest sentit de mentalitat oberta, també va recomanar el tractament de dades molt diverses per treure conclusions que puguin repercutir en la salut pública tant per detectar problemes com per enfocar solucions.

Alba Brugués, presidenta de l'Associació d'Infermeria Familiar i Comunitària, ens va fer tocar molt de peus a terra: va posar èmfasi en la prevenció i ens va deixar molt clar, en paraules seves, que els problemes de salut són problemes socials. I, en aquest sentit, va reclamar l'especialització d'infermeria en salut comunitària, amb una dada molt clara: el 80 per cent dels determinants socials en salut estan fora de l'atenció sanitària.

Dels condicionants socials també ens en va parlar Josep Maria Corominas, en nom de l'Associació Catalana de Municipis, igual com de la necessitat de programes a les escoles sobre salut pública.

I m'agradaria acabar amb dues reflexions de Jordi Baroja, president de la Societat de Salut Pública de Catalunya i les Balears, dos conceptes que em semblen fonamentals per entendre el que estem fent. La seva primera reflexió era: «L'agència

és necessària i urgent per revertir desigualtats.» I l'altra –i també vull remarcar que tant l'anterior com aquesta em serveixen com a conclusió en aquest posicionament del meu grup– era: «La sanitat salva vides d'una en una; la salut pública les salva a milers», però totes dues coses, efectivament, són molt importants. Tant de bo en aquests dos àmbits es treballi de la millor manera per preservar un sistema de sanitat i de salut pública modèlics. I des d'aquí intentarem vetllar-ho.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Acabades les intervencions, estem cridant a votació.
(Pausa llarga.)

Hem cridat a votació. Iniciarem les votacions. En primer lloc, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans, que són les esmenes número 4, 26, 33 i 35. Crec que s'ha demanat que la quarta es pugui fer per separat i després un bloc amb la 26, 33 i 35. Cert? (Pausa.) I després votarem les esmenes tècniques, signades per tots els grups, i finalment, en la mateixa votació que les esmenes tècniques, el dictamen.

Passem, per tant, a votar primer l'esmena reservada del Grup Parlamentari de Ciutadans número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 73 en contra i 17 abstencions.

Veuran que hi sumo un vot, que és el que no hem pogut introduir en el sistema, que és el de la diputada Anna Caula.

Votarem ara els punts..., o les esmenes, perdó, més ben dit, 26, 33 i 35 –26, 33 i 35–, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Per tant, comença la votació.

Aquestes tres esmenes han quedat rebutjades per 38 vots a favor, 90 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'esmena número 24, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 81 en contra i 39 abstencions.

Votem ara la resta del text del dictamen, amb les esmenes tècniques incorporades, que han estat signades, com dèiem abans, per tots els grups i subgrups parlamentaris.

Votem... Comença la votació.

El Projecte de llei de creació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia... (Aplaudiments.) Disculpin, 128 vots a favor, que en aquest cas no l'havia sumat.

Interpellació al Govern sobre les instal·lacions i els accessos als ports

300-00158/12

Passem ara, com dèiem, al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les instal·lacions i els accessos als ports, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Formula la interpellació la diputada senyora Elsa Artadi. Quan vulgui.

(Pausa llarga.)

Elsa Artadi i Vila

Bé. Molt bon dia a tothom. Diputades, diputats, conseller Calvet, avui, des de Junts per Catalunya, volíem fer una interpellació entorn dels accessos als ports a Catalunya, perquè entenem que els ports, no només a Catalunya, sinó arreu d'Europa, avui han deixat de ser punts de partida, punts d'arribada, i han esdevingut realment murs infranquejables d'inhumanitat.

A Catalunya hem tingut sempre una àmplia vocació europea, perquè hem vist en el continent una oportunitat de llibertat, de democràcia i de benestar. Però avui, certament, l'Europa que estem veient no és ni la que havíem somniat, ni molt menys a la que estem aspirant, sinó que avui el que estem veient és que el *Realpolitik*, la política pragmàtica, la política d'interessos i inhumana de molts governs, s'està imposant i s'estan incomplint els que havien de ser els valors fundacionals recollits als tractats de la Unió Europea; és a dir, el respecte per la dignitat humana, per la llibertat, per la democràcia, per la igualtat, per l'estat de dret i també el respecte als drets humans. Així és com ho recullen, però jo no sé si avui des d'Europa podem estar parlant de respecte dels drets humans quan estem permetent, perquè això ho fem entre tots, que milers i milers de persones s'ofeguin a la Mediterrània, a una Mediterrània que s'ha convertit en un fossar de la mort per persones anònimes que no omplen titulars i que sembla que tampoc els preocupa a ningú.

Europa va establir unes quotes d'acollida per refugiats; refugiats que fugien de la violència, en part per decisions que havien pres els mateixos països europeus i que pocs estats han complert. Evidentment, l'Estat espanyol no, que no ha complert, que li queda per complir més del 80 per cent, malgrat que el compromís legal segueix vigent i malgrat –en el cas espanyol– que hi ha una sentència del Tribunal Suprem.

Es va intentar el que es va nomenar l'operació Sophia, per lluitar contra les màfies migratòries i contra el tràfic de persones, que s'ha anat prorrogant des del 2015 i que aquest any s'ha quedat sense vaixells, precisament el que havíem de fer, que era estar patrullant, perquè Europa, de nou, ha decidit abdicar de les seves responsabilitats, ha decidit abandonar refugiats i migrants, amb una decisió vergonyosa.

Què sí que està fent Europa? El que sí que ha fet és donar milers de milions d'euros a Turquia, blanquejar el règim d'Erdogan, un règim amb una regressió en els drets, per tal de que freni el flux migratori, per tal de que tanqui rutes i per tal de que accepti expulsions en calent, violant i vulnerant drets humans.

El que diu l'ordenament jurídic internacional és que els països s'han de comprometre a crear vies segures pels refugiats; el que estem fent nosaltres, des d'Europa, és pagar a tercers per evitar i per frenar que arribin els refugiats. Com a conseqüència, les morts a la Mediterrània van pujar al voltant d'un 40 per cent.

I com a resultat, també, ara mateix tenim unes vuitanta mil persones atrapades a les illes gregues, que estan col·lapsades, que estan en condicions infrahumanes i que, només ahir, vam saber la decisió del Govern grec de tancar el ministeri que s'havia de preocupar per aquestes famílies.

Perquè, de fet, Europa el que està fent és subcontractar dictadures, subcontractar el que és la gestió migratòria del continent. I el cas més escandalós, conseller, és el de Líbia, on països europeus hi estan destinant centenars de milions d'euros per reforçar la capacitat del que podem anomenar «la guàrdia costera» o «els senyors de la guerra» per interceptar embarcacions de refugiats, embarcacions d'immigrants, detenir-los de manera arbitrària, de manera indefinida, en un autèntic infern de tortures, d'abusos, de tràfic sexual i d'esclavitud. I això ho sabem tots, que està passant, perquè el mateix comissari europeu de Migracions diu: «Tots som conscients de les terribles i degradants condicions en les que es troben els migrants a Líbia», però, en canvi, no passa res.

En les darreres setmanes, en els darrers mesos, s'ha posat el focus mediàtic en els camps a la frontera entre Mèxic i els Estats Units, gràcies a la feina d'activistes, de periodistes i de polítiques. Però aquí no es denuncia el que està passant a Líbia,

que és exactament el mateix o pitjor. No sabem si és perquè els migrants en lloc de ser llatins són africans; no sabem si perquè en lloc d'estar intentant entrar als Estats Units ho estan intentant fer a Europa, perquè clarament no és perquè les condicions siguin millors: només la setmana passada, a causa d'estar bombardejant aquests camps, van morir desenes i desenes de persones.

Països de la Unió Europea tenen convenis fins amb trenta-cinc països per gestionar i per delegar la política migratòria, la meitat dels quals són dictadures: amb Níger, amb Mauritània, amb Senegal, amb Mali, amb el Txad i –el més fort de tots, segurament– amb el Sudan, que el seu president està reclamat pel Tribunal Penal Internacional per crims de guerra a Darfur; amb ell també tenim convenis per gestionar la política migratòria. Aquesta és la política que s'està fent des dels països europeus, mancada de transparència, mancada de vergonya i mancada d'humanitat. I tots ho estem permetent.

I, enmig de tota aquesta indignitat política, ara fa un any semblava –i diem «semblava», en passat– que hi havia una mica de llum quan el senyor Pedro Sánchez, acabat d'escollir president del Govern espanyol, donava acollida al vaixell *Aquarius*, evidentment després de pressió mediàtica, social i política, evidentment envoltat de càmeres i fotògrafs, però ho va fer. Com a resultat, ell mateix, en el seu *Manual de resistència*, s'auto..., es dona la importància d'haver salvat, ell, 630 persones, d'haver-los salvat la vida.

Però veiem que aquesta resistència, aquest *Manual de resistència*, li ha durat poc i que s'ha plegat absolutament a la necropolítica europea, on les persones que van arribar fa un any gairebé totes segueixen sense tenir un estatus definit; on Matteo Salvini el felicita i l'aplaudeix per bloquejar la sortida de bucs de rescat. I és que Pedro Sánchez ha tingut fins a sis mesos vaixells de rescat d'Open Arms al mateix port de Barcelona, aquí, a casa nostra. I va ser el 26 de juny quan Open Arms, d'una manera unilateral, va decidir que marxava, que no aguantava més. I la reacció del senyor Pedro Sánchez, quina va ser? Enviar-li una carta amenaçant que, si realitzaven salvaments marítims, podien tenir una multa de fins a 900.000 euros.

Jo els recordo el que diu el Conveni internacional de salvament marítim, de Londres, o el que diu la llei espanyola, la 14/2014, i és que obliga..., no és que permet, no és que suggereix, no és que encoratja, no, és que obliga a auxiliar vides humanes en perill en el mar. I el Govern de Pedro Sánchez el que els està dient és que, si fan això, els multaran i els buscaran.

Des d'aquí, també, des de Junts per Catalunya, volíem desitjar tota la fortuna a la tasca, la gran tasca que estan fent, al vaixell que ara mateix es troba davant de Lampedusa i reiterar el suport que ja se li ha donat en altres ocasions. (*Alguns aplaudiments.*)

I no sembla, precisament, que el futur a Europa o el futur del Govern espanyol en aquestes polítiques vagi a canviar. I, si no, que algú ens expliqui perquè el Josep Borrell està encaminat a ser, a estar al capdavant de la diplomàtica europea, que a nosaltres ens sembla una pèssima notícia; la persona que qualifica els Estats Units com que l'única cosa que han fet és matar quatre indis; que se'n va a veure ministres a Nigèria vestit de colonitzador i com si anés a un safari; que marxa de les entrevistes quan li fan preguntes que no li agraden; que espia ciutadans europeus amb fons públics del Govern espanyol. Sí senyor, tot un diplomàtic, tot un humanista; les coses canviaran molt.

És per això que, conseller, també vostè sap que Catalunya ha tingut una història de ser una terra d'asil, de ser una terra d'acollida. Malauradament també tenim una història, i tots hi comptem, a les nostres famílies, d'haver tingut exiliats, d'haver tingut refugiats. Segurament també per això el clam de la societat catalana és clar; és un clam contundent a favor d'aturar aquesta crisi humanitària.

És per això, conseller, que li volem preguntar quines actuacions es poden fer des del Govern de Catalunya; com podem posar a disposició els ports catalans per ac-

cions humanitàries, els ports catalans per accions de salvament marítim; quina és, en la seva opinió, la resposta que està donant el Govern espanyol, el Govern de l'Estat, i com podem pressionar-lo també perquè canviïn aquestes polítiques retrògrades i de vulneració dels drets humans.

Conseller, el lema «Volem acollir» no pot ser només una frase, no pot ser de cap manera només una pancarta a un balcó; ha de ser realitat. Si us plau, fem-ho possible.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Govern, respon el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Consellera, senyores diputades, senyors diputats..., moltes gràcies, senyora diputada, senyora Elsa Artadi, per aquesta interpellació, que és molt densa, molt profunda. Jo intentaré concretar algunes de les mesures que podem fer des del Departament de Territori i Sostenibilitat, i per extensió del Govern, però, evidentment, la situació que vostè ha descrit ens supera, i de molt, al mateix departament i al Govern. I es basa, jo diria, en la situació humanitària que estem vivint a tot el món, evidentment, d'emergència, també climàtica, en segons quins casos, de gent que recerca, doncs, millors oportunitats, en definitiva poder tenir oportunitats de vida, i en el nostre paper en el món. Nosaltres som els responsables d'una petita part del món, però som món també, i efectivament sempre hem sigut terra d'acollida. Salvant les distàncies, el conseller que els parla..., el seu avi va vindre de Vélez-Blanco, a Almeria, buscant també oportunitats de vida i segurament, doncs, un ambient de molta més llibertat que el que podia viure en la societat de l'Almeria que ell va deixar en el seu moment. I, per tant, sí, terra d'acollida.

Però Europa viu, efectivament, aquesta allau migratòria de dimensions històriques. Vostè mateixa ha parlat de xifres, de situacions geogràfiques..., milers de persones creuant el Mediterrani cada dia, jugant-se la vida, amb embarcacions precàries, i a més aquesta situació s'agreuja amb l'arribada del bon temps, perquè hi ha qui s'anima a sortir preveient que la situació pot ser més plàcida que en altres ocasions, però la mar Mediterrània, doncs, dista molt de ser una mar plàcida; és una mar complicada, en la que les condicions meteorològiques poden canviar molt, molt sobtadament.

Nosaltres, com en d'altres assumptes, ens hem sentit molt sols respecte a l'Estat espanyol, eh?, amb aquesta voluntat de ser terra d'acollida, amb aquest crit del «Volem acollir», i no amaguem que ens hem sentit molt sols. Aquest matí parlàvem d'emergència climàtica, ens lamentàvem de la manca de suport a la Llei del canvi climàtic. Vull recordar que no es va retirar el recurs al Constitucional, i finalment hem tingut una sentència que la mutila, però, en tot cas, en aquest tema també ens hem sentit molt i molt sols. Amb l'assumpte de l'arribada de persones immigrades a les costes, ens hem sentit orfes, una vegada més, amb un estat –també això vostè ho explicava perfectament– que no s'ha compromès com hauria d'haver-ho fet. S'han exposat excuses de tota mena, però la principal i la recurrent és la de les competències. Parlar de qüestions competencials quan el que està en joc és la vida de la gent ens sembla un despropòsit.

No negarem, un cop més, les bones formes, les bones intencions, la mateixa recuperació del Fons Estatal per a la Integració d'Immigrants, que va recuperar el president Pedro Sánchez el mes de març passat, després d'una dècada sense que el Govern hi posés ni un euro. Tot el que tingui a veure amb operacions estètiques i d'imatge..., en fi, amb això el Govern de Pedro Sánchez és realment efectiu i efectista; semblen els reis de la *pose*.

Un petit parèntesi: tant que se'ns critica de govern que no governa, nosaltres estem aquí governant des de cada dia, però des de les eleccions del 28 d'abril van passant els mesos i aquí no hi ha qui es mul·li, eh? Nosaltres, com a espai polític, des de Junts per Catalunya ja hem manifestat la nostra voluntat d'afavorir un govern entre PSOE i Podemos que realment faci posar les piles i que hi hagi algú a l'altra banda de la taula per governar, també per parlar de Catalunya.

Torno al tema que ens ocupa en aquesta interpellació. Segueix morint gent a la Mediterrània, i nosaltres, des de Catalunya, hem aixecat la mà perquè volem fer coses; volem fer coses, el Govern. El conseller Alfred Bosch des del Departament d'Exterior ha liderat una acció conjunta de tots els departaments del Govern per poder fer coses. I si parlem de competències hem de parlar de quatre moments en els que hem d'actuar.

En primer lloc, del rescat en alta mar. Vostè, diputada Artadi, s'ha referit a una ONG catalana, Open Arms, de la qual tots, efectivament, ens sentim orgullosos, i ha explicat la seva situació, efectivament, eh?, el tracte vergonyós que en aquest moment està rebent per part del Govern de Pedro Sánchez; també, doncs, d'altres ONG, com l'alemanya Sea Watch.

Però, en tot cas, una vegada fet el rescat a alta mar, hi ha l'entrada en aigües jurisdiccionals espanyoles, el desembarcament als ports i, en darrer terme, la gestió de les persones que estan en aquesta situació d'emergència humanitària, la gestió d'aquestes persones una vegada estan a terra. I aquí conflueixen molts actors –molts actors–, quatre moments diferents i moltes competències repartides en molts actors.

En tot cas, en el desembarcament als ports és justament on el Govern de Catalunya, i concretament el Departament de Territori i Sostenibilitat, té coses a dir. Els dos ports d'interès general, Barcelona i Tarragona, són gestionats per l'Estat. Ja saben que nosaltres el que fem és designar la presidència del consell d'administració, els membres del consell d'administració, però estan gestionats des de Puertos del Estado. Però hi ha una xarxa de ports competència de la Generalitat que, tal com vam oferir, podrien tenir un paper en aquesta crisi humanitària. Parlem, per tant, de persones, ens agrada parlar de persones, no de competències. Parlem de donar-los una nova oportunitat de vida, a aquestes dones, a aquests homes, a aquestes famílies.

Creiem que el sistema portuari ha de ser un motor econòmic –això ho és, ho repeteixo, ho repetim moltes vegades–, però també ha de ser un motor social. I és estant al servei de les activitats del territori i de la seva gent, que és motor econòmic, i és, doncs, també posant-nos a disposició de la gestió d'aquestes emergències humanitàries, que alhora també és més motor social.

Dins del front portuari català, i en l'àmbit competencial estricte del Govern de la Generalitat, els ports susceptibles d'acollir vaixells de rescat, preferentment, són els ports que nosaltres anomenem «industrials»: el de Palamós, el de Vilanova i la Geltrú i el de la Ràpita, el de Sant Carles de la Ràpita. I aquest darrer, el de la Ràpita, seria sens dubte el que tindria una major disponibilitat d'instal·lacions pel que anomenem «punts d'atrada». El port de Sant Carles de la Ràpita té 1.822 punts d'amarratge esportiu, dels quals 324 són gestionats de forma directa per l'empresa pública Ports de la Generalitat. El port també disposa d'una dàrsena comercial, per tant d'una campà, eh?, per poder instal·lar, doncs això, el que són les instal·lacions necessàries per poder acollir, que va moure un total de 7.891 tones de mercaderies, amb quaranta-un vaixells, l'any 2018, i també disposa de dos varadors per al manteniment i reparació d'embarcacions. Per tant, instal·lacions «a disposició de».

Aquests tres ports –m'he referit amb més concreció al de la Ràpita, però també el de Palamós i el de Vilanova i la Geltrú– disposen, per tant, d'infraestructura i de serveis portuaris per poder acollir vaixells de rescat. Estem, per tant, preparats –estem preparats. Això, no obstant, com és sabut, no són ports dins l'espai Schengen, a diferència dels ports d'interès general, de Barcelona i Tarragona, que citàvem fa un

moment. Fa anys que reclamem, per cert, que el port de Palamós tingui el que s'anomena «un punt d'inspecció fronterera», que ens permetin ser-ho per agilitzar –espai Schengen, em refereixo– els tràmits vinculats bàsicament als creuers. Aquesta circumstància, el fet de no ser Shengen, no hauria de ser un impediment per poder col·laborar amb els ports de Tarragona i Barcelona, donada la connectivitat que existeix entre ells, tant viària com ferroviària.

Per tant, ja ho veu, no estem de braços plegats, hem aixecat la mà, i a través d'aquella declaració que vam fer el 5 de febrer d'enguany, eh?, de «Catalunya, port segur», liderada des del Departament d'Exterior, però lògicament complementada a nivell més concret, i també més tècnic, pel Departament de Territori i Sostenibilitat i l'empresa pública Ports de la Generalitat, precisament aquella declaració va acordar oferir els ports que gestiona l'empresa pública, ho reitero, Ports de la Generalitat per a l'arribada de vaixells que fan tasques de salvament al Mediterrani, per a l'arribada dels vaixells que ens preocupen, perquè són els que porten aquestes persones que necessiten condicions per continuar amb els seus projectes de vida.

Fruit del mateix Acord de govern, d'aquest del 5 de febrer de què li feia esment, es va crear un grup de treball interdepartamental –Seguretat Pública, Protecció Civil, Salut, Ports i Immigració–, que en coordina les actuacions i que es va reunir per primera vegada el 15 d'abril. I la setmana vinent, el 19 de juliol, d'aquí a set dies, ho farà de nou; una nova reunió d'aquest grup de treball interdepartamental. Aquest grup de treball, torno a explicar que depèn del Departament d'Acció Exterior, competent en aquesta matèria, però des de Territori ens hi hem implicat des del primer dia, per aquesta concreció de les solucions físiques que podem posar a disposició.

Volem definir escenaris i protocols, escenaris de les situacions en les que podem trobar-nos, en les tres situacions prèvies a les que m'he referit al principi de la meua intervenció –el rescat, l'entrada en aigües jurisdiccionals i el permís, doncs, de baixada al port–, i protocols concrets per a cada una de les situacions amb les que ens podem trobar. Ens podem trobar amb vaixells que fan aquests rescats, però també ens podem trobar amb vaixells, doncs, industrials, mercants, que es trobin en situacions en les que hagin d'atendre aquesta emergència. O ens podem trobar amb vaixells que tenen capacitat per utilitzar en el Dueport, que és una qüestió tècnica per demanar entrada al port..., doncs facin el protocol corresponent, però ens podem trobar amb altres situacions en què l'emergència ens superi i, per tant, s'hagi d'entrar de nou en nou. Ens podem trobar amb situacions de fondeig, d'atracada... En tot cas, escenaris i protocols que facin referència als ports amb els que podem comptar –ho reitero, Palamós, Vilanova i la Ràpita–; a partir de quina quantitat de persones s'hauria d'activar el protocol de rescat, i després com actuaríem en matèria d'immigració, salut pública, seguretat i comunicació.

En definitiva, aixequem la mà per formar part de la solució i no del problema. Alguns s'entesten en ser part del problema i bloquejar; nosaltres volem ser part de la solució.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Molt bé. Doncs suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, d'Educació, de Salut, de Cultura, de Justícia i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bé, bona tarda. Diputats, diputades, vagin seient als seus escons, si us plau. Reprenem la sessió.

Decret llei 11/2019, del 4 de juny, de modificació de la disposició transitòria setena de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport

203-00019/12

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 11/2019, del 4 de juny, de modificació de la disposició transitòria setena de la Llei 3/2008, de 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport.

D'acord amb l'article 158.2, del Reglament, intervindrà en primer lloc la consellera de la Presidència, per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret. Té la paraula, per tant, la consellera senyora Meritxell Budó. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Diputades, diputats, conselleres, consellers, el 16 d'abril de l'any 2018, el Parlament de Catalunya va aprovar, per unanimitat, la Llei de l'exercici de les professions de l'esport, que, entre d'altres objectius, establia expressament quines són les professions de l'esport a Catalunya, en regulava els aspectes bàsics, determinava les titulacions necessàries per exercir-les i atribuïa a cada professió el seu propi àmbit professional. Era una llei esperada pel collectiu de treballadors i treballadores del món de l'esport, que li venia a donar identitat pròpia com a sector professional, i alhora, responia a un mandat del Parlament de Catalunya, recollit en la disposició addicional vuitena de la Llei de l'esport, aprovada l'any 2000.

Abans de l'aprovació d'aquesta llei, moltes persones havien assolit competències professionals, relatives a especialitats i modalitats esportives, mitjançant una àmplia diversitat de vies, que progressivament, al llarg dels anys, es van anar obrint en el camp laboral. Eren persones que estaven desenvolupant i exercint unes funcions en base a una experiència adquirida sense disposar, però, d'una titulació oficial i reglada. Davant d'aquesta realitat, la Llei 3/2018, de 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya, dedicava la seva disposició transitòria primera a l'exercici professional sense la titulació requerida per la llei.

En concret, preveia que els requisits de titulació que s'establien, no afectaven la situació ni els drets de les persones que, quan entrés en vigor, acreditessin de manera fefaent i en les condicions que s'establissin pel Reglament, que exercien les activitats professionals que s'hi regulaven. La mateixa disposició transitòria preveia que aquestes persones haurien d'inscriure's en el Registre oficial de professionals de l'esport de Catalunya, que es va crear amb aquesta finalitat. En aquest sentit, i per tal de desplegar reglamentàriament la disposició transitòria primera que els comentava, es va aprovar el Decret 107/2009, del 14 de juliol, pel qual es regulava el procediment d'habilitació per a l'exercici de les professions previstes en l'esmentada Llei 3/2018.

D'aquesta manera, s'articulava un procediment que permetia aquelles persones que havien estat treballant professionalment en aquest àmbit, abans de la publicació d'aquesta nova llei, poder seguir exercint. I es va disposar d'un període de vigència que finalitzava el 31 de desembre de l'any 2010. Es buscava donar un termini més ampli de temps, per tal d'aconseguir el coneixement i el compliment de la llei per part de tots els actors implicats: els professionals, els clubs esportius i les entitats.

Val a dir que, des de la mateixa entrada en vigor de la Llei 3/2018, l'administració esportiva, mitjançant l'Àrea de Formació del Consell Català de l'Esport, ha anat realitzant una tasca pedagògica i de conscienciació dels tècnics i professionals afectats per la norma, per tal d'aconseguir la seva inscripció en el Registre dels professionals de l'esport o també la seva col·legiació. I s'ha informat el sector de la necessitat de compliment dels requisits i obligacions coneguts i esmentats en aquest text legal. Malgrat això, i tenint en compte que existia un grandíssim nombre de professionals que no havien pogut regularitzar la seva situació dins d'aquest període de temps, a finals de l'any 2011 es va establir una primera suspensió temporal de l'entrada en vigor del règim sancionador, que abastava fins a l'1 de gener de l'any 2013.

Tot i això, buscant sempre donar un període més ampli de temps per aconseguir el coneixement i per aconseguir el compliment de la llei per part de tots els actors implicats –professionals, clubs i entitats– i també, sempre d'acord amb la demanda del mateix sector professional, amb l'objectiu d'evitar la creació de bosses de desocupació sobtades o incompliments infractors, s'han anat considerant oportunes noves suspensions temporals de la vigència del règim sancionador aplicable al fet d'exercir les professions regulades sense titulació exigida o sense inscriure's en el Registre de professionals de l'esport.

Així, el Decret 6/2012 establia una segona moratòria fins l'1 de gener de 2015; el Decret llei 5/2014 n'establia una tercera, fins l'1 de gener de 2017, i finalment, la darrera, fins l'1 de gener de 2019, mitjançant la Llei 5/2017, de 28 de març, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic. Aquestes successives moratòries, han permès que l'Administració hagi pogut posar en marxa els procediments i la formació per tal d'atendre els diferents col·lectius, que encara requerien un temps addicional per adequar la seva situació i sol·licitar la seva incorporació en el Registre oficial dels professionals de l'esport.

Malgrat aquesta progressiva regulació de diferents sectors professionals relacionats amb l'àmbit de l'esport, convé tenir en compte que la Llei 3/2018, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport, deixava fora del seu àmbit d'aplicació activitats professionals i no merament esportives, com la del salvament i la del socorrisme. Per tant, el col·lectiu de socorristes restava exempt de l'obligació de formalitzar la seva inscripció en el Registre oficial dels professionals de l'esport de Catalunya. La formació de socorrista aquàtic utilitari, el no esportiu, estava regulada pel Decret 95/2000, de 22 de febrer, pel qual s'estableixen les normes sanitàries aplicables a les piscines d'ús públic, modificat pel Decret 165/2001, de 12 de juny.

Això va canviar el 2011, quan el Ministeri d'Educació va regular la formació dels tècnics esportius en salvament i socorrisme, tant la professional utilitària com l'esportiva, amb l'aprovació, en el seu dia, del Reial decret 878/2011, de 24 de juny. Es van unificar en un sol títol, dins d'ensenyaments esportius de règim general, atorgant als cicles inicial i final de grau mitjà en Salvament i Socorrisme, la competència general i les competències professionals, personals i socials.

Des de l'Escola Catalana de l'Esport, es va detectar que l'aplicació estricta d'aquesta disposició no contemplava moltes de les titulacions de les persones que estaven exercint en l'àmbit del socorrisme aquàtic en piscines a Catalunya, per la qual cosa, mitjançant la Llei 7/2015, de 14 de maig, que modificava la Llei 3/2018, s'incorporen en el seu àmbit d'aplicació els professionals de salvament i socorrisme aquàtic en totes les seves competències.

Aquesta normativa va entrar en vigor el maig de l'any 2015, tot i que, amb motiu del recurs d'inconstitucionalitat presentat per part del Govern espanyol, la seva aplicació va estar suspesa durant cinc mesos, des del març fins al juliol de l'any 2016. Des de llavors, s'han adoptat, contínuament i reiterada, mesures adreçades a facilitar l'adequació de la situació d'un gran nombre de professionals a la normativa en vigor, en el cas dels socorristes, en vigor des del mes de maig de l'any 2015, mesures

tant pel que fa a les formacions per accedir al ROPEC com a la suspensió del règim sancionador.

A més, diversos departaments de l'Administració de la Generalitat han treballat conjuntament per facilitar aquesta inclusió. Parlo del Consell Català de l'Esport, en oferta formativa, difusió en xarxes socials, reunions amb els agents implicats, sol·licitud al Departament d'Educació d'incorporació de la nova prova d'accés a cicles del mes de gener, etcètera. Parlo també del Departament d'Educació, l'autorització de nous centres on s'imparteixen cursos de cicles de socorrisme, incorporació de la nova convocatòria de la prova d'accés; parlo també de l'Institut Català de les Qualificacions Professionals, amb les seves convocatòries d'acreditació de competències de socorrisme, o del Servei d'Ocupació de Catalunya, amb l'homologació de centres per impartir el Certificat de Professionalitat de Socorrisme. Pel que fa als professionals de salvament i socorrisme en espais aquàtics naturals, donat que la professió de salvament i socorrisme entra dins de l'àmbit d'aplicació de la Llei 3/2018, tenen l'obligació de formalitzar la seva inscripció en el ROPEC.

El Reial decret 878/2011, que va regular la formació de salvament i socorrisme, atorga al cicle final de grau mitjà en Salvament i Socorrisme la competència general i les competències professionals personals i socials dels socorristes al medi natural. L'any 2017, la Secretaria General de l'Esport i de l'Activitat Física, va dictar una instrucció interna, en vigor fins al 31 d'octubre de l'any 2020, que permet als socorristes de piscines que puguin exercir també a les platges.

La finalitat d'aquesta instrucció, a més de poder cobrir una possible manca de professionals de socorrisme a les platges, és donar temps per tal que l'octubre de l'any 2020, tothom que treballi com a socorrista en el sector de les platges compleixi la normativa en vigor pel que fa a la formació i a l'exercici de la professió. En conseqüència, el decret llei sembla l'instrument legal més idoni per tal d'establir una nova moratòria, atesa la celeritat que requereix aquesta tramitació. En aquesta ocasió, amb relació exclusivament als professionals, pel que fa al salvament i socorrisme aquàtic.

Finalment, i abans d'acabar aquesta intervenció, vull agrair particularment la disposició dels portaveus de tots els grups parlamentaris a atendre els arguments, en aquest cas, evidentment, molt tècnics, que han portat a aquesta aprovació d'aquest decret llei, i aquesta petició que els fem, per part del Govern de la Generalitat, que sigui convalidat en aquest punt de l'ordre del dia del Parlament avui.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. A continuació passem a les intervencions dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Javier Rivas. Quan vulgui.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. Consellera, consellers..., diputados, diputadas, *bona tarde a todos*. Miren, la semana pasada estaba en un pueblo de Lleida, de la plana de Lleida; el sol es perpendicular, o sea, treinta y nueve grados no son sensación térmica, son reales, y es un calor realmente insufrible. Era un pueblo, el típico pueblo, ¿no?, que tiene una rotonda de entrada, una avenida grande. Y me llamó la atención porque estaba especialmente decorada, aunque en Lleida, en el mundo..., en la Lleida interior ya eso es habitual, ¿no? Todas las farolas pares tenían un anuncio del Circo Raluy y las impares tenían esteladas, tenían plásticos, tenían pancartas. Bueno, era un poco lo habitual, ¿no?

No fui por este tema, pero tenía que hablar con el responsable municipal y aprovechar para preguntarle qué pensaba de esto, de los socorristas de las piscinas, de la problemática que nos atañe en este momento, ¿no? La verdad es que el hombre se

me puso un poco subido, ¿no? Es que no paramos de poner normas desde Barcelona, es que todo son dificultades, que todo son problemas, es que un socorrista, es que esto es imposible, el *ajuntament* no tiene dinero para pagar este sueldo... Y el hombre se me puso..., llegó un momento que casi que me hizo una pregunta que era un reto, ¿no?, me decía: «A ver qué vas a votar el próximo día, porque, si no, yo lo que voy a hacer es cerrar la piscina y en tu responsabilidad estará, pues, que los niños, a cuarenta grados, en el verano, no puedan ir a la piscina.»

La verdad es que son preguntas que no generan respuestas, sino que generan más preguntas. Las mías son otras, ¿no? Las mías son: ¿por tres mil euros que cuesta un socorrista todo el verano un *ajuntament* sería capaz de cerrar una piscina?, ¿ese pueblo no tiene derecho a tener una piscina con garantías, con seguridad?, ¿sus padres no pueden enviar a sus hijos a la piscina tranquilos de que están en manos de un profesional? Yo creo que son otras preguntas, ¿no?

No entraré en otras valoraciones, porque creo en la autonomía municipal, ¿no? Pero, bueno, gobernar siempre decimos que es priorizar. Y yo creo que lo que se llevaba gastado allí en plásticos y en lazos y en otros *estrís* decorativos superaba más los tres mil euros. Lógicamente no hace falta ni decir que nuestro grupo parlamentario estamos por la piscina y por el socorrista, más que por otras cosas; nuestras prioridades son otras.

Hace once años, como ha explicado la *consellera*, se aprobó una ley de las profesiones del deporte en la cual ya se incluía a los socorristas acuáticos en una disposición transitoria, porque ya se observaba que era un tema un poco complejo porque más bien era como una profesión históricamente sociosanitaria y que se incluía, acertada o equivocadamente, pero están, dentro de una profesión deportiva que incluía, pues, todo el kit de requisitos, incluida la inscripción en el ROPEC, ¿no? Bueno, hace once años de esto. Con estos mimbres, pues, hemos llegado hasta hoy, hasta el año 2019, que el Gobierno nos dice que, más o menos, hacen falta unos diez mil socorristas y que en el ROPEC solamente tenemos inscritos seis mil, que tampoco creo que eso sea cierto, porque habrá mucha gente que se habrá inscrito en el ROPEC hace cinco o seis años y hoy ya no esté activo en esta profesión. Pero, bueno, no vamos a discutir cifras; lo que es evidente es que tenemos una carencia de este tipo de profesionales máxime en un país que nos dedicamos sobre todo a nuestra primera industria es el turismo, ¿no? Y yo creo que no tenemos que competir en un turismo de precios de baja calidad sino en un turismo de calidad y de valor añadido, y la seguridad, en el tema de los socorristas acuáticos, pues, yo creo que es algo que le da mucho valor añadido.

Creo que es una profesión imprescindible y muy respetable, pero es que el sector tiene problemas, tiene problemas estructurales muy graves, ¿no? Es un trabajo muy estacionalizado, breve —la mayoría de la gente dos meses, julio y agosto—, mal remunerado, poco reconocido, deriva una responsabilidad importante, la de salvar vidas; necesitas formarte durante tres años haciendo un ciclo formativo para luego trabajar dos meses cobrando mil euros, las jornadas son maratónicas; carecen de autoridad, entonces se pasan el día discutiendo con bañistas irresponsables; los equipamientos muchas veces son insuficientes; el control de riesgos laborales es insuficiente.

Luego, ¿a la Generalitat le puede sorprender que convoque 397 plazas formativas y que solamente se inscriban sesenta y seis personas para acceder a estos cursos? A mí no me sorprende. En fin, ¿por qué no me sorprende? Porque hemos convertido esta profesión, que es importante, que es necesaria para nuestra sociedad, en un trabajo muy poco atractivo, ¿no? Tenemos un problema que es multifactorial con el sector y que lo tenemos que resolver con medidas estructurales y muy transversales. Y ahí, sí que le tengo que decir, *consellera*, que cuente con toda nuestra ayuda para todo lo que necesite en resolver esta problemática.

¿Qué está haciendo el Gobierno para resolverlo? Pues yo creo que poco, por no decir nada, ¿no? Yo pensaba que hoy lo que nos traería, vista la problemática en la

que estamos inmersos..., nos traeria un plan de choque, un plan estratégico de todo el sector en su conjunto. Pero no, lo que nos trae es una solución fácil, es una suspensión del régimen sancionador vía un decreto, como una cosa de superurgencia. A ver, el mundo no funciona así. Es como si vas por una carretera y te dicen: «Tiene usted que circular a ciento veinte kilómetros por hora.» Y pregunto: «¿Y si voy a ciento ochenta qué pasa? –No, no pasa nada; no te vamos a multar.» El mundo no funciona así; las leyes son para cumplirlas, los regímenes sancionadores son disuasivos. Yo entiendo que usted esto nos lo está vendiendo como que estamos en verano, que no llegamos y entonces tenemos que hacer soluciones a la desesperada, como si esto fuera una desgracia sobrevenida. Y yo ahí discrepo totalmente: sobrevenido es salir a la calle y que te caiga un meteorito en la cabeza, pero en esto llevamos once años desde que se aprobó la ley; ha habido tiempo al sector para adecuarse.

Y esto no es una prórroga, es la cuarta prórroga. Y el año que viene, si nada cambia, moveremos marcadores: será la quinta de doce años. Einstein decía que si quieres obtener resultados diferentes no repitas las mismas cosas. Y aquí no estamos haciendo nada más que dar patadas para adelante al balón. Tenemos un problema de mar de fondo. Lo que nos trae este decreto es legalizar la inseguridad. Y nosotros ahí no podemos estar de acuerdo. Y además humanamente considero que es una burla para los profesionales que sí que han hecho el esfuerzo durante tres años de sacarse la titulación adecuada y ahora les dices que están en la línea de salida igual que cualquier otro, en igualdad de condiciones laborales, ¿no? Creo que es injusto y que no lo merecen, ¿no?

Aprendamos de los errores. La vida, yo creo que es ensayo y error, ¿no?; este modelo no nos está funcionando y tenemos que corregirlo. ¿Cómo? Entre todos, sin miedo, sin tibiezas. Si hay que modificar la ley, si hay que modificar la formación, si hay que modificar los convenios colectivos, analicemos todo el sector y busquémosles soluciones reales no parches ni dar patadas para adelante al balón. Con esto conseguiremos tener nuestras playas, nuestras piscinas con los servicios adecuados, seguros, del siglo xx, ¿no?

Le invito a que hagan leyes que sean útiles, y si nos equivocamos por el camino, corregimos, que no pasa nada; rectificar es de sabios. Montesquieu decía que las leyes inútiles debilitan las necesarias, y esta es necesaria. El problema no está resuelto, ni siquiera considero que en vías de resolución; lo que nos trae es un decreto del tipo «susto o muerte», y siempre me ha parecido un chiste absurdo, ¿no?, y por eso nosotros nos abstendremos en esta votación, porque no lo consideramos.

Serán casualidades de la vida; yo ayer, mientras estaba preparando esta intervención tenía puesta la tele y hacían un capítulo de *Juego de Tronos I*, el de los Siete Reinos, que estaba bastante fijado en la Isla del Hierro, que estos –me llamó la atención porque son casualidades– veneraban a un dios que llaman «el dios de los ahogados», y hacían un rito de iniciación que alguno se quedaba ya directamente con dios, ¿no? Nosotros somos del Mediterráneo, y lo que esperamos de este Gobierno es que haga mucho más de lo que está haciendo, porque de momento lo único que podemos hacer es pedir a Poseidón que sea benevolente con nuestros bañistas, y eso no me consuela.

Gracias, *president*.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivas. A continuació, pel Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bona tarda. Gràcies, president. Consellera Budó, consellera, membres del Govern que avui ens acompanyen, des del Grup Socialistes i Units per Avançar donarem suport a aquest Govern..., ai, «a aquest Govern», a l'aprovació d'aquest decret.

(Aplaudiments i remor de veus.) Us ha agradat, eh? *(Forta remor de veus.)* Ho reitero –ho reitero–, donarem suport a la proposta del Govern amb l'aprovació d'aquest decret, i ho farem primer de tot donant les gràcies a les empreses i entitats del sector, que treballen amb socorristes i amb salvament aquàtic, que van venir aquí al Parlament, ens van fer arribar les seves inquietuds, també als professionals del sector, que també han vingut aquí al Parlament i ens han fet arribar les seves pors, també, de que es faci aquesta moratòria, i, evidentment, la col·laboració per arribar fins al punt d'aprovar, si és que es convalida, aquest decret. Per tant, calia escoltar, calia actuar. Això és el que hem fet. Nosaltres n'estem satisfets; hi donarem suport.

També evidentment agrair la receptivitat del Govern, del Consell Català de l'Esport, que evidentment hem demanat dades, ens han donat dades dels socorristes, la demanda que hi hauria, els problemes que podíem tenir aquest estiu a les platges i piscines, i, per tant, també al Consell Català de l'Esport, i, naturalment, a la mateixa consellera de la Presidència, que també, en la nostra pregunta parlamentària, aquí, doncs, hi va haver un compromís d'intentar enfocar això i si feia falta fer una moratòria puntual, extraordinària, només per l'àmbit dels socorristes, per tal de solucionar la temporada d'estiu, que jo crec que era un problema important que havíem de resoldre.

Per tant, aquesta moratòria del règim sancionador pels professionals de salvament i socorrisme de les platges i les piscines de Catalunya dona resposta, dona una bona resposta, dona una resposta acotada, a la preocupació per la falta de socorristes que hauríem tingut, als nou mil professionals que necessitàvem aquest estiu, i d'això estàvem fent el debat també, just entrat, a les portes ja, de la campanya d'estiu, que eren impossibles de cobrir amb les noves exigències del registre. A més a més tots sabem que hi ha una gran rotació de socorristes cada estiu a platges i piscines, molta gent que està titulada és socorrista, però que evidentment no li interessa treballar, pel que sigui, i, per tant, aquí podríem tenir problemes. Una falta de socorristes que posava en risc la seguretat de banyistes a platges i piscines de tot Catalunya pocs dies, com deia, abans de començar la temporada d'estiu, i que podia ocasionar seriosos problemes i perjudicis al sector turístic, un sector econòmicament molt i molt important arreu del territori, i evidentment a tots els ajuntaments o a pràcticament tots els ajuntaments que disposen de piscines municipals, i que tothom vol tenir les instal·lacions a punt, amb les mesures de seguretat i els socorristes que corresponen per la normativa. I pels mateixos socorristes, perquè això també generava una indefensió o una responsabilitat judicial pel fet, en cas d'accident, de no estar inscrit al registre i que, per tant, els podia portar problemes.

Des del grup parlamentari ho vam dir, com també diem que cal posar en valor la Llei de professions de l'esport, la seva importància, la seva vigència, una llei del 2008, fa dies que es va aprovar, amb el secretari general de l'Esport, en aquells moments, el senyor Niubó, i que, per tant, nosaltres també posem en valor, i, de fet, la llei és vigent; estem acotant algunes excepcions i esperem, això sí, que serà l'última vegada.

Per què és important la Llei de professions de l'esport? Perquè cal regular les professions esportives, cal ser seriós perquè l'esport i l'activitat física tenen un impacte molt important sobre la salut de les persones, així com un impacte econòmic i social importantíssim, i cal establir uns mínims o calia establir uns mínims de formació i també uns mínims de control perquè es compleixi el contingut de la llei. I això també es feia; una part d'aquesta llei contemplava crear aquest registre de professionals de l'esport amb totes les garanties, amb l'objectiu final de garantir la màxima qualitat no només dels professionals sinó de la pràctica d'activitat física i esportiva arreu del país, en totes les seves formes, al conjunt del territori; per tant, acostar i adaptar la pràctica esportiva al conjunt de la població i també prendre consciència, hem pres consciència, amb aquesta llei, de la gran complexitat del món esportiu, de la gran di-

versitat de disciplines, de la gran diversitat de persones que treballen al món de l'esport i que també cal adaptar-ho.

Per tant, aquesta moratòria fins al 30 de setembre d'enguany esperem que sigui l'última, una moratòria excepcional, una moratòria d'interès general, per garantir la seguretat de les nostres platges i piscines.

I també..., donem alguns deures també al Govern per tal d'intentar planificar millor la demanda de socorristes per la temporada vinent, per tal d'agilitzar les homologacions de les titulacions, perquè no ens torni a passar això la temporada vinent, i establir un sistema formatiu prou ràpid i flexible, perquè ja diem que cada formació o cada titulació té la seva singularitat..., per tant, un sistema prou ràpid i flexible que permeti cobrir cada any la demanda de noves places que necessitem. Perquè en això cada any tenim aquesta problemàtica en major o menor mesura. Per tant, també tenint en compte que hi ha un alt percentatge de persones amb el títol que no els interessa treballar per diferents motius.

També caldrà que el Govern dediqui recursos... –també molt important, perquè també ens han fet arribar aquestes inquietuds–, que dediqui recursos al control i al compliment de la normativa, quan s'acabi la moratòria, a les platges i a les piscines per tal de que es compleixin les condicions laborals dels treballadors, perquè aquí hi ha hagut algunes queixes, que hi hagi els socorristes necessaris, que tinguin la titulació requerida i que estiguin al registre, i també que es compleixin les condicions laborals dels socorristes: retribucions, horaris, exigència de descansos. Això és el que ens han fet arribar també els professionals del món del socorisme.

Per tant, així doncs, donem suport al decret, esperant que es prenguin les mesures necessàries des del Govern per garantir que no haguem d'aprovar més moratòries.

I per últim, abans d'acabar, evidentment ens emplaçarem..., hi ha en tràmit una iniciativa legislativa popular per fer una nova llei de l'esport; ens trobarem tots per tal de fer reflexió sobre quin ha de ser el model esportiu a Catalunya, i segurament alguns dels continguts que avui estem dient aquí també sortiran, haurem de fer debat, haurem de presentar esmenes, haurem de fer compareixences i haurem d'intentar fer una bona llei, una llei de país, que ajudi a impulsar, a donar un bon impuls al nostre model esportiu català.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ordeig. A continuació, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Concepción Abellán.

Concepción Abellán Carretero

Buenas tardes. Gracias, *president*. Diputadas, diputados, *conselleres*, nos encontramos ante un decreto para modificar la disposición séptima de la Ley 3/2008, del 23 de abril, del ejercicio de las profesiones del deporte, cuyo contenido básico, en resumen, trata de establecer una moratoria en el régimen sancionador en lo referente a cumplir dicha ley en el sector del socorismo. Evidentemente, daremos apoyo, pero no sin antes hacer algunas consideraciones básicas y, ¿por qué no decirlo?, críticas, pues entendemos que dicha moratoria se ha hecho por presiones de la patronal de empresas del sector y de espaldas a los trabajadores y trabajadoras; no soluciona el problema de fondo, y no establece un cambio de marco regulador competencial óptimo del sector.

Se trata de un parche. Un parche, nos parece un parche porque no ataca la raíz del problema, pues seguirá siendo un sector considerado deportivo, y no lo es. Un sector que tiene que ver mucho más con la protección civil y la seguridad que con las actividades de recreo. Una actividad que está sin regulación específica y sin un marco jurídico propio. Estamos de acuerdo con esta moratoria por la urgencia, dadas las fechas en las que estamos, siendo ya julio; pero no se puede seguir así. Nece-

sitamos poner orden en un sector precarizado, no valorado y desubicado en el actual marco legislativo.

Cataluña es un destino turístico preferente en el Estado y uno de sus mayores reclamos, aunque no nos guste, es el sol y la playa. Y debemos establecer una regulación como existe en otras comunidades autónomas, en las Illes Balears o Canarias, que contempla una figura legislativa que, en colaboración con las administraciones locales, regule y establezca los requisitos básicos de salvamento en las playas catalanas. Este decreto solo hace caso a la patronal, y con una salida precaria a una situación vergonzosa.

Faltan socorristas, sí, pero ¿qué condiciones ofrecen las empresas para trabajar en ellas? Estamos hablando de socorristas de playa, que viven en la precariedad a tiempo completo y en condiciones nefastas, sin apenas medios para poder trabajar en condiciones óptimas. Vigilan desde sillas antiguas, sin torres de vigilancia que reúnan las condiciones básicas para alguien que se pasa diez horas al sol, con materiales viejos y sin que se les proporcione elementos para realizar su función correctamente, elementos tan imprescindibles como una crema solar. En la mayoría de casos no se cumple ni tan siquiera la normativa de prevención de riesgos laborales, y nos tememos que en muchas ocasiones son provocadas por la misma Administración, con concursos que contienen condiciones que afectan directamente a los trabajadores y trabajadoras, jornadas de diez horas y sueldos por debajo del salario mínimo interprofesional.

Desde nuestro grupo parlamentario entendemos que el sector debe estar regulado por el Departament d'Interior en lo referente a las funciones en las playas, dotarlo de un régimen jurídico asimilable a los socorristas y asimismo tener un marco de relaciones laborales claro con un convenio colectivo. Así que arremanguémonos y trabajemos junto a todos los sectores implicados: socorristas, Govern, administraciones locales, salvamento marítimo. Y busquemos una solución real para acabar con la precariedad, la inseguridad e inestabilidad en el sector.

Así que repetimos: sí a la moratoria, pero tengamos en cuenta a los trabajadores y trabajadoras, puesto que hasta ahora se les ha dado la espalda, y sentémonos para buscar un marco regulador para el sector que garantice unas condiciones dignas, formación reglada acorde a su actividad, consideración de los socorristas de playa como profesionales de emergencias, que se les reconozca laboral y socialmente.

Y me gustaría finalizar recalcando algo muy importante: los trabajadores y trabajadoras no solo están allí arriba sentados en una silla para vigilar las costas; están allí protegiéndonos y salvando las vidas de todas aquellas personas que por miles de motivos sufren percances en las playas. Así que tomemos conciencia y cuidemos también de todas las personas que nos cuidan.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Vidal Aragonés, pel Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. Per avançar que el sentit del nostre vot serà positiu, a favor de la convalidació, però alhora manifestar que no estem resolent els problemes que hi ha a l'entorn del salvament i del socorrisme aquàtic; simplement els estem endarrerint al proper estiu o a la propera temporada. Amb aquesta convalidació de decret tindrem suspeses, per una banda, l'exigència de titulació i la inscripció al ROPEC, al Registre oficial de professionals de l'esport, i les sancions que es podrien derivar per a les empreses o per a les persones jurídiques que no complissin indirectament amb aquests requisits en la contractació dels treballadors i les treballadores.

Evidentment que tenim un conflicte viu ara mateix. Viu perquè, si mantenim els requisits, hi ha aproximadament entre mil i tres mil treballadors i treballadores que

no estarien tenint un compliment de la legalitat i les corresponents sancions. I, per una altra banda, si les empreses o personalitats jurídiques que desenvolupen l'activitat volen donar compliment a la normativa, ens trobaríem que no hi hauria treballadors i treballadores suficients i, per tant, allò que tant ens agrada a la majoria de catalans i catalanes, que és poder anar a la platja o a la piscina amb tranquil·litat durant l'estiu, doncs no ho podríem fer efectiu.

Però realment amb la suspensió que avui convalidarem d'un article i una part –parcial– d'un altre article, més enllà d'evitar sancions per a les empreses, tornarem a tenir el mateix problema a la propera temporada: que hi haurà treballadors i treballadores que no tindran o la titulació o la corresponent inscripció al ROPEC. Per tant, ens hauríem de plantejar quin és el problema de fons al sector.

I per aquest subgrup parlamentari el problema de fons per al sector és la precarietat laboral orgànica que consolida. Precarietat laboral, per una banda, que s'expressa en l'activitat estacional, en baixos salaris, en duresa en les condicions laborals i en la manca de reconeixement professional. És possible que ara hi hagi algun diputat o alguna diputada que pensi: «I com la CUP transformarà això de l'activitat estacional, quan estem parlant de socorristes?» Doncs mirin, consellera, nosaltres li traslladem una proposta que vostè pot compartir amb el conseller d'Ensenyament: aquests professionals, molt formats, tots ells i totes elles –de fet, el nucli de la qüestió d'avui és aquest–, podrien, fora de la temporada que fan de socorristes, donar formació preventiva a centres de primària i de secundària i, per tant, passarien de ser treballadors i treballadores per un petit temps, d'entre dos i quatre mesos, per poder tenir una activitat regular de deu a onze mesos perfectament i, per tant, transformar la naturalesa estacional del sector en una naturalesa no estacional.

També volem assenyalar que la principal responsable d'aquesta precarietat és l'Administració; l'Administració que opta, en general –amb alguna excepció–, per externalitzar el servei i que quan als plecs regula l'activitat no inclou, d'una manera generalitzada, condicions laborals mínimes o condicions econòmiques mínimes quant al que han de cobrar els treballadors i les treballadores; i ho podrien fer. Això, en una activitat que no té un conveni col·lectiu propi i específic per al sector, transforma també la precarietat.

I nosaltres en volem assenyalar –amb tot el coneixement del que significa de vegades «assenyalar», també– d'altres responsables, que són bona part de les empreses que ho gestionen. I estem dient «no totes les empreses», però estem dient «bona part de les empreses que ho gestionen». Perquè no únicament no donen compliment als plecs, que ja seria una situació precària, sinó que en bona part dels supòsits incompleixen els plecs i, per tant, tenen una realitat d'il·legalitat permanent; els plecs i la normativa laboral.

Això significa moltes vegades que treballadors i treballadores que són contractats en origen, que és una part del sector, doncs, fan una mínima queixa i s'ha acabat la seva temporada o no són cridats la temporada següent. I, per al conjunt dels treballadors i treballadores, que per treballar quaranta hores setmanals –normalment se'n treballen seixanta o setanta, no quaranta, setmanals– cobren mil euros; que les jornades laborals de quaranta hores són l'excepció –la setmanal–, i normalment estem a les setanta; que no es compleixen els descansos, entre jornada i jornada, de dotze hores, o que no es compleix el dia i mig –que *de facto* són dos dies– de descans setmanal.

Afegit a això, també un altre element quant als mitjans de treball adequats. Una socorrista o un socorrista no pot treballar en una simple cadira; amb això li estem provocant lesions per a avui i lesions per a demà. Per tant, això ho hauríem de tenir clar aquí, però també ho hauria de tenir clar la inspecció de treball, que algunes vegades està dubtant quan realment tenim un mitjà de treball que és adequat i no genera lesions.

I, per últim, no seran o no són encara competència d'aquest Parlament les malalties professionals, però necessitaríem també traslladar a l'Estat que faci una actualització de les malalties professionals. Hi ha indicis de que hi ha dos o tres noves malalties que hauríem de reconèixer al sector com a professionals i a dia d'avui encara no les tenim reconegudes per part de l'Estat.

Si aconseguim tenir un sector amb condicions laborals dignes, que ningú dubti que amb aquest problema no ens tornarem a trobar mai. Si no fem res, l'any vinent, en aquestes dates, estarem exactament amb el mateix problema, perquè tindrem un sector que és absolutament precari.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Esperanza García, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera, començava vostè la seva intervenció dient que aquest decret era una eina adient. Jo li nego la major; crec que és una eina d'emergència. I és una eina d'emergència perquè respon una mica a la tècnica legislativa del pedaç normatiu. És a dir, ens trobem amb una urgència, una emergència a les platges i a tot el litoral català, i fins i tot a les piscines de caràcter públic, no? Tenim una manca de professionals de l'àmbit del socorrisme que puguin exercir..., segons les previsions normatives que es requerien per a l'exercici de professions de l'esport, que és on venia englobada aquesta tasca. I per evitar situacions de risc –perquè al final estem parlant d'això, de situacions de risc al litoral–, doncs es fa aquest decret, no? Llavors no és una eina adient, sinó una eina d'emergència. Ens hem trobat amb situacions on les mateixes piscines municipals no han pogut obrir les seves instal·lacions per manca de socorrisme i de servei de socorrisme, i llavors, en plena temporada d'estiu, s'opta per aquest decret, perquè la situació és d'emergència.

Dit això, nosaltres no ens oposarem a aquesta quarta moratòria, ja l'hi han dit altres grups parlamentaris, però sí que hem de fer una reflexió. On rau el problema per fer servir una altra vegada la moratòria i el «continuarà» com una tècnica legislativa habitual, no? I jo crec que el problema rau en que tenim una llei, una llei sobre socorrisme a les platges, que és de l'any 72, ni més ni menys que de l'any 72, al marge que s'apliquin, doncs, previsions específiques que s'aplicaven amb la regulació de les piscines, i també l'última, que és la que ha esmentat vostè, que és la Llei de professions esportives.

Llavors, el problema no és aquell article, el de la llicència única, que va anul·lar el Tribunal Constitucional no fa gaire i que va provocar aquesta suspensió automàtica de sis mesos, perquè vostè ha fet una mica un intent de tirar pilotes fora i llançar-li les culpes a un tercer, d'aquesta situació d'emergència que patim avui. O sigui que l'epicentre del problema no és aquest, no és l'anul·lació de la llicència única, sinó una manca de regulació específica durant molts anys i que ha fet que al mateix sector, que té unes característiques molt determinades, doncs s'agreugi la situació fins a arribar al punt on som, no?

Llavors aquesta urgència i aquest decret, jo crec que ens haurien de fer reflexionar. Perquè l'últim intent que han fet vostès regulador –l'últim– és precisament una llei de professions esportives... Nosaltres no ens preguntem si les tasques de socorrisme tenen més a veure amb seguretat que no pas amb professions esportives. I, a més, perquè vostès han tingut una actitud d'inhibició governativa permanent, han cronificat el problema. I l'han cronificat no només aquest Govern, sinó els anteriors, que eren del mateix color.

Dit això, si l'última llei, que és la d'activitats i professions esportives, ha comportat alguna sèrie d'efectes sobre el sector, quins són? –i això ho diuen els professio-

nals del sector. El primer: que la normativa complica encara més –complica encara més–, dificulta trobar socorristes. Per què? Perquè, entre d'altres coses, el principal problema és l'homologació. Llavors hauríem de pensar què fem amb l'homologació de la titulació. I, a més, no té en compte la problemàtica del territori, que és que a vegades parlem des de la capitalitat i no tenim en compte que als territoris encara els suposa més dificultats, encara, de trobar aquests professionals, però és que tampoc –tampoc– té en compte les característiques del sector, que és d'estacionalitat i de precarietat.

Nosaltres no ens hi oposarem, perquè la situació és d'emergència, però no és ni molt menys l'eina adient per solucionar un problema que ja està cronificat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora García. A continuació és el torn de la diputada Núria Picas, pel Grup Parlamentari Republicà.

Núria Picas Albets

Moltes gràcies. Diputats, diputades, avui aprovem un decret que estableix una nova pròrroga per evitar que al sector del salvament i socorrisme aquàtic se li apliqui un règim sancionador que ens deixaria sense protecció a les piscines i platges del nostre país.

És cert, estem aquí per tornar a posar un pedaç a un repte que fa temps que està sobre la taula i al qual costa trobar-hi una solució. I això és responsabilitat de totes i de tots, i no només del Govern actual, perquè fa anys que ho arrosseguem.

Per tant, tornem a aplicar un règim temporal de suspensió de la vigència del règim sancionador per aquest sector professional de l'esport, i que, si no fem res per canviar les coses, el proper estiu tornarem a tenir el mateix problema atès que aquesta suspensió acaba el 30 de setembre d'enguany.

Hi insisteixo, aquesta no és la primera vegada que hem d'establir una suspensió d'aquest règim sancionador i no serà la darrera si seguim així, ja que no hi ha prevista cap mesura que prevegi solucionar d'una vegada per totes que els professionals del salvament i socorrisme aquàtic disposin de la formació que se'ls exigeix.

I potser aquí és on rau el problema, en allò que se'ls exigeix. Potser del que es tracta és de reflexionar i d'adaptar allò exigut. La titulació de salvament i socorrisme pertany a l'àmbit de les activitats físiques i de l'esport, i es pot cursar dins els ensenyaments esportius de règim especial; té una durada de 1.155 hores repartides en dos cicles, l'inicial i el cicle final; el cicle inicial té una durada de 495 hores, el cicle final, de 660 hores.

A banda dels dos cursos, Catalunya exigeix inscriure't al ROPEC, que el ROPEC és el Registre oficial de professionals de l'esport a Catalunya, i sí que és cert que hi ha un bon nombre d'inscrits, en aquesta bossa, però no tots ells estan disposats a treballar aquest estiu, pels motius que sigui –professionals, personals de cadascú–, i sí que és cert que estar al ROPEC és una bona manera, una molt bona manera de tenir-ho regulat, però pensem que s'hauria de millorar aquesta fórmula, perquè a dia d'avui la manca de personal a Catalunya és alarmant.

Així doncs, avui no només hem d'aprovar aquesta moratòria, sinó que ens hem d'emplaçar a fer una reflexió de fons que doti d'eines per afrontar amb solvència aquesta problemàtica. És evident que és una feina de gran responsabilitat i que exigeix rigor –estem parlant de la seguretat de les persones–, però realment és necessari que per poder fer de socorristes les persones interessades en realitzar aquesta tasca hagin de cursar un mínim de 495 hores, com a mínim, tenint en compte que la majoria d'aquestes persones, majoritàriament jovent entre dinou i vint-i-un anys, aquesta feina no se la prenen com a una feina de futur, sinó que és una feina, doncs, temporal, complementària o estacional?

I, ho torno a dir, malgrat la responsabilitat que comporta i el rigor amb què han de desenvolupar, doncs, la seva feina, la formació que se'ls exigeix pensem que ha

de ser una formació dinàmica, perquè és un sector que no aspira que sigui una feina per tota la vida. No podem planificar, doncs, la seva formació sense tenir en compte aquest paràmetre com a eix central.

Dit això, com ha explicat la consellera, el 2008 es va fer un pas important, mirant d'endregar la professionalització de l'esport, a través de la Llei 3/2008, de 23 d'abril, de l'exercici de les professions a l'esport. Ha passat més d'una dècada. Si hem vist que hi ha quelcom que ha quedat coix, a banda dels canvis normals que s'esdevenen amb el pas del temps, cal que hi fem front de forma estructural, no conjuntura rere conjuntura.

I no només ens hem de quedar aquí; també, dins d'aquesta reflexió amb profunditat que hem de fer sobre aquest sector, cal que ens plantejem la necessitat de potenciar un conveni que reguli els salaris dels socorristes de platja, com ja existeix amb els socorristes de piscina.

Per tant, i per acabar, no podem esperar que l'any que ve es repeteixi la mateixa situació, cal posar fil a l'agulla i trobar una solució per normalitzar aquest tema que avui ens ocupa, perquè els nostres fills, les nostres filles, nosaltres mateixos, els nostres amics i familiars puguin gaudir del nostre litoral, de les nostres platges, piscines i espais naturals del nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Elena Fort, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Elena Fort i Cisneros

Moltes gràcies, president Costa. Conselleres, diputats, diputades, el Govern aprova i porta a convalidar davant d'aquest Parlament aquest Decret llei per modificar la disposició transitòria setena de la Llei 3/2008, de 23 d'abril, de l'exercici de professions de l'esport, de manera que s'amplia fins al 30 de setembre del 2019 el termini de suspensió del règim sancionador aplicable a determinades infraccions administratives i que s'establia fins a l'1 de gener del 2019.

La Llei 3/2008, de 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport, que té per objecte regular-les i establir-ne els requisits i condicions per al seu exercici, deixava inicialment fora del seu àmbit d'aplicació la formació de salvament i socorrisme, i així el col·lectiu de socorristes restava absent, entre altres, de l'obligació de formalitzar la seva inscripció al ROPEC, Registre oficial de professionals de l'esport de Catalunya.

L'any 2011, el Ministerio de Educación va regular la formació dels tècnics de socorrisme, mitjançant el ja esmentat Reial decret 878/2011, i va unificar les funcions del tècnic esportiu en socorrisme, establint a la vegada el títol de tècnic esportiu.

L'any 2015, es publicà la Llei 7/2015, de modificació de la Llei 3/2008, que incorporà la professió de socorrista a les professions de l'esport, en compliment del que disposava el decret estatal, regulant la formació i, per tant, establint l'obligació d'aquests de complir tots els requisits legals idèntics a la resta de professions esportives. En aquesta llei 7/2015, tanmateix, i per facilitar la incorporació del sector dels socorristes aquàtics, es va incloure una disposició transitòria sisena per tal d'adequar tots els professionals que fins al moment complien els requisits del Decret antic 95/2000, de salut, i possibilitar-los la incorporació al ROPEC com a socorristes aquàtics en piscines. És a dir, totes les persones que fins al darrer trimestre del 2016 disposessin de formació com a socorrista es podien incorporar al ROPEC com a socorristes aquàtics en piscines sempre que acreditessin la formació i una experiència de dos temporades exercides abans del 31 de maig del 2017.

El 2017, la Secretaria General de l'Esport va dictar una instrucció interna en vigor fins a 31 d'octubre del 2020 que permet que socorristes de piscines puguin exer-

cir també en platges. La finalitat de la instrucció, a més de poder cobrir una possible manca de socorristes a les platges, és donar temps per tal que aquest octubre del 2020 tothom que treballi com a socorrista en el sector de les platges compleixi la normativa en vigor pel que fa a la formació i a l'exercici de la professió.

Paral·lelament a tota aquesta regulació i marc normatiu, des del 2011, com ja s'ha repetit, es va acordar un règim temporal de suspensió de la vigència d'aquest règim sancionador previst en cas d'incompliment dels requisits de l'exercici, suspensió que ha estat en diverses ocasions prorrogada, com ja s'ha dit, amb la finalitat sempre de facilitar l'adaptació del sector a les noves exigències, i, tanmateix, paral·lelament, des del Govern s'han anat prenent mesures adequades per tal de facilitar-ne l'adaptació; mesures, entre altres, com l'aprovació de convocatòries de proves d'accés, l'autorització per fer la formació a tots els centres públics com privats que ho han demanat, la inclusió en el catàleg del SOC de centres autoritzats a tot el territori que permeten cursar la formació, la gratuïtat de la inscripció al ROPEC pels que tenen la formació reglada o la difusió a les xarxes socials de la borsa de treball.

Així, fruit de tot aquest marc, segons les dades de l'Escola Catalana de l'Esport, a març del 2019, hi ha 6.163 persones registrades al ROPEC com a socorristes; 700 persones cursant la formació oficial de cicle inicial; 245 cursant certificat de professionalitat en salvament; 368 amb certificat de professionalitat pendents d'inscripció; 200 en tràmit d'inscripció al ROPEC, i 340 llicenciats i graduats. A aquests cal afegir els socorristes que treballen directament al sector públic i que, atenent la Llei de l'exercici de professions, no cal que estiguin inscrits al ROPEC.

Segons el Cens d'equipaments esportius del Consell Català de l'Esport, a Catalunya hi ha 1.792 instal·lacions que requereixen vigilància no socorrista; 1.027 instal·lacions que requereixen un sol socorrista i 281 instal·lacions on es necessiten dos o més socorristes. Si l'horari d'obertura no supera les vuit hores i tanquen un dia i mig, es podria donar servei a totes les piscines de Catalunya amb 1.589 socorristes. Aquest nombre, si es doblés, si s'estableixen, per exemple, dos torns..., en necessitaríem 3.178. Altrament, segon l'estudi de Salvacat, realitzat per la Federació Catalana de Salvament i Socorrisme, es necessiten un màxim de 950 socorristes a les platges de Catalunya.

Amb totes aquestes dades, queda clar, com a mínim a nivell teòric, que hi hauria d'haver suficients socorristes per atendre totes les necessitats, però el sector privat diu que no hi ha socorristes disponibles. Aquestes empreses han anat posant de manifest que no hi ha suficients socorristes per poder donar resposta a les necessitats de les platges i piscines durant la temporada d'estiu i que per aquesta raó es veuen obligades a contractar professionals majoritàriament estrangers, sembla que, en principi, amb coneixements suficients, però que no poden regularitzar la seva situació al ROPEC per motius diversos, entre altres per titulacions no homologables o expedients d'estrangeria denegats. El darrer exemple seria, per exemple, l'informe que aquesta mateixa setmana ha fet públic la UGT i la plataforma SOS Socorristes sobre la manca de socorristes a les platges catalanes.

Tenim gent formada, però no tenim socorristes. Estem davant d'una situació que respon a diverses causes: dificultats d'adaptació a la normativa, insuficient regulació dels requisits de l'activitat a les platges, com bé han dit, la llei del 72, i, especialment, hi ha hagut un trencament del mercat; la gran competència de l'empresa privada fa que es rebentin preus. La temporalitat, les duríssimes condicions de treball i la gran precarietat laboral, per la responsabilitat que s'ha d'assumir, són elements determinants per «espantar» –entre cometes– els futurs socorristes.

Tanmateix, és obvi que des del Govern cal garantir la seguretat de les persones usuàries en instal·lacions, recintes i platges. I, davant l'exposada situació del sector i per tal no agreujar-la, no pot fer menys que ampliar una vegada més el termini de suspensió fins al 30 de setembre d'enguany, ja finalitzada la temporada d'estiu i amb

el benentès que aquesta mesura ha de facilitar que es puguin cobrir totes les places necessàries.

Des de fa temps, i ja especialment just abans de l'inici d'aquesta temporada, el teixit empresarial del sector de salvament i socorrisme està demanant a l'Administració esportiva l'abolició de la normativa que obliga els socorristes a estar inscrits al ROPEC per poder exercir com a professionals. Cal insistir, però, que, si la prioritat del Govern és la de garantir la seguretat de tots i cadascun dels usuaris de piscines i platges, cal ser molt estrictes en la formació i l'acreditació dels professionals, tal com estableix la normativa en vigor.

Cal, per tant, fer una reflexió seriosa amb tots els agents del sector –empreses privades, federacions catalanes, departaments de Treball, Educació, Interior, Territori i Salut–, per tal d'aconseguir un projecte de regulació del socorrisme. Ens consta, en aquesta línia, que la voluntat del Govern i la personal de la consellera Budó és treballar-hi de forma immediata una vegada transcorregut aquest termini estival per tal de que el proper any no ens trobem fent aquest debat. A això ens hi haurem d'emplaçar tots.

Per tots aquests motius, votarem a favor de la validació del decret llei.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada.

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. Prendrem un minut per tocar el timbre. Atès que la diputada no ha esgotat el seu temps, no havíem cridat a votació.

Recordar que, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació del decret llei.

(Pausa llarga.)

El president

Hem cridat a votació, diputats i diputades... D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, procedirem ara a la votació, i s'entén que els vots afirmatius, com saben, són favorables a la validació del decret, i els vots negatius són favorables a la derogació. Passem, per tant, a la votació.

Comença la votació.

El Decret llei 11/2019 ha quedat validat per 88 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret, haig de preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol tramitar aquest decret com a llei, com a projecte de llei. *(Pausa.)*

No? Per tant, queda validat el Decret 11/2019, que no es tramitarà com a projecte de llei.

Propostes de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a infants i de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos de violència sexual denunciats en centres escolars

252-00017/12 i 252-00018/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a infants.

Abans de començar el debat, els faig avinent que, de conformitat amb l'acord pres a la passada Junta de Portaveus, l'esmentada proposta de resolució es debatrà conjuntament amb la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos de violència sexual denunciats en centres escolars, que figura com a

següent punt de l'ordre del dia i que ha estat presentada, en aquest segon cas, per tots els grups i subgrups parlamentaris. En acabar el debat, farem dues votacions, per cada una de les dues propostes de resolució de creació de comissions.

Iniciarem el debat conjunt, dèiem, fixant la posició; sumarem els temps d'intervenció, i hi haurà un únic torn de deu minuts per grup parlamentari i, conseqüentment, de cinc minuts pels subgrups.

Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Elisabeth Valencia. Quan vulgui.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidente. Quiero empezar mi intervención lamentando y condenando el último caso de abusos sexuales ocurrido en Palamós, donde ha sido detenido un joven de dieciocho años por violar a un bebé que cuidaba, de trece meses. Vaya por adelantado nuestro reconocimiento a los pediatras del Hospital de Palamós que detectaron los abusos y al personal del CAP, también de Palamós, nuestro agradecimiento por la labor que realizan día a día. Por casos como estos, como el que acabo de enumerar, por las víctimas, por sus familias, por una sociedad justa y avanzada, donde la infancia reciba una verdadera protección, es más necesario que nunca traer aquí este debate. Nuestros niños y niñas deben ser lo primero, y cada nuevo caso de violencia contra la infancia que conocemos es una tragedia personal, familiar, y también social.

Sometemos a debate y votación dos propuestas: una comisión de estudio y una comisión de investigación. Ciudadanos es firmante de ambas, y que no le quepa duda a nadie de que desde Ciudadanos llegaremos hasta el final, analizaremos con los mecanismos que tenemos todos los procedimientos y veremos qué está fallando. Porque, como manifiestan las víctimas y sus familias, año tras año, no paramos de conocer nuevos casos de abusos sexuales. No podemos ni debemos seguir en esta línea.

Tenemos la obligación moral, por tanto, de acabar con esta catástrofe social que supone los abusos sexuales, y debemos trabajar juntos, unidos, asumiendo todos nuestra responsabilidad, en especial el Govern de la Generalitat, que es quien tiene la función ejecutiva. Y le recordamos al Govern su responsabilidad y la falta de avances en aspectos fundamentales para prevenir, para detectar y para tratar esos abusos sexuales.

Lamentablemente, tenemos datos que nos siguen preocupando mucho, y conocemos por UNICEF y Save the Children..., uno de cada dos casos de abuso tiene a un menor como víctima. Estas estadísticas son inasumibles para una sociedad que se considere justa y avanzada, y debemos ponernos a trabajar para llegar hasta el final y solucionar este tema, porque un abuso más contra nuestra infancia es una gran catástrofe.

La violencia contra la infancia tiene consecuencias devastadoras en la salud física y emocional de nuestros niños y niñas, causando traumas en la vida adulta, y la protección a la infancia debe ser nuestra prioridad, de acuerdo con todos los principios que se recogen en leyes y en convenciones. Y reitero el compromiso, mi compromiso en especial y el compromiso de mi grupo para trabajar en todos los espacios posibles para solucionar uno de los grandes problemas que tiene nuestra infancia en la actualidad, que es la violencia. Queremos decirle a las familias que tienen todo nuestro apoyo y reconocimiento, además de nuestra colaboración, utilizando todos los medios que tengamos a nuestro alcance para acabar con este trauma.

Precisamente por este compromiso, hace ya dos años presentamos nuestra ley para la detección, para la prevención y el tratamiento de estos abusos sexuales en la infancia, ley que, por cierto, fue bloqueada por los grupos que dan apoyo al Govern. Hace ya dos años que podríamos estar trabajando en esta ley, que lo que pretende es elevar la protección a los niños y niñas en situaciones de violencia, porque actual-

mente los protocolos para combatir estos abusos sexuales y para tratarlos no están funcionando, los trabajadores no los conocen suficientemente, y lo que pretendemos es dar mayor rango legislativo a estos protocolos con una ley para obligar a su cumplimiento. Como digo, podríamos haber trabajado desde hace dos años en estos aspectos, si no hubiera sido por el bloqueo de los grupos independentistas a nuestra ley. Finalmente han apoyado nuestra ley esta legislatura, pero la siguen bloqueando en su tramitación.

Otro aspecto que recoge nuestra ley y al cual nosotros vamos a dar una importancia vital también en estas comisiones es la coordinación interdepartamental y el Registro único de maltrato, dos cuestiones que consideramos claves para combatir estos abusos.

El comité interdepartamental que se creó para analizar la coordinación interdepartamental en caso de abusos debería reunirse con periodicidad trimestral, y no tenemos constancia de estas reuniones; lo hemos dicho en muchas ocasiones. Como digo, la coordinación entre los departamentos de Salud, de Afers Socials, Interior, Educación, y el registro único son muy importantes para evitar y detectar estos abusos sexuales infantiles, porque, poniendo un ejemplo concreto, el bebé que lamentablemente ha acabado falleciendo en Pineda había visitado varias veces el servicio de urgencias; se podía haber activado el protocolo, pero no se hizo por un error informático.

Con relación al Registro único del maltrato, una cuestión que, como ya he indicado, nos parece fundamental para que desde diferentes departamentos se pueda acceder al historial de este menor, quiero recordarle al Govern que la orden de creación es de 2007, y no se ha puesto en marcha todavía. Llevan diez años para poner en marcha el Registro único del maltrato infantil. ¿De verdad no han tenido tiempo en diez años, este Govern?

Otro tema que nos parece de justicia, en el que hemos trabajado en Ciutadans, es el reconocimiento y el acompañamiento a las víctimas de abusos sexuales. Desde nuestro grupo hemos impulsado diferentes resoluciones para poder dar apoyo institucional a las víctimas y mandar un mensaje claro desde las instituciones, de repulsa a estos abusos y a cualquier forma de violencia contra la infancia; nos parece importantísimo. Para acompañar a las víctimas, es urgente el despliegue ya, de una vez por todas, de la Ley de infancia, ley que es de 2010 y no se desplegado. Nueve años sin desplegar la ley. Es una vergüenza lo que está pasando en este Parlament y en Cataluña con las leyes sociales y con la falta de su despliegue reglamentario.

Queremos destacar también la necesidad que existe de realizar campañas de sensibilización sobre la existencia de abusos sexuales y de todo tipo de violencia contra la infancia en los medios de comunicación; es importantísimo, y no se está haciendo. Nosotros también vamos a seguir trabajando en esta línea y en estas campañas. La importancia de la sensibilización, la formación de los profesionales y crear entornos de confianza, nos parecen cuestiones también primordiales para prevenir, para detectar y para tratar estos abusos sexuales infantiles.

En nuestra ley también recogemos el modelo Barnahus, un espacio donde la víctima estará en un entorno de confianza, con profesionales para hacer sus declaraciones, y que tiene como objetivo no duplicar entrevistas y no hacer pasar a la víctima por un interminable y duplicado procedimiento judicial, causándole más trauma aún del que ya tiene. Este modelo ya está implementándose en países nórdicos con éxito.

Como ven, he enumerado diferentes aspectos que trataremos tanto en comisiones como en la tramitación de nuestra ley para blindar a los menores en casos de abusos sexuales, y blindarlos también de cualquier forma de violencia.

Quiero acabar reconociendo la labor de las familias y de las diferentes entidades que trabajan en la erradicación de estos abusos sexuales. Gracias por vuestro esfuerzo, de verdad. Tienen mi compromiso y el de mi grupo para ayudarles, llegar hasta el final y analizar qué se ha hecho mal y corregirlo. Además, impulsaremos en nues-

tra ley aspectos que nos parecen fundamentales para acabar de una vez con esta lacra que supone cualquier forma de violencia contra la infancia.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn del diputat senyor Raúl Moreno. Quan vulgui.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats, agrair la presència de les persones representants d'entitats que treballen en l'àmbit de la protecció de la infància, i també d'algunes de les víctimes que ens acompanyen avui des de la tribuna de convidats. La Convenció de les Nacions Unides sobre els drets del nen i el conjunt de la normativa que la desenvolupa atribueixen als nens i als adolescents el dret a ser protegits de la violència i ens obliguen en tant que institucions, que poders públics, a adoptar mesures perquè aquesta protecció sigui real i efectiva.

El passat 6 de març, el Ple del Parlament de Catalunya va aprovar una declaració institucional de suport a les víctimes d'abusos sexuals. El text, signat per tots els grups parlamentaris, condemna les agressions i els abusos contra els infants, expressa la solidaritat amb les víctimes i amb els seus familiars, demana a les institucions i als organismes competents que actuïn per prevenir-los i denunciar-los i condemna les actituds que pretenen restar gravetat als actes comesos per alguns sacerdots. A més, la declaració demana també a l'Església que comuniqui a la justícia ordinària els casos de possibles abusos sexuals dels quals tingui coneixement.

Fruit d'aquella declaració, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, també amb un conjunt d'altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, vam dissenyar el contingut d'una comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a menors, amb diversos objectius: amb l'objectiu d'analitzar els protocols sobre abusos sexuals existents, el seu desenvolupament i la seva incidència; analitzar la coordinació interdepartamental de les diferents conselleries de la Generalitat de Catalunya; detectar les possibles incidències derivades de l'aplicació dels protocols existents en l'àmbit escolar, el del lleure, l'oci, religió i esportiu, entre d'altres, així com la formació dels i les professionals; cercar nous mecanismes de detecció i d'abordatge dels casos d'abusos sexuals, i proposar les millores legislatives en la línia de la protecció del menor en casos d'abusos sexuals. Una comissió d'estudi pensada des d'una mirada àmplia, que vol estudiar els abusos independentment de l'àmbit on es produeixen. Una comissió que vol comptar amb especialistes en la matèria, amb un informe final que analitzi de forma rigorosa allò que fem i que proposi allò que cal fer. Aquesta és una de les propostes que portem avui al Ple i que el nostre grup parlamentari recolzarà.

Posteriorment, el Ple del Parlament va aprovar, mitjançant una moció, la creació d'una comissió d'investigació sobre els abusos sexuals en l'àmbit escolar que el nostre grup parlamentari recolza i recolzarà. Ja vam dir des d'aquest faristol que ens hagués agradat més que l'objecte investigat no es centrés només en l'àmbit educatiu. Aquesta comissió perdia la mirada àmplia que considerem que hem de tenir com a parlament. Podríem haver apostat per fer una sola comissió, tot i que fos per economia parlamentària, però no va ser possible.

Tot amb tot, vull expressar-los el compromís del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar amb aquesta comissió d'investigació que haurà d'analitzar com estan funcionant els protocols a les escoles, què va passar i quina va ser la gestió que es va fer des de la Generalitat en els casos d'abusos sexuals denunciats per diversos alumnes d'escoles de Barcelona, i depurar les responsabilitats polítiques, si s'escau, dels o les responsables d'aleshores de la conselleria d'Educació, entre d'altres.

L'abús sexual infantil és una forma de maltractament greu que és molt difícil de detectar. Una de cada dues denúncies per abusos sexuals tenen un menor com a víc-

tima. Segons dades dels Mossos d'Esquadra, el 29 per cent de les agressions sexuals són a menors; 766 menors, a Catalunya, van denunciar abusos, i 243, agressions durant l'any 2018. I aquesta és només la punta de l'iceberg ja que només un 15 per cent dels casos acaben amb denúncia. La gran majoria no els veiem, no es denuncien.

L'abús sexual es produeix entre un agressor i una víctima; en la majoria dels casos l'agressor és conegut i compta amb la confiança de la víctima. I aquí rau un dels principals problemes, la manca de denúncia. La víctima sovint no entén que es tracta d'una situació d'abús, no acaba d'entendre com i per què es produeix amb la persona amb qui confia. La denúncia, per tant, es produeix quan el menor ja és adult, quan té la capacitat d'analitzar el que ha passat, les conseqüències que ha tingut per la seva vida i quan se sent apoderat o apoderada per fer-ho públic.

Estem davant d'una xacra que marca la vida de les víctimes. I la millor eina per evitar els abusos sexuals és la prevenció, un concepte tan important per a qualsevol política social i tan absent, per altra banda, en aquestes polítiques.

La protecció dels nens contra aquesta forma de maltractament requereix que s'adoptin mesures per a prevenir-ho, detectar-ho i poder diagnosticar-ho, i que s'intervengui de forma coordinada de manera que els nens o els adolescents que ho han sofert rebin tractament adequat per recuperar-se.

El Síndic de Greuges apuntava en el seu Informe sobre els drets dels infants de l'any 2018 que l'abús sexual infantil presenta múltiples dimensions: per una banda, una dimensió delictiva, amb conseqüències en l'àmbit judicial i policial, i, per l'altra, una dimensió social, i especialment en els casos en els quals es produeix dins de l'àmbit familiar, i afecta el dret de la salut dels nens amb conseqüències al llarg de tota la seva vida.

I és fonamentalment en aquesta segona dimensió, la social, que com a poder legislatiu hi podem fer molt. De fet, les nostres lleis ja protegeixen els menors que pateixen abusos sexuals; ara bé, cal que el poder executiu les porti a terme. I aquí el balanç ja no és tan positiu. La Llei 14/2010, de 27 de maig, de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, coneguda entre altres coses per portar nou anys sense reglament i sense consignació pressupostària, preveu ja la creació d'un servei d'atenció especialitzada als nens i adolescents víctimes d'abús sexual. Es va establir que aquest servei havia de crear-lo el departament competent en infància i adolescència, que ha de vetllar per la prevenció i la detecció activa dels abusos sexuals als nens, així com promoure les bones pràctiques de prevenció i formació contínua dels professionals. Nou anys després –nou anys després– les darreres tèbies informacions que tenim és que tenen un esborrany de com ha de ser aquest servei i que si el pressupost ho permet en tindrem una prova pilot al mes de setembre, si finalment s'acaba aprovant un decret que sembla que està en tramitació.

A ningú se li escapa, per altra banda, la importància que el cas dels maristes tindrà en el si de la comissió d'investigació que avui portarem a votació. Vull recordar, però, que vaig trobar a faltar la unitat que avui expressaran els grups envers la creació d'aquesta comissió d'investigació quan vam demanar des d'aquest Parlament que el Govern es personés com a acusació popular al judici dels maristes. Va ser l'octubre de l'any 2016; Junts pel Sí hi votava aleshores dos cops en contra en menys de cinc minuts, i tot i els vots en contra, la majoria parlamentària es va imposar.

Va ser també l'any 2016, en el marc del conjunt d'actuacions que es van emprendre amb motiu de les denúncies per abús sexual que van sorgir als Maristes de Barcelona que es va crear la Comissió Interdepartamental per a l'Impuls de la Protecció Efectiva davant els Maltractaments a Infants i Adolescents; una comissió que ha funcionat al ralenti, que hem instat des d'aquest Parlament, a través d'una proposta de resolució presentada pel nostre grup parlamentari, que es reunís un cop cada tres mesos, donat que hi havia anys en què s'havia reunit poc més d'una vegada.

Senyores i senyors diputats, la víctima de l'abús sexual a la infància ho és tota la vida. És tan important la prevenció com el tractament i l'abordatge dels casos

d'abusos sexuals, com ho és el recolzament psicològic un cop les víctimes, ja en edat adulta, donen el pas i ho denuncien. No tenim cap servei d'ajuda, d'acompanyament, a l'edat adulta. El menor ha de créixer sent abusat i ha de sortir per si sol d'aquesta realitat un cop és adult. Esperem que les comissions serveixin per detallar propostes en la línia del que proposa Save the Children amb el model Barnahus, cases d'infants, que tan bé han funcionat en altres països del nostre entorn.

Cal facilitar l'accés dels nens al suport terapèutic i a l'atenció a les famílies; cal desenvolupar programes i recursos preventius de detecció precoç entre els diferents serveis, així com la formació especialitzada als professionals. La lluita contra els abusos sexuals no és només una responsabilitat de la conselleria d'Afers Socials i Famílies, té implicacions transversals; Educació, Justícia, Interior, Salut són, entre d'altres, clau per un bon abordatge.

Per aquestes i per moltes altres raons el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar donarà recolzament a aquestes dues comissions. Considerem que cal començar per la comissió d'investigació per seguir després amb la comissió d'estudi, però les dos s'han de poder complementar.

Per altra banda, apello a la responsabilitat dels grups parlamentaris; l'abordatge dels abusos sexuals és delicat. Cal actuar amb contundència i amb serenor, deixant de banda aquells que vulguin fer d'aquestes comissions un espectacle o un judici paral·lel del que ha passat o del que està passant. Tenim la responsabilitat de depurar responsabilitats, és cert, però fonamentalment tenim la responsabilitat de cercar solucions perquè cap nen o adolescent hagi de patir abusos sexuals; perquè cap menor se senti desemparat davant actes d'aquesta crueltat; perquè totes les institucions i professionals estiguin alerta, detectin i posin en coneixement de les institucions possibles casos d'abusos sexuals, actuant des de la prevenció i des de l'abordatge en el cas que ja s'hagin produït. Tots hi estem implicats.

El Govern de l'Estat ja té preparada una llei que protegirà i ampliarà la cobertura a les víctimes, que ampliarà també el període de denúncia perquè l'agressor no pugui eludir l'acció de la justícia per la prescripció del seu delictes. Com a Parlament de Catalunya considerem que podem fer més i considerem que aquestes dues comissions van en la bona línia.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la diputada senyora Marta Ribas. Quan vulgui, diputada.

Marta Ribas Frías

Bona tarda a tothom. Agrair a les víctimes, gent d'entitats, als que ens heu traslladat totes aquestes peticions que avui precisament es converteixen en comissions, que hagueu pogut venir, i els que no heu pogut venir segur que ens esteu seguint.

Una de cada cinc persones a Catalunya ha patit algun tipus de violència sexual durant la seva infància, i davant d'aquesta dada, però especialment davant de la brutal realitat que hi ha al darrere d'aquestes xifres, que són víctimes, que són persones que han vist vulnerats els seus drets més bàsics durant la seva infància, no hi val ni silenci ni inacció.

Ens cal estudiar aquest tema per saber què és el que cal fer. El tema ha estat objecte de debat polític i social els darrers anys, i crec que s'ha de posar en valor tot el treball fet. Hi ha hagut molts informes de les entitats del sector de la infància, també informes del Síndic de Greuges, també el Parlament ha fet molta i bona feina durant dècades per visibilitzar aquesta realitat i per fer propostes de canvis, desenes de compareixences, declaracions institucionals, mocions, propostes de resolució de tots els grups parlamentaris, la Llei de protecció de la infància. Els darrers dos exem-

ples: la moció del nostre grup parlamentari aprovada l'abril passat i tenim en tramitació una proposició de llei de Ciutadans sobre aquest tema.

La consciència del problema hi és; l'estudi i l'estructuració de per on ha de passar una estratègia integral de polítiques públiques per intentar acabar amb aquesta xacra també hi és. De fet, si intentéssim sintetitzar totes les propostes que han aparegut en informes, estudis, compareixences, treballs que se'ns han traslladat per part de víctimes, per part d'experts o expertes que han comparegut al Parlament, si intentéssim fer una síntesi de les principals conclusions de tota aquesta feina d'estudi que ja s'ha fet, segurament arribaríem ja a les següents conclusions: ens cal abordatge transversal; ens cal sistematitzar la recollida de dades; ens calen polítiques valentes de prevenció, especialment garantir educació sexual i afectiva a tots els infants en totes les etapes educatives –m'ho han sentit dir tres mil vegades, als països on hi ha educació sexual i afectiva integrada als currículums acadèmics en totes les etapes educatives hi ha la meitat de possibilitats de patir abusos sexuals–; ens cal formació pels professionals; ens cal coordinació intersectorial i coordinar els protocols existents i fer que el seu compliment sigui obligatori a tots els serveis públics, i conseqüències si no es compleixen; ens cal crear amb urgència el recurs integral de detecció, denúncia i tractament que està a l'LDOIA, i que ja està definit que han de ser les cases dels infants, un recurs que ha de permetre acabar amb les disfuncions actuals als serveis de detecció; garantir atenció psicològica a les víctimes i al seu entorn des del sistema públic; acabar amb un circuit judicial descoordinat i revictimitzador.

Són aquestes les conclusions, no? L'anàlisi ja està feta, les propostes ja les coneixem, i totes aquestes propostes que acabo d'enumerar van ser aprovades el 4 d'abril en una moció del meu grup parlamentari en aquest Ple.

Aquest Parlament ha de col·laborar a empènyer, a trencar silencis i a acabar amb la inacció. Això és el que estem fent com a grup parlamentari sempre, i crec, lamentablement –avui ho hem de dir, així, amb totes les vocals i les consonants–, que els fem un flac favor a les víctimes i a evitar-ne de noves si el que sorgeix d'avui és bàsicament que el que cal fer és una comissió d'estudi que durant tot el temps que duri aquesta legislatura es dediqui a estudiar allò que ja ha estudiat i que ja sabem que hem de fer. El que cal és que el Govern actuï, el que cal és que no hi hagi inacció, el que cal és que el Govern compleixi amb allò que el Parlament ja li ha dit que ha de fer a partir d'allò que el sector i les víctimes ja han estudiat.

Temem que crear una comissió d'estudi només serveixi per tapar que no s'està actuant. Un exemple: al punt 3 de la moció de 4 d'abril, «el Govern», es deia, «ha d'aprovar en un termini de tres mesos l'estratègia transversal de lluita contra les violències sexuals contra els infants». Tres mesos, 4 d'abril, ja en portem un de més, de termini extra. Ho ha fet el Govern?

No creiem que el que calgui és col·laborar a tapar la inacció del Govern amb una comissió d'estudi. No entenem que el Govern vagi d'això i que els grups parlamentaris que fan suport al Govern vagin d'això. És inacceptable aquesta actitud, però és incomprensible que això, a més, vingui avalat per grups de l'oposició, si no és que l'única intenció de dur avui al Ple la creació d'aquesta comissió d'estudi sigui tapar, aigualir el debat de l'altra comissió que avui debatem i aprovem, que és la d'investigació sobre els casos d'abusos a infants i joves en escoles i espais educatius en el nostre país, perquè aquesta sí que seria innovadora respecte a tot allò que ja s'ha fet fins ara. Perquè de justícia, en aquests casos, només hi ha hagut en uns quants casos del cas Maristes; la majoria dels casos que han ocorregut en el nostre país en espais educatius no han pogut tenir justícia per la via judicial. I al Parlament podem fer una comissió d'investigació, no per fer de justícia, sinó per depurar responsabilitats polítiques.

Una comissió d'investigació ha de servir per trencar silencis, per aclarir responsabilitats; no és admissible que les víctimes ens adverteixin que només en un 15 per cent dels casos en què un infant ha explicat un abús a una escola a Catalunya ha ar-

ribat a les autoritats. Parlem d'espais on la garantia de la seguretat dels infants, la garantia dels drets bàsics d'aquests infants recau directament en l'Administració pública, autoritat educativa, i on no pot ser ni acceptat ni normalitzat ni callat que s'incompleixi amb els drets humans bàsics.

La proposta, com bé saben, de fer una comissió d'investigació no és d'aquesta diputada, no és del nostre grup parlamentari; és impulsada pels supervivents del cas Maristes, però amb el suport de la FAPAC, de l'Assemblea Grogà, dels sindicats del sector de l'ensenyament, de Save the Children, entre d'altres organitzacions, i de més de cinc-cents persones a títol individual. I la vam acabar registrant conjuntament tots els grups del Parlament després d'un any d'estar-ho intentant. Ho dic per fer una mica de memòria, perquè la gent de fora segurament no ho sap. No és «just després de», no: després d'un any d'estar-ho intentant.

Per tot el que he explicat, el meu grup s'abstindrà en la creació de la comissió d'estudi, no perquè la xacra de la violència sexual contra els infants i joves no s'hagi d'abordar en la seva globalitat i en la seva complexitat, sinó perquè això, aquesta anàlisi d'aquesta part, ja s'ha fet, i el que cal és no perdre més temps per les víctimes en aquest tema; el que cal és actuar, el que cal és acabar amb la inacció. En canvi, posarem tot el nostre esforç i el suport, evidentment, a fer funcionar una comissió d'investigació sobre els casos ocorreguts en escoles i centres educatius al nostre país, perquè aquesta ha de servir per col·laborar a posar llum a la foscor, per aixecar catifes i per assenyalar, si n'hi ha hagut, errors i responsabilitats. I per trencar el silenci ensordidor que durant anys i panys ho ha tapat tot i, per començar, amb el silenci còmplice de les mateixes autoritats.

Respecte a la violència sexual contra els infants, ho reitero: ni silenci..., però sobretot no inacció.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Carles Riera. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, volem donar les gràcies a moviments socials, entitats i associacions, que són l'autèntic origen d'aquesta comissió; moltes gràcies per la seva lluita constant i per la seva dignitat. De fet, hagués estat comprensible que, veient com s'oculten aquestes agressions en centres religiosos, s'hagués llençat la tovallola; hagués estat comprensible que, veient com el sistema legal dificulta la condemna al fixar *de facto* la prescripció dels delictes als quinze anys des de la majoria d'edat, s'hagués llençat la tovallola. Fins i tot hagués estat encara més comprensible pel greu patiment que suposa veure i viure violència sexual contra un menor o una menor, segurament una de les situacions més dures que es poden patir a la vida.

I davant d'aquesta realitat nosaltres apostem per tres elements: coneixement, reconeixement del problema, justícia i reparació; i volem subratllar «justícia» i, sobretot, «reparació». Nosaltres som un país sense una legalitat penal pròpia. Per tant, no podem fer gaire cosa des del punt de vista estrictament judicial, ni tampoc des de part de les polítiques de reparació. Però sí que pensem que es pot fer un exercici d'aclariment dels fets, i aquest és en bona mesura l'objecte i finalitat d'aquesta comissió: investigació de les violències sexuals als infants de centres escolars, però també de les causes que ho han fet possible, i també dels mecanismes per evitar que tornin a succeir, i també el coneixement i reconeixement de les conseqüències, per tal de tractar-les acuradament i amb les mesures de reparació que es puguin fer des de l'Administració pública.

També ens servirà, per a aquest exercici preventiu i reparatiu, conèixer què fa, què no ha fet, què hauria de fer la Generalitat quan s'actua en aquests casos, i tam-

bé conèixer com s'ha actuat i quines són les bones pràctiques de referència en altres països.

Per últim, respecte a aquesta comissió, no volem oblidar que en l'origen la comissió d'investigació hauria d'haver estat amb relació a centres religiosos, que és on es concentra la majoria de la violència sexual contra menors. A alguns grups parlamentaris això no els resultava oportú. Per nosaltres això és un ocultament de la realitat. En tot cas, el nom no fa la cosa, i, més enllà de la referència genèrica de centres escolars i espais educatius, amplia el focus i ens permet avançar més.

Respecte a la comissió d'estudi, nosaltres no en som un grup promotor, a diferència de la comissió d'investigació, però avancem que el nostre vot serà favorable. Hem tingut dubtes sobre si el que necessitàvem, a banda de la comissió d'investigació, de necessitat evident i rigorosa, també era útil una comissió d'estudi sobre la violència sexual. Tenim clar que aquesta comissió d'estudi no és únicament sobre centres escolars i educatius, i, per tant, permet ampliar el focus del tema de debat.

Teníem també el dubte de si realment teníem un problema amb els protocols, coordinació interdepartamental i mecanismes de detecció i abordatge per part de l'Administració pública. Al final hem arribat a la conclusió que tot el que pugui ser millorar i enfortir encara més aquests mecanismes i aquests procediments, encara que sigui des del camp teòric, que és l'abast d'una comissió d'estudi, sempre serà benvingut i pot resultar útil finalment.

I diem «des del terreny teòric» perquè aquesta comissió, com he dit abans, no servirà per solucionar el problema, que passa per més recursos, però sí que pot aportar vies de solució per a allò que no està funcionant.

Volem acabar insistint en dues idees claus. Si volem actuar sobre les violències contra els abusos sexuals, necessitem més recursos materials, ja sigui per detectar i evitar aquest problema com per mesures d'acompanyament i, sobretot, per mesures de reparació efectiva, material. I, en segon lloc, qui cregui que no referint-nos a centres religiosos protegeix la seva església, s'enganya, s'equivoca absolutament. La protegeix precisament si denuncia el que passa en aquests centres religiosos i si n'assumeix les conseqüències en termes de justícia i de reparació.

És per això que nosaltres continuarem, per exemple, demanant retirades de concerts educatius una vegada hi hagi sentències, si n'hi han –esperem que així sigui–, que declarin violència sexual per personal d'aquests centres.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. *Consellers*, diputados, diputadas, a estas alturas del debate, pues prácticamente podríamos afirmar que compartimos todo lo expuesto y manifestado, salvo algún matiz. Y el tema que nos ocupa y preocupa es un tema grave: el tema de los abusos a menores de edad. Y me gustaría desde aquí saludar también, evidentemente, a las víctimas y a las entidades que nos acompañan en la tribuna.

Y, por lo tanto, como estamos convencidos de que es un tema grave e importante, nosotros vamos a apoyar sendas comisiones, la de investigación y la de estudio. Pero creemos que estas comisiones deben huir del debate facilón, del debate morboso, partidista, de vuelo corto, y ello, insisto, porque estamos tratando un tema terrible: el de los abusos sexuales a menores de edad, en el presente y en el pasado.

Y el objetivo, por tanto, de estas comisiones, debe ser realizar un trabajo con rigor, para mejorar y reforzar los mecanismos de control, de prevención y detección de estos casos; en el futuro especialmente, en el futuro. Y el objetivo de estas comisiones no puede ser convertirse en una especie de tribunal paralelo de los casos que en estos momentos se encuentran *sub judice*, pero tampoco puede ser que se

conviertan en la coartada perfecta de algunos grupos políticos para cargar contra una parte de nuestro sistema educativo, por su condición de centro concertado o religioso. Estas comisiones no pueden ir de enjuiciar a una parte de nuestro sistema educativo, porque no sería justo. Y evidentemente que han existido casos de abusos en centros religiosos, es una obviedad; pero también han existido casos de abusos en centros públicos, en centros de menores tutelados por la Generalitat, e incluso fuera del ambiente estrictamente escolar, se producen desgraciadamente en el ámbito familiar, en el ámbito deportivo... Y, por lo tanto, no podemos hacer una causa estrictamente de nuestro sistema educativo, porque, insisto, no sería justo y no es verdad. Yo mismo he estudiado en un centro religioso y tengo un grato recuerdo de mi paso por La Salle Bonanova. Y por lo tanto no podemos hacer de esta causa una causa generalizada contra la escuela religiosa, porque, insisto, ni sería justo ni sería verdad.

Por tanto, entendemos que caer en los reduccionismos simplones no es lo que de estas comisiones podemos esperar. Se tiene que exigir el máximo rigor y diligencia por parte de nosotros. Porque, insisto, la Administración pública también tiene deficiencias. Y a ella se deben conducir estas comisiones, a corregir esas deficiencias, para detectar los fallos que existen en la Administración pública, porque también tienen, evidentemente, una responsabilidad, y son aspectos importantes que debemos tratar de corregir.

De ahí la importancia de estas comisiones, y de nuestro convencimiento en tratar de que estos deleznable casos de abusos no se produzcan nunca más en el futuro. Nosotros somos una parte importante del sistema, no la única, pero tenemos una responsabilidad, y como tal debemos actuar, insisto, con rigor, con diligencia, con seriedad; no convertirnos en tribunales paralelos. Para eso ya está la justicia, para hacer su trabajo, y no convertirnos nosotros en jueces antes de tiempo.

Por tanto, nosotros apoyaremos la creación de sendas comisiones, porque sobre todo se lo debemos, fundamentalmente, a las víctimas: a las víctimas que han dado el paso de denunciar, a las víctimas que darán el paso en el futuro, e incluso a aquellas víctimas que nunca lo darán. Pero creemos que nosotros tenemos la responsabilidad de estar con ellas y, por tanto, nosotros, insisto, apoyaremos la creación de sendas comisiones: la de investigación y la de estudio.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Primer de tot, bona tarda, conseller, consellera, diputats, diputades i les persones que ens acompanyen, representants d'entitats i víctimes d'abusos sexuals. Bé, si estem avui debatent aquests punts és perquè els infants i adolescents són un col·lectiu fràgil i vulnerable, i tot allò que els envolta en aquest període els marca de per vida. Per això, davant de fets greus com els que tractem, tenim la responsabilitat d'activar-nos: analitzar, estudiar, investigar i prendre mesures, mirar de garantir que aquests fets no tornin a passar, perquè cap infant ni jove mereix viure fets tan traumàtics. *(Aplaudiments.)*

Com a masnovina, voldria aprofitar aquest faristol per condemnar els fets que han tingut lloc a la meua ciutat en els darrers dies i que han tingut com a víctimes de fets violents menors d'edat. Companys i companyes, ens queda molta feina per fer si el que volem és una societat igualitària i respectuosa amb la seva diversitat. I des d'aquí faig una crida a protegir i a blindar tots els infants, adolescents i joves, tots, sense excepció, perquè cap infant, adolescent o jove mereix ser atacat de cap manera.

Pel que fa a la creació de les comissions, que és el tema que ens toca avui, la creació de les dues comissions d'abusos sexuals a menors, una d'estudi i l'altra d'in-

vestigació sobre fets concrets, les dues comissions que crearem, amb coherència i per responsabilitat d'allò que representem com a diputats i diputades..., donar resposta a allò que preocupa la nostra societat, un tema gens menor, sinó de màxima prioritat: l'abús sexual que pateixen els nostres infants i adolescents, com ja hem dit, els més vulnerables. Un fet que, segons ens diuen diferents estudis, afecta una de cada cinc persones, i que deixa conseqüències greus de per vida, és a dir que al nen, un cop adult, l'acompanyen dificultats i problemes que poden tenir incidència directa en la part de les emocions, en la part de les relacions, en la conducta i adaptació social, en la funcional, en la sexual i en alguns casos fins i tot pot comportar la transmissió intergeneracional.

Sense anar més lluny, vam conèixer ahir mateix el cas d'un menor de tretze mesos. Com vostès ja saben, el meu fill petit té tretze mesos. Des d'aquí condemno aquesta agressió sexual a aquest menor, i sobretot –sobretot– tot el suport a la família i l'agraïment als professionals que van tenir la capacitat de poder-ho detectar. *(Aplaudiments.)*

En més d'una ocasió hem defensat el nostre posicionament com a grup sobre aquest tema, en el qual sempre he estat d'acord en que és imprescindible poder diferenciar les coses. Per una part, ens cal fer un exercici profund i l'eina parlamentària que ens permet fer-ho és la comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a infants. I, per l'altra, ens cal saber què va passar en els casos denunciats i també en aquells casos en què ja hi ha hagut sentència, i, a això, només ens hi podrem aproximar mitjançant una comissió d'investigació sobre els casos de violència sexual denunciats en centres escolars.

La Convenció de les Nacions Unides, a la qual ja han fet referència els meus companys, sobre els Drets dels Infants, de 1989 i l'actual normativa sobre infància reconeixen els drets als infants i adolescents a ser protegits davant de qualsevol forma de violència, incloent-hi l'abús sexual, i el deure de les administracions públiques d'adoptar les mesures de protecció reals. Per aquest motiu, per nosaltres, és necessari donar suport a la creació de la comissió d'estudi i també a la d'investigació. Ara bé, hem de ser molt conscients que han de ser eines útils. I aquestes comissions no poden convertir-se en un circ ni en un xou populista, ans al contrari, ens han de permetre tenir una visió global sobre el tema de forma seriosa i el màxim d'objectiva, tant sobre el que va passar, a la comissió d'investigació, com el que no ha de tornar a passar, a la comissió d'estudi.

És a dir, per nosaltres la comissió d'estudi de l'abús sexual ha de ser l'eina que ens ha de servir per evitar repeticions futures. Per això hem de poder analitzar tots els recursos existents i quins d'aquests recursos és necessari que canviem i modifiquem, així com quines eines ens manquen per ser més eficients en la prevenció i en la detecció, i també si els protocols que tenim són els necessaris i els suficients, i si els nostres professionals que intervenen directament en el tema disposen de prou formació. En definitiva, una visió que ens pugui ajudar a crear una resposta transversal, immediata i efectiva, on sobretot, a l'infant, no se'l victimitzi una i altra vegada.

Per altra banda, no volem que només se centri en l'espai educatiu, que també. Volem que els nostres infants estiguin lliures de cap tipus d'abús en qualsevol àmbit de la seva quotidianitat. Conseqüentment, volem que també tinguin garantida la seva seguretat i llibertat en àmbits com el lleure o la pràctica de l'esport. Volem que els nostres fills i filles, nebots i nebodes, nets i netes, fills i filles afins disposin d'eines que els ajudin a identificar quins són els límits que no han de ser mai superats. També que els professionals que els envolten tinguin prou competències i el deure cívic de denunciar qualsevol sospita d'abús sexual per poder activar els protocols pertinents.

En definitiva, aquest ha de ser l'espai que ens permeti analitzar i proposar millores que avancin cap a un risc zero de l'abús sexual als menors, tot plegat a través

d'experteses existents en la matèria i l'anàlisi d'experiències d'altres indrets que disposin d'un abordatge integral de l'abús sexual de menors eficient.

Des del nostre grup hem manifestat en reiterades ocasions el nostre posicionament respecte als abusos sexuals comesos en els centres educatius, que, com no pot ser d'una altra manera, és de condemna i de tolerància zero. Creiem que és necessari poder establir un espai en el Parlament on les víctimes i les seves famílies puguin ser escoltades i nosaltres puguem investigar i aprendre de la seva terrible experiència, perquè no podem obviar la part de la responsabilitat de tots els serveis que hi intervenen. Cal recordar que el creixement del nombre de persones adultes que denuncien el calvari que han viscut al llarg de molts anys en silenci i amb el pes de les ferides constants de la por i el sentiment de culpabilitat no ens pot fer insensibles al tema. I tampoc podem oblidar que el Codi penal estableix que l'abús a menors prescriu entre cinc i quinze anys a partir de la majoria d'edat, fet que deriva que en molts dels casos abusadors queden impunes.

Per últim, vull donar veu des d'aquest faristol a allò que ens diuen moltes de les entitats de les víctimes d'abusos sexuals a infants, i que reforça allò que he dit anteriorment: hem de ser molt responsables i respectuosos per investigar què va passar; hem d'evitar que l'espai de la comissió es converteixi en una tertúlia televisiva. És molt important respectar el dret d'aquelles persones que possiblement desitgin continuar en l'anonimat i que no vulguin fer pública la seva història. I estic segura que entre tots els diputats i les diputades farem el possible perquè això no es converteixi en un espectacle.

Per últim, reitero la nostra voluntat com a grup de donar suport a la creació de les dues comissions, tant la d'estudi com la d'investigació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades i diputats, la veritat és que el tema que ens ocupa i justifica la creació d'aquestes dues comissions, un fet inèdit però que em sembla molt encertat perquè són complementàries, m'interpella profundament. Crec que mai he reflexionat intel·lectualment sobre un tema tan profund, tan transcendent, i que m'afecti en la doble condició de pare i d'educador. Els esdeveniments recents que hem llegit per la premsa d'aquests abusos o la presència com a invitats de persones que ho han viscut en pròpia carn, que participen en entitats que han contribuït a la denúncia, ajuden a prendre consciència de la transcendència del que està en joc.

Jo voldria fer unes consideracions prèvies i després plantejar l'expectativa que en tinc, com a futur membre d'aquestes comissions, dels que em semblen alguns dels reptes que haurem d'afrontar.

La primera cosa. Aquests dies he llegit bastant sobre el tema i he pogut parlar amb alguns experts, i descobrir que, quan hi ha un possible abusador als entorns de confiança, família o educatius, es converteixen..., com allò de la metàfora, posar la guineu a cuidar de les gallines, és una cosa que m'ha impressionat moltíssim, perquè molts dels abusos es produeixen –o quasi tots– en aquests entorns de confiança. I, per tant, les persones que els hem creat i que hem pensat que precisament aquests espais donaven seguretat als nostres infants, ens hem de plantejar què ens està passant.

La segona qüestió, el silenci. El silenci que ha envoltat les víctimes, el silenci que ha establert una mena d'opacitat, aquest silenci impedeix afrontar socialment el tema amb profunditat i donar-hi vies de resolució. No és bo substituir el silenci pel

soroll. Aquest mal no vol soroll, vol una comissió d'estudi que aprofundeixi en les qüestions. Jo, potser a diferència d'altres diputats, no ho tinc tan clar. I com més he llegit –confesso la meua incapacitat–, més dubtes m'han sorgit, perquè no hi ha una recepta universal, no hi ha països que ho hagin erradicat amb fórmules que puguem extrapol·lar. Hi ha camins de solució, hi ha alternatives, hi ha després una praxi comparativa que ens pot donar perspectiva. Per tant, ni silenci ni soroll.

Després, crec que –i hi han insistit altres persones– cal rigor en l'anàlisi. André Gide, del qual parlaré després, en el seu *Diari* té una citació que seria aplicable: «Antes de discutir habría que definir.» En un sentit ampli, vol dir: hem d'entendre els conceptes, hem de veure de què estem parlant per aprofundir realment en el fenomen. Això no vol dir que no haguem de portar-lo fins a les últimes conseqüències, analitzar els protocols, veure les responsabilitats i millorar tot allò que convingui. Però l'hermenèutica del conjunt del que envolta la relació d'abusador-abusat crec que és fonamental.

M'agradaria plantejar com cinc grans reptes o temàtiques que haurem d'afrontar. Una primera, que és incòmoda, que és la figura de l'abusador. No tenim ara temps d'aprofundir-hi, però jo crec que hi ha un triangle que situa el tema, que és poder, violència i sexe. I en aquest triangle es desenvolupa una actitud, una mentalitat que en els espais on no hi ha transparència, on hi ha impunitat, això dona peu, diguem-ne, a una libido que té molts trets sàdics i moltes altres qüestions, fins a l'extrem que hi ha abusadors que els és indiferent si abusen d'un nen o d'una nena, malgrat no ser bisexuals, perquè el fonamental no és el sexe en si, sinó la relació de poder, l'abús, la asimetria, l'ego que això reforça. Jo crec, i no se n'ha parlat massa, que d'aquest tema n'hauríem de fer una reflexió.

Una segona qüestió és el tractament, l'aproximació cultural, literària, cinematogràfica, mediàtica que es fa del tema i de conceptes propers. Per no complicar-me la vida, aniré a una referència del segle passat: André Gide, en el seu *Diari*. Ell és pederasta i en parla obertament en el seu diari, i no tant analitzant la lluita interior que té, sinó defensant que en el fons la pederàstia és una relació que enriqueix les dues parts. Per tant, des d'una certa arrogància. Bé, aquest home ha marcat tendència cultural, aquest home ha contribuït..., a mi m'agrada molt com a escriptor, però ha contribuït decisivament a una confusió. En una entrada del 1918, quan defineix l'homosexualitat parla dels sodomites, dels pederastes –que diu que és ell– i dels invertits, que aquests sí que tenen un problema. Bé, doncs, intellectuals com ell, productes culturals o mediàtics, contribueixen a crear un imaginari col·lectiu i això pesa, això és una ombra que planeja al damunt dels infants, dels educadors, de les famílies i de la societat. Crec que haurem d'analitzar en aquesta comissió d'estudi, i potser també en la d'investigació, la responsabilitat cultural compartida a l'hora d'afrontar aquesta situació.

Un tercer tema són les víctimes. Freud, a *El malestar en la cultura*, diu que una persona no és com una ciutat, que es puguin enderrocar les ruïnes per construir-hi edificis nous, sinó que hem de conviure amb tot el que hem viscut. Per tant, les víctimes en cap cas podran esborrar el que ha passat, però hauran de reescriure la seva vida fent compatibles experiències difícils, traumàtiques o posttraumàtiques amb altres experiències gratificants i satisfactòries. Ja s'ha parlat, però hi ha diverses problemàtiques que els afecten, de tipus emocional, de tipus cognitiu, conceptual, de tipus de relació, funcional, de tipus conductual. Haurem d'establir la relació entre casos de trastorns alimentaris i experiències d'abús, casos de sexualització de la vida, de promiscuïtat exacerbada o d'incapacitat per mantenir unes relacions. Haurem de parlar de depressions. Haurem de parlar de conductes autolesives, de temptatives de suïcidi. Per tant, és un tema molt complex, molt ampli i de moltíssima transcendència. I després hi ha un forat negre, que són aquelles persones amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament, que no sabem quantificar en quina mesura han estat objecte d'aquests abusos perquè la dificultat de compartir-ho és evident.

Per tant, hi ha un forat negre en les víctimes, que són aquells que, per la seva situació, difícilment podran dir que els està passant alguna cosa; emetre el missatge.

El quart tema és l'entorn de la víctima, és a dir, els familiars, els educadors, els monitors. És a dir, per què hi ha aquestes barreres a la detecció, per què diuen els estudis que hi ha educadors que han sospitat que passava alguna cosa i després no han culminat el procés de comunicar-ho, sempre justificant-ho amb elements exògens. És a dir, allò que dèiem del silenci. Què passa que impedeix que aquest fenomen s'afronti, no tant per fer-ne un espectacle sinó per anar al fons de la qüestió i protegir aquell que és subjecte d'aquest abús. I a mi em sembla que aquí tenim una responsabilitat molt important: crear aquests entorns que sí que han de ser de protecció, de seguretat per als infants, però amb les condicions requerides i amb la transparència exigida.

I per últim, i cinquè punt, les actuacions a implementar. Tenim uns protocols, els experts diuen que en tenim diversos aplicats a edats i a cicles educatius i a contextos; potser hem de trobar la manera de posar l'èmfasi en els més essencials; hem de prioritzar l'educació afectivosexual, no perquè hagi de ser la solució definitiva, però sí que és un camí per prendre consciència com a persona autònoma del que és propi de fer i de viure en cada moment, i sobretot col·lectivament hem de reconèixer el problema. Crec que els reptes plantejats són molts. I, per tant, tenim molta feina i és molt transcendent el que puguem fer aquí.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Acabades les intervencions, passarem a la votació. Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Passarem, com he dit abans, a la votació per separat de les dues propostes de resolució. En primer lloc, la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a infants, i, després, en una segona votació, votarem la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos de violència sexual denunciats en centres escolars.

Passem, per tant, primer a la primera de les votacions.

Comença la votació.

La Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els abusos sexuals a infants ha estat aprovada per 120 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

I passem ara a la votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos de violència sexual denunciats en centres escolars.

Comença la votació.

Aquesta segona proposta ha estat aprovada també, per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; és a dir, per unanimitat.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

(Aplaudiments perllongats.)

Procediment per a elegir set membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

284-00004/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir els set membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Abans, però, em plau donar la benvinguda i saludar el president actual del Conca i els membres del plenari actual, però també els candidats i candidates a membres del Plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, que tot seguit votarem.

D'acord amb l'article 6 de la Llei 6/2008, de 13 de maig, del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, el plenari del consell és integrat per set membres nomenats per

aquest Parlament. Correspon a la presidència de la Generalitat elaborar la proposta de candidats a membres del consell, proposta que ha estat presentada al Parlament de Catalunya amb data 1 de juliol i que figura en el dossier del Ple que tenen tots vostès i que ha estat distribuït. Els recordo que, d'acord amb l'article 6.3 de la Llei 6/2008, aquesta proposta de candidats ha de ser acceptada o rebutjada globalment per majoria absoluta en una primera votació o per majoria simple en una segona.

Demano al secretari segon, el senyor David Pérez, que doni lectura dels candidats proposats. Secretari, quan vulgui.

El secretari segon

Gràcies, president. Els candidats proposats són Vinyet Panyella i Balcells, Margarida Troguet Taull, Núria Iceta Llorens, Edmon Colomer i Soler, Jordi Font i Cardona, Míriam Porté Solano i Salvador Casals Romagosa.

El president

Pregunto als grups si es pot fer aquesta designació per assentiment dels grups... No? *(Pausa.)* Per tant, es demana votació.

Cridarem a votació i demano als serveis de la cambra que preparin el sistema perquè sigui òbviament una votació que es farà electrònica i secreta.

(Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.) Sí, senyor Fernández, digui. *(Veus de fons.)* Digui'm, senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...abans o explicació de vot.

El president

Si volen posicionar-se, farem un torn inicial abans de la votació.

Alejandro Fernández Álvarez

El que vostè consideri; m'és igual fer-ho com a explicació de vot que com a posicionament.

El president

Ho farem prèviament a la votació, si els sembla. I, en tot cas, donarem la paraula als grups parlamentaris que vulguin intervenir per espai de dos minuts per grup parlamentari.

En tot cas, si no hi ha cap altra demanda d'intervenció, senyor Fernández, quan vulgui vostè.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; moltíssimes gràcies, president. Simplement per traslladar que, sense posar en dubte en cap moment ni el prestigi professional, només faltaria, ni la implicació en el món cultural de les persones que abans s'han esmentat, i que són les proposades, i que respectem absolutament, sí que ens hauria agradat més diàleg entre els grups, que s'hagués intentat consensuar alguna proposta d'una manera més coherent. I entenem que, en aquest tema, que no té res a veure ni amb el procés ni té a veure amb cap dels conflictes que tenim, sinó que té a veure simplement amb la cultura, hem trobat a faltar aquest diàleg.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Estem cridant a votació.

(Rafel Bruguera Batalla demana per parlar.) Sí, senyor Bruguera, també em demana la paraula...

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies, senyor president. Molt breument. En primer lloc, per agrair al senyor Carles Duarte i el seu equip la feina que han fet al llarg d'aquests anys al Conca. *(Aplaudiments.)* En segon lloc, sort i encert, evidentment, a les persones que s'incorporaran al seu plenari; nosaltres els votarem.

I simplement dir que avui, essent un dia important, i una votació important, no és la més important de totes. Avui no acaba res; avui comença un procés que, des del nostre punt de vista, ha de culminar amb la modificació de la Llei del Conca i per tant la seva reformulació per revertir, si res més no, com a mínim una part de les retallades del conseller Mascarell i alhora també per dotar-lo de més independència, de més autonomia, més adscripció del Conca al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Diversos diputats demanen per parlar.)

El president

Gràcies, diputat. El senyor Carrizosa i després la senyora Sànchez. No ho hem fet per l'ordre habitual, però, en tot cas, intervindran el senyor Carrizosa, la senyora Sànchez i també la resta de grups, que veig que també em demanen la paraula; per tant, també els hi donaré.

Senyor Carrizosa, quan vulgui.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. Pues solamente también, sin menoscabo de la dignidad y de la competencia de las personas que van a ser nombradas hoy por este Parlamento, nosotros también hubiéramos deseado que se hubiera producido más diálogo y más transparencia en las propuestas que al final han sido elevadas por este Parlamento, y es lo que, por parte de mi grupo, va a motivar que no apoyemos expresamente estos nombramientos sino que nos abstengamos.

El president

Gràcies, diputat. Senyora Sànchez, quan vulgui.

Natàlia Sànchez Dipp

Sí. Bé, nosaltres, també, com ja vam manifestar en el seu moment, considerem que l'òrgan en si és un òrgan que massa sovint està lluny del bé comú cultural, massa burocràtic i autoreferencial, amb masses informes i poca capacitat d'intervenir, poca autonomia real i massa endogàmia. I, de fet, aquest acord, que és un acord entre espais polítics evident, també ho demostra.

Nosaltres, per aquest fet, no participarem d'aquesta votació.

El president

Gràcies, diputada. Senyora Abellán, quan vulgui.

Concepción Abellán Carretero

Gràcies. Donar les gràcies als companys que han estat durant tots aquests anys en el Conca anterior i ara, doncs, donar les gràcies a la resta. Volem un Conca independent, amb recursos, capacitat de decisió i amb perspectiva feminista. Estem segures que les persones que assumeixen la responsabilitat estan molt capacitades i faran tot el possible per un Conca més participatiu, plural i democràtic. Però volem deixar constància que no s'ha gestionat bé, perquè no s'ha comptat amb els sectors culturals per fer una proposta de consens, que no només s'ha de construir amb les forces polítiques, sinó també amb tots els sectors culturals de Catalunya, i demostra una vegada més la deixadesa i la incapacitat del Govern amb la cultura. Si volem un Conca efectiu, hem d'enfortir la seva connexió amb el sector. I ara més que mai és necessari democratitzar la cultura i tornar-la al lloc que mereix.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, si no hi han més... (*Veus de fons.*) Perdó; sí, senyor Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. President Torra, conselleres, consellers, diputades, jo m'afegeixo també als agraïments als membres del Conca entrant per la seva disponibilitat a fer la feina que els ve al damunt, però també sobretot als membres del Conca sortint, i en la figura del senyor Carles Duarte, que a vegades ha conduït aquest vaixell no només amb excepcionalitat política.

Perejaume deia, en els darrers Premis Nacionals de Cultura, que és possible passar de la bona gestió a la gestació. És això el que confiem i al que encoratgem aquest nou Conca renovat perquè es rellanci, es replantegi i, si cal, també es repensi. Donem la nostra màxima confiança a aquest i plenament el suport a aquest nou plenari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat –disculpi. Senyora Díaz, endavant.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, anunciar que donarem suport al nou nomenament dels membres del Conca. Agrair a la consellera desencallar el bloqueig del plenari en el seu primer mes. Agrair també la feina del Conca feta fins ara, amb el senyor Duarte al capdavant. Donar la benvinguda als nous membres. I anunciar que estem molt contents que aquesta nova paritat de quatre dones més tres homes sigui una nova realitat. En definitiva, bona i molta feina al nou Conca.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Passem ara sí, doncs, a la votació. Els recordo que es vota la globalitat de la proposta i que aquesta votació serà electrònica, com és habitual, però secreta. Per tant, passem a la votació.

Comença la votació.

La proposta de designació de membres del ple del Conca ha estat aprovada per 74 vots a favor, 2 en contra, 45 abstencions i 5 diputats o diputades presents que no han votat.

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia (*aplaudiments*) donant les gràcies, en tot cas, com fèiem al principi, als membres del ple sortint i sobretot desitjant encerts als membres del ple entrant.

Moltes gràcies.

Interpellació al Govern sobre la prevenció i l'extinció d'incendis

300-00156/12

Seguim, com dèiem, amb l'ordre del dia. El següent punt és la interpellació al Govern sobre la prevenció i extinció d'incendis, interpellació que fa el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Carles Castillo.

(*Pausa.*)

Carles Castillo Rosique

Bona tarda a tothom. Quan es produeix qualsevol emergència en general el primer que s'ha de fer és protegir les persones i en la mesura del possible els animals i els béns, reaccionar per apaivagar els seus efectes, controlar les seves conseqüències i tractar de tornar a la normalitat al més aviat possible. Així va ser a l'incendi greu que es va produir fa més o menys dues setmanes a la comarca de la Ribera d'Ebre

amb afectació a molt de territori, cinc mil i escaig d'hectàrees –parlava el GRAF, és veritat, els primers dies, de vint mil potencials de risc–, afectació a vuit poblacions, entre elles alguna també lleidatana.

La reacció va ser correcta. I així ho he de dir per començar clarament, per no fer demagògia ni alarmisme barats. Però és que, u, no tot el quid de la qüestió està en la reacció ni tot el problema és de Bombers, que també. L'extinció en si mateixa no resol el problema, cal invertir en prevenció. El 2017 el 63 per cent dels incendis produïts van quedar en menys d'una hectàrea afectada. L'extinció d'incendis, doncs, és exitosa. Malgrat això, cada vegada hi ha més grans incendis forestals, que calcinen àrees superiors a cinc-centes hectàrees, un absolut drama pel nostre patrimoni natural, però també un risc per les nostres poblacions. És fonamental actuar tant en les causes que originen els incendis com en les que els propaguen.

D'altra manera sempre hi haurà un gran incendi difícil de controlar, un incendi gran, per cert, que ens costarà molt d'esforç personal i econòmic apagar. Només donaré una dada perquè es facin una idea: un minut d'helicòpter costa entre trenta i quaranta euros; és a dir, entre 1.800 i 2.500 euros per hora. Penseu en les hores que han estat necessàries en el cas de l'incendi de la Torre de l'Espanyol. Imaginin-se el que podria fer-se en prevenció d'incendis amb aquests diners i l'eficiència que podríem aconseguir.

Aquests grans incendis –aquests grans incendis– són la punta de l'iceberg de la situació dels nostres boscos i del canvi climàtic; són el resultat del còctel d'unes ones de calor més bèsties que fan que els monts, que les muntanyes tinguin estrès hídric i que siguin més vulnerables al foc, i d'un augment continuat de la vegetació fruit de l'èxode del medi rural, de l'abandonament de cultius, de l'abandonament del pasturatge, etcètera.

Dos, vam tenir molta ajuda, molta, també s'ha de dir. Com ha de ser, també ho dic. I aprofito per donar les gràcies a tots els efectius i mitjans d'altres comunitats autònomes i del mateix Estat que, com no podia ser d'altra manera, s'hi han bolcat completament. Gràcies, humilment, en nom de moltíssima gent que us agraeix sincerament i honestament la vostra fraternal ajuda; gràcies per posar-vos a la nostra disposició. I gràcies, naturalment, a tots els operatius propis que s'hi van deixar la pell, de mossos i mosses, de bombers, naturalment, i a tot el personal de campanya d'estiu que també hi posa l'ànima: forestals, personal del 112, personal del SEM, del GEM, policies locals i tants altres. Una abraçada també molt gran i molts ànims a totes les persones que han resultat personalment afectades en els seus béns, cases o animals.

I a partir d'aquests abundants reconeixements i agraïments comencem a parlar obertament i clarament perquè sempre hi ha coses millorables. I més, com veiem en aquest cas, quan són qüestions importants que no han estat tingudes suficientment en compte, que no han anat bé i de les que hem d'aprendre traient-ne conclusions. Les aniré desgranant al llarg de les dues intervencions.

Estem d'acord, també, com a punt de partida, perquè vostès mateixos ho han reconegut, el Govern, en que el principal és solucionar el problema de plantilla i el tema de material divers, vehicles i equipament en general dels bombers, i fer les reformes de parc. Algun parc nou també els hi demanarem, com el de Tarragona, ja els aviso.

Però, mirin, també per posar en el seu just terme la situació, han permès vostès que s'arribi a aquest desgast i cansament. I si estan fent alguna cosa ara mateix és perquè les emergències estan al precipici, perquè la plantilla està ja fins a rebentar en cansament i desmotivació i perquè es troben forçats fins i tot en algun cas per la mateixa inspecció de treball, que ha vist circumstàncies clares d'insalubritat per treballar els bombers i els ha avisat que no els poden seguir tenint en aquestes condicions.

Dit tot això, i que es suposa que estan fent tot el possible per incrementar la plantilla i per comprar nou material, nous vehicles i per fer les reformes de parc... Per cert, conseller, ens agradaria saber en quin punt exactament es troba el tema, quant de temps es trigarà a disposar del material. Ja fa molt de temps que se'n va parlant però al final, en la realitat, als bombers que després es troben apagant el foc no els arriba. Per quan, conseller? Per quan, Govern de la Generalitat?

I, els deia, suposant que estan fent tot això, què és el que s'hauria de fer i no s'acaba de fer sota el nostre humil punt de vista perquè es comenci a veure la situació que es redreça. Doncs sota l'humil punt de vista d'aquest grup parlamentari s'ha de treballar en un projecte de país del Cos de Bombers. La Generalitat treballa amb el que es diu model en xarxa i 50 per cent de bombers voluntaris. No serveix anar posant pegats a la llei. Hem de pensar, valorar i decidir com ha de ser el nostre Cos de Bombers, cap a on volem anar. Estem, senyors i senyores, en un punt d'inflexió important. Està molt a baix el Cos de Bombers de la Generalitat. Per veure una llum al final del túnel cal mirar a tots els implicats i implicades en les emergències d'aquest país i prendre decisions. Facin un debat de com ha de ser l'organització professional de les emergències a Catalunya i portem a terme les conclusions conjuntes. Ja sé que ho tenen previst, conseller, i he de dir també públicament que així ens ho van anunciar fa unes setmanes. Però que es faci de veritat i que no es trigui massa, perquè estem una mica cansats de grans titulars i bons powerpoints que queden després en un calaix i que no passen de ser simples titulars d'un dia. Fem-ho com a projecte de país, fem-ho amb el «carinyo» que es mereix i fem-ho plegades. Marc general clar.

Ara anirem a allò una mica més concret. Quan els dic moltes vegades «ja ho sé, que tot no són diners», em refereixo en primer lloc a tractar amb dignitat la plantilla del Cos de Bombers de la Generalitat –a la tropa, si m'ho permeten, dit amb tot el «carinyo» del món. No pot ser que no compleixin els acords que fan amb ells; no pot ser que als ADF se'ls doni material trencat i fet malbé, o que unes botes de bomber es desfacin literalment al tornar d'un foc a descansar o es desenganxin de la calor durant el servei, o per baixa qualitat, o per estar caducades; no pot ser que la roba que arribi estigui estripada o inservible de mena. Calen estàndards de qualitat normals però de mínims.

Però els posaré també exemples més concrets encara i més propers. No pot ser, com ha passat en aquest incendi, que el 70 per cent –el 70 per cent– dels bombers trobessin inadequat o regular el temps d'arribada del menjar. Per exemple, i estan sent prudents i fins i tot bondadosos amb el seu Govern, amb la seva Administració, ja els hi dic jo, perquè la veritat és que alguns torns de tot el matí i part de la nit treballant dinaven a les 17.00 hores i en alguns casos a les 18.00 hores, i sopaven a la una de la matinada. Jutgin vostès mateixos. Es veurien a vostès, senyories, fent un treball físic tot el matí i dinant a les 17 hores? Ho pregunto, illús de mi. Però és que a més el 30 per cent dels bombers va patir set en aquell incendi –bombers, set–; persones que es troben atacant un incendi, en què la hidratació és *indispensable*.

Per tant, una conclusió claríssima de millora és, per exemple, la de l'avitallament, és una qüestió vital, i estudiar com es pot millorar. No es tracta d'un tema de comoditat ni de luxe, sinó, com dic, vital, i que, per cert, en els últims temps acostuma a fallar molt. Jo he vist casos en què la guàrdia urbana o la policia local ha arribat a anar al supermercat a comprar aigua pels bombers. Ho he vist jo, personalment. Tan difícil seria, per exemple, confeccionar un procediment per aquests casos des del Comitè de Seguretat i Salut Laboral de Bombers?

I, en segon lloc, quan els dic que no tot són diners, em refereixo també a la prevenció i a la planificació, paraules aquestes últimes de les que tothom ens omplim la boca però que s'exerceixen ben poc en la realitat de la gestió d'aquest Govern de la Generalitat. No hi ha planificació de res, i tampoc amb els bombers. Els caps que ho haurien de fer es dediquen a fer tasques operatives, i se'ls obliga a fer guàrdies

operatives, per exemple, per cobrir la gravíssima manca de plantilla. Miri, no pots posar personal tècnic fent de personal operatiu, és de calaix. Per molt brillants que siguin els tècnics de què parlem, per molt bones i brillants que siguin les seves carreres universitàries, si no té la carrera de bomber no són personal operatiu i no haurien de poder fer de caps operatius, perquè no estem garantint ni la seguretat pròpia ni la seguretat del servei que dirigeixen.

I ens trobem, a més, que hi ha una sèrie de tasques importants que simplement i planament no s'estan fent actualment en el Cos de Bombers de la Generalitat. Per exemple, qui es dedica ara mateix a agafar planimetries, estudiar-les de manera operativa i proposar itineraris concrets? Qui està treballant amb els municipis que disposen de patrimoni cultural i material important –jo soc tarragoní, i ho conec– com salvar el màxim d'elements patrimonials? Com es determinen zones de confinament de la població i zones d'atac al foc en casos d'incendi? Qui es dedica a preparar les pràctiques que de manera periòdica haurien de fer els bombers? Quantes pràctiques s'estan realitzant? I els simulacres amb ajuntaments i població, *ubi sunt*, a on estan?, quant fa que no se'n fa cap? O la formació, quina formació periòdica es dona als bombers? Quina especialització operativa per saber després reaccionar en situacions de risc molt determinades s'està posant a disposició de la plantilla? I, per cert, a quin preu han d'accedir els bombers a la formació?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per respondre la interpellació, té ara la paraula el conseller Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Bona tarda, diputades, diputats. Diputat, intentaré respondre la interpellació, la sèrie de qüestions que ha posat sobre la taula, amb una sèrie de dades sobre la campanya forestal i sobre el mateix incendi que ha anomenat, de la Torre de l'Espanyol, no? El que sí que li demanaria és els percentatges aquests que ha tret vostè sobre avituallament, i m'agradaria que em digués d'on els ha tret. En tot cas, com que tindrem un altre torn, doncs, em diu d'on ha tret aquests percentatges, no?

I dir-li que sí, que hi ha la previsió de tenir un vehicle d'avituallament pels bombers, eh? Igual com aquest any hem estrenat un vehicle pels comandaments, que és allà on es treballa la intel·ligència per com combatre aquest foc, com extingir aquest foc, també és evident que hem de tenir, i ja està previst, un vehicle d'avituallament específic, només per l'avituallament de la gent que tenim de camp, treballant allà *in situ*.

Dir-li que tot just hem començat l'estiu, hem començat la campanya forestal. Fa poc vaig comparèixer en aquesta cambra, a la Comissió d'Interior, per parlar de la campanya forestal de l'any 2019..., i en la qual jo els vaig explicar que estàvem tot just treballant un canvi de model, eh?, que és el que està emmarcat dins de Bombers 2025 –Bombers 2025–, no?, i en el qual aquest canvi de model es treballava sobre com adaptar-se a la nova situació –si se'n recorden, parla de la desestacionalització, no?– i com la contractació que fèiem i la previsió que fèiem pel que era una campanya típica forestal d'estiu, doncs com l'allargàvem en el temps, per què?, doncs precisament perquè –jo els hi explicava en aquella compareixença– el que havia arribat des de l'1 de gener fins al dia d'aquella compareixença, que ja fa més d'un mes, eh? –no sé quan va ser, però fa més d'un mes–, hi havia hagut més hectàrees cremades l'any 2019 que en tot l'any 2018.

Per tant, què ens indicava? Que hivern i primavera del 19 hi havia hagut més incendis que tot l'any 2018, que havíem tingut una campanya d'estiu molt bona, en matèria d'incendis, havíem tingut una campanya molt bona, havíem tingut una època, vam tenir uns mesos de molta pluja, però que la desestacionalització ens portava cap

aquí, i per tant ens havíem d'adaptar. El nou model, aquest Bombers 25, el que fa és: s'adapta a les realitats que tenim ara, ens marca quin és el camí que hem de seguir en els propers anys per com identificar quin és el nou model que tindran els bombers per afrontar els incendis; no només parla de personal, no només parla d'inversió, no només parla de previsió de jubilació de personal... Deixi'm fer un petit parèntesi, que ara veig un diputat que és del meu municipi, i avui és 10 de juliol, és Sant Cristòfol, que és el patró del nostre poble, i, per tant, doncs, deixi'm reivindicar, eh?, que avui és el dia del patró del meu poble, patró dels conductors, i segur que ens guiarà per bon camí de cara als incendis d'aquest estiu. Tanco el parèntesi.

El model Bombers 2025 no només parla d'eines, no només parla de personal, no només parla de previsió de jubilació d'aquest personal, de baixes d'aquest personal, sinó que parla també de noves estratègies, de noves estratègies que passen..., i crec que vaig ser bastant..., els hi vaig explicar en la compareixença.

Respecte a les preguntes que m'ha anat fent, evidentment, miri, lo bo i lo dolent d'explicar la veritat és..., que jo el primer dia que vaig venir aquí vaig explicar la realitat quina era, la realitat que ens havíem trobat dins el Cos de Bombers –també de Mossos d'Esquadra, però estem parlant de Bombers–, i que era una situació crítica, i que la volíem revertir el més ràpid possible, i que l'havíem de revertir. L'estem revertint, crec que estem fent bona feina, no tan ràpid com voldríem –evidentment tot això va acompanyat de recursos, que ara mateix no tenim els que voldríem–, però que l'estem revertint de mica en mica. I aquí he d'agrair l'esforç de tots, des dels treballadors als representants sindicals, als mateixos treballadors del *back office* de la conselleria d'Interior, en matèria de licitacions, en matèria de convocatòries d'oposicions, en matèria de convocatòries d'ascensos a Bombers, etcètera. Aquí està treballant tothom, està posant..., i ha posat tota la carn a la graella per donar la volta a la situació.

M'ha parlat de les licitacions. Van arribant. Vostès saben que les licitacions no són tan ràpides com voldríem i que fem contractació pública, i, per tant, doncs això és més lent del que voldríem, eh?, i més en una situació com la que estem vivint. Però van arribant, van arribant aquestes licitacions, i esperem, doncs, que sigui, ja li dic, al més ràpid possible, perquè, un cop el departament ha decidit que aquests diners es destinen a aquestes partides i un cop ha fet el plec de condicions, per entendre'ns, i un cop l'ha publicat, a partir d'aquí el temps ja compta per a d'altres, ja no compta per a nosaltres. Per tant, nosaltres hem hagut de córrer moltíssim a fer aquests passos previs i publicar les licitacions. Crec que ara estem amb una setantena de licitacions en marxa; setantena, que no són poques.

Sobre el debat de com han de ser les emergències, ja ho ha dit vostè, menys powerpoints i més realitats, no?, ha vingut a dir una cosa així, eh? Jo he anat per feina i ho he resumit així; totalment d'acord, eh?, ja els hi vam dir: nosaltres hem fet la feina prèvia, nosaltres preveiem un canvi de llei, una modernització de la llei, que farà vint-i-cinc anys, eh?, la de Mossos d'Esquadra i aquesta, la preveiem i la volem tirar endavant, i comptarem, evidentment, amb tots vostès per fer-la realitat.

Respecte al material que es trencava, que ha comentat vostè, a mi m'agradaria que els bombers, igual com tots els treballadors públics o totes els treballadors de les empreses privades, doncs, tinguessin material que no tingués una obsolescència programada ni es trenqués mai, que fos irrompible; però es trenca. L'objectiu que té aquest conseller i que té aquest departament és que, en el cas de que es trenqui material que s'utilitza... Perquè no fan una feina còmoda com fem vostè i jo, que caminem sobre la moqueta, eh?, i per tant és còmode, sinó que treballen sobre terrenys complicats i, per tant, les botes, en el cas de les botes, pot ser que es trenquin. L'objectiu que hem de tenir nosaltres és que es reposin al més ràpid possible, perquè pot ser un defecte de fabricació, pot ser un defecte de la compra, pot ser que l'adjudicatari, doncs, no hagi servit bé el material i, per tant, haguem d'iniciar un procés burocràtic per revertir aquella compra, etcètera. Poden passar moltes coses, però el problema

per solucionar-lo al més ràpid possible és que, si a vostè se li trenquen unes botes, si a vostè se li trenca el material que necessita per treballar, immediatament sigui reposat. I aquest és l'objectiu que ens hem marcat nosaltres, també ordenant molt –que ens ho hem trobat bastant desordenat–, doncs, tot el que és la reposició del material, i, per tant, fer-ho molt més àgil. I, a més a més, com que ho podem comparar amb altres espais de la mateixa casa, eh?, podem dir que altres espais funcionen molt més ràpids i van molt més àgils a l'hora de reposar el material que es trenca o es fa malbé per l'ús i, doncs, en el cas de Bombers no anava tan ràpid com havia de ser, i, per tant, hi hem posat remei, a que això sigui així.

L'incendi a la Torre de l'Espanyol és el primer incendi que ens hem trobat amb el nou pla Bombers 2025, i a més a més ens l'hem trobat a finals de juny, per tant al principi de la campanya forestal. Evidentment, això és una mala notícia, perquè és un incendi, és un incendi que, tot i que es salvessin quinze mil hectàrees de la potencialitat que tenia aquell incendi, se'n van cremar cinc mil. Per tant, tenir un incendi no és bo –no és bo–, no és una bona notícia, d'acord? Però, quan el tens, també veus si està funcionant el que es va dibuixar fa uns mesos enrere en el pla 2025. I jo li puc dir que el que em van traslladar quan es va dibuixar aquest pla, jo ho he vist executat al llarg d'aquest incendi i, per tant, doncs, jo li puc dir que tinc molta confiança i tinc molta seguretat en aquest pla, en aquesta nova forma de treballar, en aquesta adaptació que ha fet el Cos de Bombers a la realitat, que evidentment ha d'anar acompanyat de totes les millores que tots sabem i que jo he explicat per activa i per passiva, però que el pla és un pla robust, és un pla amb horitzó, amb nord, i que per tant afrontarà el millor possible –perquè vostès saben que els focs són dinàmics– aquesta campanya d'estiu i tot el que pugui venir.

I respecte a les feines de prevenció, doncs, Bombers..., la direcció general és de prevenció i extinció d'incendis; per tant, en prevenció es treballa, es treballa en punts estratègics que es treballen al llarg de l'hivern. Ahir, per exemple..., no, ahir, no, abans-d'ahir, per exemple, vaig estar a la Jonquera, frontera amb França, en el municipi del Pertús, amb un treball de prevenció total, que és la prevenció que s'ha fet a l'Alt Empordà perquè els incendis no poguessin, doncs, córrer, sinó que es poguessin aturar just en la zona on ens interessa aturar-los, per, en el cas que es creïn allà, aprofitar les infraestructures que tenim, les barreres que tenim, fent àrees estratègiques de defensa de l'incendi... Per tant, bé, es van fer treballs de prevenció. Evidentment, se'n necessitarien molts més, i crec que la consellera Jordà, aquí present, a la compareixença que vam fer conjuntament, ella va parlar molt de la feina que també fan en el camp de la prevenció, i estic convençut que la Llei d'espais agraris, recentment aprovada, també ajudarà molt a la prevenció d'incendis al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn, de nou, del diputat. Quan vulgui, senyor Castillo.

Carles Castillo Rosique

Bé, en primer lloc, conseller, li agraeixo moltíssim el to que té, positiu i de recollir fins i tot com a propostes algunes de les qüestions que plantejem. Jo crec que s'ha de destacar també aquesta actitud.

A veure, alguna de les coses que m'ha preguntat... Primer, les dades que he donat són d'una enquesta que ha fet un sindicat d'entre el 80 i escaig i el 90 i escaig per cent dels treballadors, dels bombers que van estar treballant, de tots els torns; és a dir, va arribar pràcticament al 90 per cent dels bombers que van treballar en tots els torns de l'incendi. Per tant, jo crec que reflecteix bastant bé la realitat i crec que seria interessant que vostès, com a govern, tinguessin aquesta enquesta.

Li diré algunes de les coses que comenta més aquesta enquesta, fins i tot algunes coses positives també, que vostè ha apuntat, no?, i tampoc les vull amagar, algunes coses

positives com, per exemple, la reposició ràpida de material –és cert, això ho han destacat els bombers com una qüestió positiva–; una bona política de comunicació; avisos per emissora per hidratar-se contínuament o per si algú es troba malament en algun moment. Això, com a dades positives també a destacar. Però, clar, quan parla del material, és veritat que se n'ha fet el recanvi i la reposició ràpida, però nosaltres pensem que també s'ha de mirar que tinguin uns estàndards de qualitat adequats, i creiem que fins ara no s'ha mirat adequadament, això.

Li diré alguna de les crítiques que diuen també. Comunicacions: no van funcionar en un 45,6 per cent dels casos; això crec que és una qüestió greu. La coordinació, en general, es qualifica de regular o dolenta en pràcticament el 75 per cent dels participants de base. El 30 per cent diu que no va poder comptar amb els seus comandaments quan els van necessitar. Aigua repartida, calenta i escassa. Manca de beguda isotònica. Barretes energètiques caducades. Centre de comandament amb problemes de connexió. Ús de camins terciaris, que no són operatius per als vehicles pesants durant el foc. Mànegues punxades, procedents de material clarament defectuós, que es recanvien ràpidament, és cert, però han de ser conscients d'aquestes coses. O problemes de la falta de plantilla, que no són només les afectacions directes greus de no tenir gent suficient: és obligar a fer guàrdies extres, limitar les hores de relleu, generar cansament, riscos, disminució de la seguretat laboral, etcètera.

Clar, vostè diu que això és un tema de contractació pública. I, bé, quan mirem la contractació de les campanyes d'estiu dels últims deu o quinze anys, veiem que s'han anat reduint moltíssim, i això és contractació des de lo públic, però no és directament contractació de funcionariat. Per tant, jo crec que hi ha altres coses que es poden anar fent.

Crítiques directes, per exemple, que es van fer al mateix territori. Vostè sap que vaig anar personalment a veure i a parlar amb la gent d'allà, a veure, en fi, què havia passat i com ho havien viscut, i algunes de les crítiques també les hi diré.

Descoordinació en el desallotjament inicial –ho vam parlar, fins i tot, vostè i jo allà. Gent encara als masos, que hi havia als masos, atrapada, i negaven, la gent que estava a l'incendi, que hi estiguessin realment.

Descoordinació a l'hora d'accedir també als masos veïns amb animals en perill; molts dels animals van finalment morir. Hi va haver veïns que sí que van poder anar acompanyats, però altres no. Semblava que el criteri era una mica subjectiu, no eren criteris de seguretat objectius, almenys el que se m'ha dit. No s'ha fet servir, per exemple, la gent del territori, que coneix tots els camins i tota la muntanya, com caçadors, per exemple.

O quan li parlo del tema de planificació, doncs naturalment que hi ha prevenció, naturalment que es fan coses, però estar clar que no és suficient, el que es fa. Si disposem de programes informàtics capaços de reproduir models de realitat que avancen l'evolució possible del foc en determinades situacions de temperatura, vent, humitat, etcètera, per què no fer servir aquestes simulacions, aquesta informació, aquests coneixements, per fer feina preventiva, per mirar exactament on hem de prioritzar, quines zones del territori hem de prioritzar? I si ja ho fan, doncs li he de dir, conseller, que no es nota massa. El percentatge de bosc de gestió pública és molt elevat, i a vegades sembla que ens fixem només en el percentatge privat de gestió.

O la formació. Doncs en la formació també desconexem sota quins criteris de mèrit i capacitat, per exemple, s'escullen els formadors. S'ha de garantir objectivitat, s'ha de garantir prestigi, així com un accés senzill i barat per als professionals i per als voluntaris bombers. La formació no pot ser un negoci. La formació ha de garantir, a més, la igualtat d'oportunitats.

En fi, totes aquestes coses, jo crec que tots plegats i amb la seva actitud positiva, que també li reconec, doncs, espero que puguem tirar endavant una bona moció amb bones propostes.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica és de nou, també, el torn del conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Segur que farem una bona moció, segur, n'estic convençut, perquè són assumptes en els quals estic convençut..., perquè, pel tarannà que hem anat trobant al llarg d'aquest any amb vostè i el seu grup parlamentari, doncs, crec que saben diferenciar el que és la divergència política, haguda i per haver, del que és el camp de les emergències. De fet, torno a dir-ho una altra vegada, crec que durant un episodi que hem tingut en aquest país de situació econòmica adversa, doncs hem establert uns pilars fonamentals polítics, eh?, en els quals s'ha invertit o s'ha intentat destinar el màxim de recursos possibles, sacrificant d'altres partides, no? I parlem del camp de benestar social, parlem del camp d'educació, del camp de salut, que són evidents. Però el que jo reivindico és que, dins d'aquests pilars que sustenten una societat en un moment de bonança econòmica, però també en un moment donat de crisi com la que hem passat, les emergències i la seguretat també han de ser un d'aquests pilars, i, per tant, doncs, no pot tornar a passar.

I és per això, doncs, que en la mesura que puguem, si podem encabir-ho en aquesta nova llei que dibuixarem entre tots, jo crec que és fonamental. Per què? Doncs perquè ja pots tenir bons hospitals, bones escoles, que, si no tens garantit que algun dia, si passa alguna cosa i si hi ha alguna emergència, poden evacuar-se aquestes persones i algú vetlla perquè puguin evacuar-se, ben poc farem, no?

Per tant, estic convençut que farem una bona moció, una moció que ens ajudarà a tots a tirar endavant.

Respecte a les dades, les hi he demanat precisament per això, perquè quedés constància que són unes dades d'una enquesta d'un sindicat, que amb tots els meus respectes..., perquè no vull desmerèixer ningú, però no deixa de ser això, una enquesta d'un sindicat concret. I, per tant, doncs, són dades que podem tenir i que podem valorar, però no són les dades aquestes, objectives, que poden sortir d'un altre costat. Ho torno a dir, sense menystenir i amb tot el respecte del món.

Lo dels estàndards de qualitat, totalment d'acord. Evidentment, quan vostè compra un cotxe, espera que aquell cotxe li surti bé, i si li surt malament, doncs resulta que el cotxe ha sortit malament i, per tant, el que ha de fer la casa és canviar-l'hi. Doncs nosaltres estem amb el mateix: si fem una compra de partida de botes, de pantalons, de roba, del que sigui, i no surten bé, el que hem de fer, com a Administració pública especialment, és no perdonar el que realment ens ha servit un material que no s'ajusta a la realitat, si és que és així, eh? I, per tant, doncs, ho hauríem de demostrar i demanar que es revertís la licitació aquesta.

Respecte a la contractació baixa, les partides de contractació baixa, jo vinc del pressupost del 2017, i el 2018 ens vam trobar el pressupost del 2017, i el 2019 ens hem trobat el pressupost del 2017, d'acord? És el que tenim. El que és important és que el 2018, entre el 2 de juny, que vaig ser conseller, i el 3 d'octubre, que va haver-hi el tancament de caixes, entremig, has d'anomenar un equip; la gent fa vacances a l'agost –perquè a l'agost fan vacances els treballadors, eh?–, vol dir que en dos mesos i mig vam executar pràcticament el 98 per cent del pressupost, en aquest cas, de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. Per tant, és el que teníem, i el que teníem ho hem invertit tot el que hem pogut i ho hem fet el més ràpid possible.

Respecte als veïns, que si es comptava o es deixava de comptar amb ells, jo crec que amb els alcaldes..., vam seguir l'estratègia d'aquest incendi concretament amb els alcaldes i alcaldesses i la gent involucrada, per entendre'ns, eh? –consells comarcals, inclús hi havia representants de la diputació..., qui fos–, fèiem uns dos, tres *briefings* diaris amb ells; fèiem dos, tres *briefings* diaris, en els quals, doncs, hi havia informació d'anada i informació de tornada: els bombers ens explicaven, el coman-

dament responsable explicava què estava passant i cap a on volien anar, i aleshores els representants municipals el que feien era també traslladar «tenim aquest problema aquí, tenim allò d'allà...», no?, i a partir d'aquí això va anar molt bé. Per tant, jo crec que és una estratègia que s'ha de seguir. Però d'aquí a que hi hagi persones que no són bombers o no són personal de seguretat i d'emergències, que tinguem enmig d'un perímetre d'incendi, això ja li dic jo que no ho farem. La gent que entra, per molt caçadors i que coneguin el territori, no entraran en un incendi fins que els bombers no ho autoritzin. Per tant, no es tracta que els caçadors ens acompanyin, els veïns dels masos..., es tracta que un bomber, o qui autoritzin ells, hi vagi.

I aprofito per dir també que en aquest incendi s'ha estrenat un *software* dissenyat pels mateixos bombers que ens ha acompanyat al llarg de l'incendi i ha sigut d'una gran utilitat. Per tant, una vegada més, el Cos de Bombers s'ha adaptat, s'ha fet una eina informàtica per afrontar aquest incendi, i crec que, doncs, és un dels èxits també d'aquest incendi, aquesta nova eina que segur que ens ha servit... –segur, no, seguríssim–, que ens ha servit per extingir-lo, i, si més no, treballar-lo amb molta més intensitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les accions del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació amb relació a la gestió del territori

300-00157/12

Passem a la següent interpellació, que és sobre les accions del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació amb relació a la gestió del territori, interpellació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. L'exposa el senyor Òscar Ordeig. Quan vulgui.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Consellera, conseller, membres del Govern que ens acompanyen... Consellera, per quins motius presentem aquesta interpellació sobre la gestió del territori per part del Departament d'Agricultura, en definitiva, per part del Govern? S'ha fet ara una anàlisi sobre l'extinció d'incendis, però nosaltres creiem que això quedava coix, aquesta reflexió quedava coixa si no fèiem també una reflexió sobre la gestió del territori. Com tenim el territori? Com podem evitar que situacions com l'incendi de la Ribera d'Ebre, el Segrià, les Garrigues, es tornin a repetir en el futur, o altres catàstrofes similars, degut al problema, al greu problema que avui tenim?

Tenim un greu problema de gestió del territori. Suposo que coincidirem en això. Tenim un problema de falta de mirada territorial dels seus companys de Govern, també d'altres administracions, en definitiva, jo crec que és un problema de mirada centralista, de mirada, a vegades, no integral, de les polítiques que afecten el territori. I la presa de decisions es fa amb uns paràmetres que avui dia no funcionen o no estan prou ben adaptats a les circumstàncies que estem vivint.

Aquest incendi, aquest greu incendi ha posat de manifest la crítica situació o l'abandonament de moltes terres, de molts boscos, de molts territoris, i la manca també d'oportunitats. Curiosament, aquesta vegada sí, d'una desgràcia sí que s'ha fet una reflexió en molts mitjans de comunicació sobre aquells elements territorials que no estan funcionant. I, per tant, primer de tot, la nostra solidaritat amb els afectats per l'incendi, el nostre agraïment a la tasca de professionals, de voluntaris, de la gent, en conjunt, del territori, que ha lluitat contra aquest incendi.

Una desgràcia que ha fet que molts hagin obert els ulls, com deia, de la precària situació, de les dificultats de moltes parts del territori. I per què ha passat això? Com podem evitar que això es repeteixi en el futur? Doncs, bé, primer de tot, sent conscients que tenim dos milions d'hectàrees a Catalunya, de les quals la major part són boscos, un 64 per cent de boscos, 30 per cent de conreus, 5 per cent, només, de zones urbanes. I això té una complexitat de gestió important, però això també és un repte de govern important. I això acaba sent un repte de país, que el 80 per cent del territori és rural, comarques rurals, això que diem, però és el país, pràcticament és el conjunt del país, i segurament és impossible fer país, fer economia, créixer i progressar, sense tenir en compte aquest gran territori.

Amb un augment preocupant de les desigualtats territorials. Mai com ara, o feia molt temps que no teníem un augment de les desigualtats territorials com tenim ara, per tant, al nostre entendre, la cohesió territorial –sempre parlem de la cohesió social, que és important, però també la cohesió territorial–, en aquests moments està trencada. I cada dia són més desiguals les oportunitats que tenen les grans àrees metropolitanes amb les que tenen la resta del territori. Com també, un problema de falta de resposta coordinada entre els governs de l'Estat, de la Unió Europea, com també de les administracions públiques que treballen arreu del territori, a dintre Catalunya.

Creiem que el Govern no ha prioritzat prou o no s'ha coordinat prou amb aquest objectiu. I, per tant, també l'hi diem, consellera, aquí no vindrem a fer una llarga llista d'arribar al detall de totes les accions concretes que s'han de fer per intentar tirar això endavant, que ho podríem fer, que ho hem fet en algunes mocions, i que demanem, evidentment, el seu compliment. Pel que venim aquí també és a donar la mà per intentar pactar una estratègia. Ja ho vam fer fa dos anys –i vostè ho sap– amb el pacte de la comissió interdepartamental, liderada pel Departament d'Agricultura i coordinada amb el Departament de la Presidència, per tal de lluitar contra la despoblació.

Però creiem que, a part de la creació d'aquesta comissió, s'ha fet poc o molt poc per tal de complir amb els seus objectius. La crisi econòmica, les retallades, la globalització, la recuperació econòmica, el canvi climàtic han afectat de manera desigual arreu del país, i han afectat d'una manera més severa les zones rurals. Això ha provocat un abandonament important. La crisi del sector agrari, la crisi del sector ramader, que sobretot ha afectat a petits i mitjans agricultors, que ha fet que baixin en nombre arreu de Catalunya, i, per tant, un sector alimentari que creix molt, però, evidentment, que pateix moltíssim de la part més feble, que són els productors d'aliments, els ramaders, que tenen especials dificultats per tirar endavant.

I què ens ha provocat aquesta situació? Per què s'ha agreujat tant aquest incendi? Doncs, perquè hi ha moltes zones de Catalunya que amb la despoblació, amb l'envel·liment i el sobreenvelliment i amb l'empobriment..., han portat a que es buidés o s'estigui en procés de buidatge de moltes parts de Catalunya. Com hem dit moltes vegades, i no em canso de repetir, la inversió privada s'està concentrant a les grans capitals. Cada vegada, empreses més grans que inverteixen a les grans capitals, i la inversió pública també ha caigut per les retallades, per les economies d'escala, doncs, es concentra moltes vegades en una recentralització progressiva dels serveis públics, de la despesa pública a les grans capitals, que és on hi ha les grans aglomeracions d'infraestructures, de serveis públics i d'activitat econòmica.

Per tant, això genera un efecte pervers –pervers– per a la qualitat de vida de les persones que viuen a les comarques rurals, i que són aquestes que hem de fixar al territori, que són aquestes que ens han d'ajudar a gestionar, a revitalitzar el territori, i a evitar que hi hagi incendis i evitar que hi hagin més problemes. També una normativa molt rígida –segurament que hi coincidirem–, però cal trobar el desllorigador per intentar que això no sigui així: normativa rígida, tràmits administratius i burocràcia molt pensada per a grans ciutats i poc pensada per a petits municipis! Molts

dels municipis de casa nostra estan en risc de desaparèixer perquè són molt petits i estan perdent població; per tant, no tenen oportunitats. I qui marxa? Joves, dones, famílies... Per tant, un municipi que té poca població i que a més a més perd el seu jovent, no té futur. I què havia de fer el Govern? Nosaltres ja vam presentar, com he dit, una proposta l'abril del 2017. La comissió interdepartamental s'ha fet, cert.

Llavors diré: què més s'ha fet? Poca cosa més. Es va demanar una subcomissió parlamentària per al món rural i la cohesió territorial. No s'ha fet. Es va demanar un espai de reflexió i debat de totes les administracions públiques per coordinar accions. No s'ha fet. Que els departaments de la Generalitat elaboressin informes amb aquesta mirada territorial que demanàvem; l'observatori socioeconòmic de les zones rurals; un finançament local per a les zones rurals específic; mesures fiscals i financeres; millora de la cobertura mòbil; transport escolar als nuclis agregats... –transport escolar als nuclis agregats. Poso aquest tema perquè, dic, si d'això ha de dependre la viabilitat o no del Departament d'Educació, anem molt malament. Per tant, és un tema vital per al territori, i que tampoc costa tants diners. Revertir retallades o impulsar l'economia local, o la fauna salvatge, per posar un altre exemple clar, que vam aprovar el 2017.

O, llavors, més recentment la moció de Ciutadans, el gener del 19, que deia que s'establís un calendari; que es va aprovar establir un calendari a deu anys, de les actuacions concretes. Està bé; està bé planificar. O recuperar camins, inversió en camins i recs; habitatge; reforçar el paper dels hospitals de muntanya; recuperar el 40 per cent del pressupost perdut d'Agricultura; apostar per les energies renovables; l'aprofitament forestal –molt i molt important–, gran assignatura pendent, com donem compliment al Pla general de política forestal 2014-2024. Cal una revisió, cal un replantejament i cal apostar-hi amb els recursos necessaris.

Esdeveniments internacionals –n'hem tingut exemples claríssims. Resulta que a Barcelona es pot fer tot, i resulta que al territori no es pot res. Volem fer un gran esdeveniment i tothom té clar que Barcelona no se'l pot deixar perdre, i veiem com al territori tot són problemes, perquè, clar, tot són, doncs, limitacions de tot tipus. Per tant... Com també es va parlar de generar clústers empresarials, com intentem que cada territori tingui la seva indústria i la seva economia adaptada o com millorem la cadena alimentària: preus justos, productes de proximitat..., i que també lliga amb l'activitat del món rural.

Jo crec que, si no hem incomplert tots aquests punts, els resultats obtinguts de les gestions del Govern no han sigut els adequats. I, per tant, nosaltres diem, home, s'ha fet la comissió interdepartamental, pel Govern, es va fer l'agost del 2017 a càrrec de la consellera Serret? Sí. Però és que llavors veiem com durant dos anys no es va fer res més, es va fer una nova reunió el febrer del 2019, i llavors, sí que ara veiem que el president... Nosaltres volíem que assumís aquest compromís el mateix president, ara sí que veiem com el juliol del 19 sembla que el president se n'ha adonat, va pel territori i la gent li diu: «Escolti, president, això no va, hem de marxar. Avui tenim incendis però demà tenim despoblació i demà passat no tenim oportunitats, i, per tant, hem de fer alguna cosa.» Sembla que n'hem pres consciència, però tampoc veiem que hi hagi una planificació acurada, uns pressupostos definits, i unes accions concretes per intentar revertir això. En tot cas, com que se m'acaba el temps, llavors, acabaré la resta de la meva intervenció al següent torn d'intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. La resposta, en nom del Govern, la fa la consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la senyora Teresa Jordà. Quan vulgui, consellera.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació
(Teresa Jordà i Roura)

Bé, molt bona tarda. Moltes gràcies a totes i a tots. Gràcies, diputat i amic, senyor Ordeig. Es nota que vostè també és de comarques, eh? Pràcticament podríem estar al cent per cent d'acord amb el que ha dit. Jo crec que en el fons sí, en les formes, amb algunes em permetrà que no, però prèviament, abans d'entrar en alguns dels detalls que ha fet, i que alguna cosa l'esgrimiré, també, en el torn de rèplica, deixi'm dir-li que sí, que d'entrada tenim un problema, però tenim un problema com a societat. I aquests dies he tingut l'oportunitat d'explicar-ho, i avui en tinc l'oportunitat, també, perquè és la primera vegada que també soc aquí per fer una interpel·lació, la qual agraeixo, malgrat que he de dir, he de dir i vull dir que ja és trist que haguem de parlar del que parlem perquè se'ns crema el sud del país, eh? Malgrat tot, gràcies, perquè se'ns dona l'oportunitat també de fer-ho avui aquí al Parlament.

Li deia que teníem un problema, i el tenim com a societat. De fet, també el té el Govern, aquest Govern, però també el tenia el Govern anterior. I, si em permet, li diré que el tenia l'anterior a l'anterior, inclús el tenia el Govern que vostès van liderar. Perquè els governs, en definitiva, senyor Ordeig –i vostè ho sap perfectament–, no són altra cosa que el reflex de la societat que volen representar. Tenim un problema tots. Hi ha una desafecció brutal, de primer ordre, entre el món urbà i el món rural, i que jo sàpiga no hi ha dotze consellers i un president de comarques. Tenim un problema, com a societat. Queda dit.

Dit això, fa una mica més d'un any –permeti'm també que l'hi expliqui–, presentàvem les accions del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, dins del pla de govern, en el marc d'aquesta dotzena legislatura, i ho fèiem a la Comissió d'Agricultura, en què vostè, evidentment, també hi era. Ens vàrem marcar dos grans eixos, que són els mateixos eixos que ja, de fet, heretàvem de la consellera, amiga, i avui a l'exili, Meritxell Serret.

El primer, l'eix de l'alimentació. Una alimentació sana, una alimentació segura, una alimentació de qualitat. Això vol dir una cosa molt clara i molt diàfana, vol dir garantir que la població catalana, a mitjà i a llarg termini, tingui accés físic i econòmic a una alimentació suficient i nutritiva, d'acord a les necessitats alimentàries per dur una vida activa i saludable. En definitiva, també més i millor sobirania alimentària.

I un segon eix, no menys important, i que vostè..., de fet, és una mica la protagonista d'aquesta interpel·lació, que és la cohesió territorial. Perquè, per garantir aquest accés que parlava, esdevé necessari, sens dubte, tenir un territori cohesionat. Cal que les zones rurals siguin, doncs, font de riquesa i ocupació estable, i no només ocupació estable sinó també ocupació de qualitat.

Respecte a la cohesió territorial, pensin que el departament parla de país, i quan parla de país ho fa sempre, sempre, sempre integrant la globalitat de les nostres comarques i dels nostres pobles, perquè no tindria sentit fer-ho d'una altra manera. En definitiva, les anomenades polítiques de país ho són si el nostre territori hi és contemplat, si no, no cal que parlem de país, parlem de Barcelona, parlem d'àrea metropolitana, parlem de la segona corona, la tercera, però no parlem de país. Si parlem de país parlem de país de veritat –de veritat de veritat. I el departament té la capacitat de parlar de país amb coneixement de la realitat i, a més a més, no només de la realitat sinó també del territori. És en un context com el que vivim, de canvi global, de canvi permanent, que ens cal més que mai un món rural viu. És indiscutible, és indispensable, perquè el món rural fa societat, i el món rural, agradi més o menys, sens dubte, fa país.

Vostè deia: «No han fet gaire res, des del departament.» Miri, des del Govern, respecte a la cohesió territorial, en podem parlar. Des del departament, l'hi explico, molt telegràficament, perquè, sap què passa?, que amb deu minuts, senyor Ordeig, no tindrè temps. Miri, fa una mica més d'un mes, i vostè ho sap, perquè hi va con-

tribuir, i a més a més sé i em consta que és una de les persones felices i satisfetes perquè ho vàrem tirar endavant, vàrem aprovar en aquesta cambra la Llei dels espais agraris, una llei que ningú es va fer ressò i que, fruit de que se'ns crema el sud del país, aquesta consellera ha tingut l'oportunitat d'explicar-ho pels mitjans de comunicació, eh?

Vull fer també esment... –que també he aprofitat per explicar-ho ara que se'ns cremava el sud del país i que algú ens feia una mica de cas, eh? Recordi-ho, tenim un problema de societat, una desafecció entre el món rural i el món urbà; no té un problema només el Govern o els anteriors governs, el té el país sencer. Doncs també n'he fet esment: el nou Decret de la gestió de fertilització del sòl i de les dejeccions ramaderes, eh?, que el Govern va aprovar la setmana passada. És un decret vital, vital per la sostenibilitat del medi, importantíssim, i vital també per la sostenibilitat del país, i a sobre garanteix, a més a més, no només la viabilitat sinó també la sostenibilitat de les explotacions agrícoles i ramaderes del sector català.

Política de regadius; en podem parlar, perquè aquí m'estendria moltíssim.

El posicionament –vostè també el coneix–, un posicionament de país clar, diàfan, respecte al nou model de la PAC, eh?, que hem consensuat, evidentment, amb el sector.

Cooperativisme, que sé que també a vostè li agrada, eh?, el paper essencial de les cooperatives al nostre país. Aquí vostè sap perfectament que tenen aquest paper essencial en el desenvolupament econòmic i social del nostre món, d'aquest món rural, i una vinculació absolutament directa amb el territori, i també pels valors en què operen i en els quals estan sustentats aquests principis solidaris republicans, en els quals, com no pot ser d'altra manera, nosaltres hi creiem. Són un motor per garantir, evidentment, l'existència d'aquest sector agroalimentari competitiu i innovador, i per això en aquest 2019 –en aquest 2019– hem convocat ajuts per un total de 6.045.000 euros.

Consell Assessor de les Dones, com no pot ser d'altra manera; és un sector on les dones han estat sempre invisibilitzades però on les dones hi són, eh? I per nosaltres és clau i importantíssim parlar de les dones, de les pageses, de les ramaderes, de les pescadores. Aquí estem fent molta feina.

En matèria forestal, doncs, també estem treballant la definició d'un nou pla estratègic forestal que sigui capaç de mobilitzar, sobretot de mobilitzar el capital ambiental, el capital social, també alhora el capital econòmic, dels nostres boscos, i ho estem fent de la mà dels propietaris, dels treballadors, de l'Administració, sempre sota aquest paraigua de la cogestió. Nosaltres no decidim re sense que tots els sectors concernits estiguin asseguts a la mateixa taula i ens va bé.

Consell Català de l'Alimentació, que ens portarà a un pacte nacional per la política alimentària. Hem fet també i hem obert noves oportunitats al territori contribuint directament o de manera indirecta perquè les explotacions siguin més viables. Aquí, Decret de venda directa de llet crua, Decret de comercialització de carn de caça; estem tramitant la Llei vitivinícola de Catalunya, etcètera.

No vull acabar, perquè em queda poc temps –ja l'hi dic, eh?, me n'he saltat moltíssimes, senyor Ordeig, però entrem en detall quan vulgui–, sense esmentar l'incendi que fa uns dies va cremar les comarques, com deia, del sud del país. Des del departament estem treballant des del mateix dia de l'incendi per atendre totes les necessitats del sector, que són moltes, i que ja n'hem anunciat algunes: procedirem a l'obertura..., de fet, no procedirem a l'obertura d'una oficina tècnica per centralitzar i agilitzar tots les tràmits –vostè parlava de burocràcia, hi estic d'acord–, sinó que ja l'hem oberta, i a més a més no hem creat... Ara miro els companys de Ciutadans, eh?, que, com que no us poseu mai amb mi directament, ara em poso amb vosaltres; és a dir, això de «xiringuitos» que us agrada tant dir. Doncs no hem obert cap «xiringuito», hem aprofitat l'oficina comarcal per fer aquesta oficina tècnica, i la gent que ja tenim al territori. Ho dic amb tots els respectes, eh?

Volem també posar mesures postincendi, aprenent del que ja ha passat. És important. Nosaltres no tenim vergonya en posar-nos vermells; hi ha coses que no s'han fet, en aquest país. Fem-les, però fem-les, i si les ha de fer el Departament d'Agricultura i aquesta consellera, les farà.

Vull posar en valor i agrair també, com no pot ser d'altra manera, la gran tasca, ingent, immensa, realitzada pel Cos dels Agents Rurals i per les agrupacions de defensa forestal, aquests voluntaris que sempre tenim, en aquest país de voluntaris, en aquest país solidari, que realitzen una feina importantíssima de prevenció durant tot l'any, i òbviamment, també, com no pot ser d'altra manera, al Cos dels Bombers, Mossos d'Esquadra, Sistema d'Emergències Mèdiques, que també realitzen una gran feina de suport i d'extinció. I, a més a més, no em vull deixar –no em vull deixar– els protagonistes, en els dos sentits, fent prevenció i fent extinció, que d'aquests tampoc n'hi ha molts. I aquests saben qui són? Són els pagesos, són els ramaders i són els veïns, que aquests dies han lluitat de manera incansable –de manera incansable– contra les flames.

I, ara sí, acabo aquesta primera intervenció amb una reflexió d'un geògraf, com no pot ser d'altra manera, gironí, eh?, que es diu Joan Nogué, que diu: «M'agradaria pensar que hem après la lliçó i que per fi hem entès que el territori no és una mercaderia més, i que en desfigurar-se el rostre, els paisatges, ens desfigurem també nosaltres com a poble, com a país, com a nació. Cada cop que es crema un bosc, cada cop que es crema una part del territori, ens desfigurem també nosaltres no només com a societat, com a persones, sinó també com a país.» Doncs, així, al món rural no només se l'ha de creure el Departament d'Agricultura, ni vostè, ni jo, senyor Ordeig, no només vostè i jo, i alguns d'altres, permeteu-me, eh?, també aquest Parlament, la societat en general i els governs, que no fan altra cosa que representar la societat, perquè el món rural és societat i, com he dit abans, la societat fa aquest país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, és el torn de nou del diputat.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Consellera, gràcies per la resposta. No s'ho agafi com una gran crítica al Departament d'Agricultura, perquè, com ha dit vostè, en la diagnosi coincidim en una gran part de la reflexió sobre com s'han de fer les coses, però vostè aquí és la interlocutora i la portaveu del Govern, no?, en aquest sentit, de dir: «Escolta, què està fent el Govern a nivell integral a tot Catalunya i» –diria més– «amb el gran repte de futur que té Catalunya.»

El gran repte serà aquest: com gestionem el territori, com gestionem aquests moviments demogràfics que hi han. I, per tant, la crítica no tant pel departament com sí pel Govern, de dir: «Estem fent prou? Podem fer més? Es pot fer millor?» I la nostra resposta és sí. Evidentment que demanarem ajuts per les cinc mil hectàrees cremades, i que sabem que ja hi ha hagut coordinació de les administracions i s'han engegat els tràmits. Avui sortia que hi havia unes pèrdues quantificades en 5,5 milions en el sector de l'ametlla i l'olivera. Per tant, aquí també, però sobretot com intentem mirar una mica més lluny; com intentem fer les coses millor; com intentem, consellera, a part de tot això que m'ha dit vostè..., com intentem que el Departament d'Educació, en les seves polítiques públiques, tingui una mirada territorial, una discriminació territorial, si molt m'apura, com podem fer el mateix amb Salut, com podem fer el mateix amb serveis socials, com podem fer el mateix amb Territori, com podem el mateix amb Interior. Vostè ho sap: es prenen les decisions, perquè també hi ha moltes dificultats, perquè també hi ha moltes urgències, però es prenen les decisions sense tenir en compte aquesta mirada territorial.

Què s'està fent en altres llocs? Miri, després de nosaltres, el 2017, la Comunitat Valenciana va aprovar una comissió interdepartamental, després de nosaltres. Però llavors han avançat bastant més. Han aprovat diversos decrets i línies d'ajuts per lluitar contra la despoblació, ajuts específics a ajuntaments petits que perden població. França i Itàlia han aprovat mesures. Algunes han funcionat millor, altres pitjor. No és una solució fàcil, al contrari, és una situació molt difícil. Aquest és un repte de tots els governs, dels que hi han ara, dels que han vingut i dels que vindran, però sí que és veritat que el pressupost són prioritats. I vol que li digui quan parlem de regs, de camins, d'inversions? Vostè sap que del 2010 cap aquí hem perdut si no el 80..., entre el 80 i el 85 per cent de la despesa d'inversió a les comarques rurals, un 86 per cent de disminució de la despesa de la inversió en regs, una disminució similar en la millora dels nostres camins. Per tant, dius..., i el pressupost de la Generalitat no ha baixat un 80 per cent.

Per tant, què podem fer per revertir això? Cal anar a la conferència de presidents autonòmics, perquè es parla allà de com coordinem les accions per tal de lluitar contra la despoblació i defensar una posició a Europa. Aquest no és un problema únicament de Catalunya, és un problema que està a tot l'Estat espanyol i és un problema que està a molts territoris d'Europa. Per tant, caldrà acció conjunta i coordinada.

Un altre exemple del que diem: què passa si una persona té discapacitat a Barcelona –ara que hi ha el conseller– i què passa si aquesta persona té una discapacitat i viu a un poble de la Vall d'Aran? Doncs té un problema ell i la seva família.

Per tant, què proposem? Com he dit abans, implicació del conjunt del Govern, consellera, implicació del conjunt del Govern, amb el president al capdavant, donar resposta integral a les zones rurals, integral, no descoordinada, no unitària. Establir un calendari d'accions concretes, amb finançament. No ho farem tot el mateix dia, però pactem un calendari a ics anys vista. Coordinar accions amb totes les administracions. Vostè ho sap, les diputacions fan una promoció turística cada una del seu territori diferent de la del costat; els consells comarcals, tres quarts del mateix. Qui ha de liderar una resposta conjunta i sumar esforços, els pocs o molts que tenim? La Generalitat de Catalunya, el Govern del país.

Creiem nosaltres, fins i tot, en proposar mesures fiscals i financeres pròpies per revertir la despoblació. I bateria de mesures legislatives; apostem, per exemple, per una llei del món rural, o una llei de l'escola rural, o ajuts o línies d'ajuts dels ajuntaments petits per evitar la despoblació.

En definitiva, per acabar, perquè se m'acaba el temps, com a conclusió, volem un país que no vagi a dos velocitats, amb ciutadans de primera i de segona; no volem un país amb grans costos econòmics, socials i culturals per l'empobriment, l'abandonament i la pèrdua del seu territori; volem un país pròsper i equilibrat, no un país centralista i desigual. I, sobretot, volem un govern, el nostre Govern, el Govern de tots, que dediqui esforços, que dediqui atenció, que dediqui recursos a la lluita contra la despoblació en favor del progrés no només de les capitals sinó del conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn de nou de la consellera.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Bé, senyor Ordeig, doncs continuem gairebé estant d'acord, eh? Ja m'ha agradat la puntualització; és a dir, al final m'ha semblat que en una de les seves frases deia: «El Departament d'Agricultura no ha fet massa res.» Ara he entès que sí, que està d'acord, que el Departament d'Agricultura ens hi estem deixant la pell, com no pot ser d'altra manera, perquè representem a qui representem.

Altra cosa és que no n'hi ha prou, perquè, sap què passa?, que aquest departament gestiona en aquests moments de manera heretada l'1 per cent del pressupost del país. És clar, l'1 per cent del pressupost del país, i li ben asseguro que jo no sé fer màgia, ni

els meus directors generals tampoc, però realment es pot dir que alguna cosa devem estar fent bé, perquè estem fent moltes coses –perquè estem fent moltes coses–, totes de la mà del sector i totes també concertades amb vostè i els diferents grups parlamentaris; he de dir que gairebé amb tots, amb la totalitat de grups parlamentaris.

Jo li proposo..., no ho sé, eh?, i potser és una mica agosarat, i no m'he encomanat a ningú dels meus companys de govern, però jo l'hi proposo, ho llenço; de fet, no només al PSC sinó que ho llenço a tots els grups que esteu en aquesta cambra. Fem una cosa: si una servidora és capaç, en la presentació dels pressupostos pel 2020, perquè pel 19, diguéssim, ja no hi devem ser a temps, no?, de doblar..., bé, doblar és una mica agosarat, de 30-40 milions d'euros més pel departament que avui ens ocupa, però a més a més polítiques transversals en altres departaments –perquè té tota la raó del món, això no es fa només des d'aquest departament, i a vegades tampoc són recursos, eh?, però evidentment també n'hi haurem de posar, de recursos–, en la resta de departaments dels meus companys i companyes, vostè ens aprova els pressupostos. (*Aplaudiments.*) Si soc capaç de fer això... (*Remor de veus.*) Bé, en parlarem –en parlarem. Primer els hem de presentar, ja ho sé. Quan els presentem, que espero que no falti gaire, els discutirem. Però jo els asseguro... I a més a més això ens beneficia a tots, perquè... I ho repeteixo, ja és trist que, si aconseguim aquest repte –si aconseguim aquest repte–, sigui pel que ha passat en aquest país. Però, escolteu, al final, les coses passen. Doncs traguem-ne la màxima oportunitat. Aquí queda, eh?, senyor Ordeig. Però parlem-ne. Evidentment, entenc que és per parlar-ne.

Ha parlat d'aquesta comissió interdepartamental, que em consta i sé que van promoure des del Partit Socialista, i que la consellera i companya Meritxell Serret va agafar el guant i, de fet, la va crear. Vostè m'ha semblat, primer, que deia que no l'havíem tornat a convocar –i sí que és veritat que ho ha dit, que l'havíem convocat; de fet, estem a punt de tornar-la a convocar. Però també llençaré una altra reflexió. Jo, personalment –és la meua manera, almenys de la que he treballat–, i com vostè, vinc del món municipal i em sembla que és un pòsit important. No sé si estem a temps de tantes comissions, si estem a temps de tants espais de reflexió..., i ho dic amb tot el respecte per als espais de reflexió i per a les comissions, eh? I vostès que són diputats saben que estan en mil espais de reflexió, en tres mil comissions. No sé si és tan interessant que fem tres mil observatoris més. No sé si calen més estudis. No sé si cal que ens conjurem amb més promeses.

A l'última Comissió Interdepartamental del Despoblament vaig tenir la grata sorpresa, que de fet no m'hagués hagut d'estranyar, de que la majoria de directors generals i directores d'altres departaments del Govern sabien perfectament tots quines eren les problemàtiques del territori. És que aquí agafem diputats de cada una de els comarques i amb no res quadrem quines són les problemàtiques, les sabem tots. Prou estudis. Recursos, compromís. Recursos, compromís polític de país, de societat. Òbviament de Govern..., i de grups parlamentaris. (*Veus de fons.*) Sí, sí, i el primer deure el té el Govern, eh? Ho tinc claríssim. No! Claríssim. Me n'ocuparé, faré el que podré, però recordo: 1 per cent del pressupost –1 per cent del pressupost. Farem aquest esforç. Jo els hi demano, perquè si no el fem tots no servirà de res, almenys compromís i empenta ni que sigui, pel meu departament o pel departament que tinc l'honor d'encapçalar.

Confio que tot això no quedi en un bluf, que no sigui només fruit d'aquest malaurat incendi i que de ben segur ja no haguem de parlar tant de despoblament sinó haguem de parlar de moltes més alegries al nostre territori perquè voldrà dir que el nostre país hi surt guanyant.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president
Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre la Catalunya rural

300-00159/12

La següent interpellació al Govern és sobre la Catalunya rural, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés, quan vulgui.

Marc Parés Franzi

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades... Consellera, se li ha girat feina i ho celebrego, de fet. Bé, fa cosa d'un mes el nostre grup parlamentari interpellava el conseller Buch sobre la precària situació dels serveis d'emergències a Catalunya i posàvem sobre la taula la necessitat d'implementar un pla de xoc per poder fer front a un estiu que tots i totes sabíem que seria complicat. I, malauradament, l'incendi de la Ribera d'Ebre, doncs, ha evidenciat aquesta realitat.

Jo vull començar aquesta intervenció, doncs, agraint i reconeixent la tasca desenvolupada en aquest incendi per tots els servidors públics i per la ciutadania del territori que s'ha abocat a donar suport a les tasques de gestió. I començant pel conseller Buch i per la consellera Jordà, perquè sabem que han estat uns dies difícils.

Un cop més, com els deia abans, una catàstrofe ens ha posat davant del mirall per fer-nos veure els dèficits estructurals que tenim com a país, per fer-nos recordar la Catalunya rural, la Catalunya eternament oblidada i ara també buidada, sense la qual no som res. I sobre això volem interpellar avui el Govern i volem fer-ho constructivament, perquè aquest és un debat de país. Bàsicament perquè sense la Catalunya rural no hi ha projecte de país que valgui.

«Els boscos estan bruts i quan comença un foc és molt difícil d'aturar.» «La simultaneïtat de diferents incendis fa que no tinguem prou mitjans d'extinció per fer-hi front.» Són dues expressions que hem sentit aquests darrers dies, però, saben d'on les he tret? Doncs les he tret dels informatius de TV3 i de Televisió Espanyola del 4 de juliol de 1994. Fa vint-i-cinc anys. Aleshores van cremar 45.000 hectàrees de les comarques del Vallès Oriental, del Vallès Occidental, del Bages i del Berguedà, entre d'altres.

No hi ha cap dubte que els mitjans d'extinció i les capacitats d'extinció del Cos de Bombers han millorat molt durant tot aquest temps, però, hem avançat en matèria de gestió territorial i de gestió forestal? La realitat és que ara tenim més hectàrees de superfície forestal i més combustible en uns boscos que són més homogenis i més continus i aquí cal sumar-hi els efectes del canvi climàtic. El resultat és, doncs, que som avui en un país més vulnerable. Les causes, s'ha comentat abans també: el despoblament, l'envelliment de la població, les terres agrícoles abandonades i sobretot la desinversió pública i privada en molts territoris on cada cop és més difícil viure-hi.

Mirin, en el darrers deu anys la població de Catalunya ha crescut 250.000 habitants però hi ha divuit comarques i l'Aran, per tant, gairebé la meitat del territori on la població ha disminuït: l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, el Bages, el Baix Ebre, el Berguedà, la Cerdanya, la Conca de Barberà, les Garrigues, el Montsià, la Noguera, els dos Pallars, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, el Solsonès, la Terra Alta i l'Urgell. És d'aquesta Catalunya que li vull parlar jo avui, consellera, de la Catalunya buidada, de la Catalunya de les Terres de l'Ebre, de Ponent, del Pirineu i de bona part de la Catalunya central i del Camp de Tarragona.

Aquesta Catalunya buidada és també la Catalunya empobrida, tant pel que fa a la productivitat com pel que fa a la renda familiar disponible. Hem de prendre consciència ja d'una vegada per totes que la desigualtat té una dimensió geogràfica i que s'expressa sobre el territori. Una desigualtat que no només impacta a determinats barris metropolitans, que també, sinó que afecta de forma molt significativa el conjunt de la Catalunya rural.

I aquí nosaltres som molt clars: cal una aposta valenta i decidida per l'equitat territorial. Independentment d'on visquis de Catalunya has de poder accedir als mateixos nivells de renda i a les mateixes prestacions de serveis. No pot ser que pràcticament el 30 per cent del territori no tingui cobertura de telefonia mòbil; no pot ser que hi hagin nuclis de població sense accés rodar; no pot ser que hi hagi una part del nostre país que tingui enormes dificultats per accedir a serveis bàsics com una escola, un hospital o una biblioteca.

Consellera, què fa el seu Govern per lluitar contra la desigualtat territorial? Perquè la realitat és que els recursos destinats a desenvolupament rural han caigut dràsticament en els darrers anys. I el futur immediat no pinta gaire bé. Enguany, de fet, només trenta-cinc municipis han estat catalogats com a zones amb limitacions naturals i seixanta-sis municipis han perdut aquesta catalogació; la majoria dels quals, per cert, a la Ribera d'Ebre, a les Garrigues i al Segrià. I això limita enormement la capacitat de rebre recursos d'Europa i això ha passat perquè la Generalitat no ha facilitat, perquè no les té, les dades de productivitat a nivell municipal dels cinc darrers anys. Tenen ja aquestes dades, consellera? Hi estan treballant?

Miri, nosaltres apostem per un desenvolupament territorial que posi les comunitats locals al centre; que diversifiqui l'economia d'aquests territoris; que recolzi les iniciatives socialment innovadores i sobretot que entengui que el sector primari és bàsic per l'equilibri socioecològic del país perquè la vida urbana no es pot sostenir sense la infraestructura verda de la qual ens proveeix la Catalunya rural. Així l'agricultura, la ramaderia, la silvicultura han de ser viables i han de tenir un paper vertebrador del territori i del paisatge, i per això fem propostes.

Primer. Creiem que cal avançar cap a un preu just agrari, perquè els productors puguin viure. Per cert, diputat Ordeig, per nosaltres el preu dels tomàquets i de tots els productes agraris és molt important, i el seu discurs, em sap greu, però perd credibilitat quan el seu partit continua nomenant un piròman com el senyor Borrell per a càrrecs de responsabilitat pública. (*Remor de veus.*)

Tornem al tema, l'Observatori Agroalimentari de Preus és la principal eina que podem utilitzar des de la Generalitat, un mecanisme d'objectivitat i transparència, però el problema és que l'observatori només incorpora uns pocs productes; cal desenvolupar-lo per a tots els sectors. Vostè es va comprometre a fer-ho, consellera, a principi del mandat, i li pregunto també com tenen aquest tema.

Però no només això, la Llei d'organitzacions interprofessionals agroalimentàries, aprovada l'any 2015, l'habilitava perquè en el termini màxim d'un any dictés una ordre que regulés el procediment del reconeixement de les organitzacions de productors; han passat quatre anys des d'això i aquesta ordre no existeix. Això no té cap cost, consellera, i depèn només de vostè. Aquestes dues qüestions, l'observatori i l'ordre que li comentava, són fonamentals per poder avançar cap a un preu just agrari, perquè és d'aquesta manera, amb un preu de referència objectiu i amb organitzacions que puguin realitzar contractes tipus en base a aquests preus, com podem avançar en aquestes direccions.

Segon. L'etiquetatge i la informació i la traçabilitat és clau perquè el consumidor pugui triar els productes de proximitat, productes que cal posar en valor no només pel seu menor impacte ambiental, sinó també per la seva qualitat i per ser més saludables. La Llei de la cadena alimentària és una bona llei, però cal aplicar-la, i per això li preguntem també quantes sancions ha imposat el seu Govern a grans distribuïdors d'aliments per no etiquetar els productes.

Tercer. Donar suport a l'arrencada, a l'emprenedoria rural, als petits productors i afavorir la reconversió varietal per adaptar el sector al canvi climàtic.

Quarta proposta: desplegar la Llei d'espais agraris, recentment aprovada, i en aquest sentit volem saber amb quin calendari treballa per al Pla territorial sectorial agrari, i també si tenen previst elaborar algun pla específic, i si és així, per a quins territoris i per quan.

Igualment també ens agradaria saber amb quin calendari treballa per posar en marxa el Registre de parcel·les agrícoles i ramaderes en desús i quin impacte real preveu que tingui aquest registre en la recuperació de les terres, perquè a l'incendi de la Ribera d'Ebre el 20 per cent eren conreus però prop del 40 per cent eren terres en desús. Per cert, consellera, també li he de dir que el nostre grup esperava que ahir el Govern aprovés un decret llei de mesures de reposició immediata, entre les quals entenem que són molt importants aquelles que tenen a veure amb el reg.

Cinquè. El més important per nosaltres és el model, perquè la qüestió no és només de recursos, que ho és, però quin és el model d'agricultura i ramaderia que volen promoure des del seu departament? És un model d'agricultura i ramaderia industrial, intensiva, contaminant i altament consumidora de recursos, o és el model d'agricultura i ramaderia local, extensiva i de productes de qualitat? Per nosaltres, aquesta qüestió és clau. I aquesta és una qüestió eminentment política, i, per tant, li preguntem també si està vostè disposada a plantar cara als grans oligopolis de la distribució i de l'agroindústria.

I acabo per on he començat, per la gestió forestal. El bosc ha de ser productiu, s'ha d'explotar, però també s'ha de gestionar, i això s'ha de fer des de l'ecologia i des del paisatge, i cal fer-ho posant en valor la funció social i ambiental que compleixen els nostres boscos, i és que és justament aquesta multifuncionalitat el que pot fer dels boscos espais realment productius.

La setmana passada vam saber que el Tribunal Suprem ha declarat suspès el Pla de política forestal 2014-2020, i li volem preguntar en quin estat es troba la redacció del nou pla, si el farà amb un procés participatiu, si preservarà un mínim del 5 per cent dels boscos per a l'evolució natural, si promourà la multifuncionalitat, si impulsarà la recuperació d'habitats forestals amb un paper ecològic clau, com són els boscos de ribera o els espais connectors.

Perquè aquest mati, consellera, vostè ha fet unes declaracions a Catalunya Ràdio que, francament, ens han preocupat molt, i acabo preguntant-li si creu realment que el problema de la manca de gestió forestal a Catalunya són les espècies protegides i els espais naturals amb protecció especial.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per fer la resposta té la paraula la consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la consellera senyora Teresa Jordà. Endavant.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Gràcies de nou, president; moltes gràcies, diputat. Diputades i diputats... Gràcies, senyor Parés, per acabar amb aquesta reflexió, perquè avui a Catalunya Ràdio, i ara ho reproduiré i..., bé, què els haig d'explicar a vostès, eh?, quan es fan declaracions i hi ha intenció, a vegades, de treure-les de context.

Escolti'm, jo avui he posat el següent exemple –no sé si ho diré exacte, eh?, però segurament ho diré menys polític–, he vingut a dir, per explicar que teníem un problema entre el món rural..., hi havia aquesta desafecció amb el món urbà, de fet, dues realitats diferents, dos paradigmes diferents..., he vingut a dir que el que no podia ser..., i aquí hauríem d'intentar trobar l'equilibri entre totes i tots, i a més ho repeteixo perquè, ho sento, però ho crec així, i em sembla que ningú s'ha de sentir molest, el que no pot ser és que quan des del Departament d'Agricultura demanem fer un aclariment d'un bosc, fer una rompuda, fer una gestió concreta, se'ns posin certes traves.

Perquè, clar, quan el Departament d'Agricultura demana això és perquè prèviament i tècnicament, algú –enginyers forestals, tècnics, mediambientalistes– considera que allà s'hi ha de fer una gestió. És a dir, no és perquè la consellera Jordà di-

gui: «No, aquests arbres fan massa ombra i no ens pot tocar el sol»; no, no és aquest el criteri.

Aleshores, el que entenc jo que no és de rebut és que se'ns digui que no, alertant que hi ha una espècie protegida, *ergo*, no perquè l'espècie protegida no s'hagi de protegir, evidentment, ni perquè demanem arrasar un bosc un enorme, sinó perquè tècnicament es demana que allà, segurament per temes de risc d'incendi, es faci una gestió. Perquè, sap què passa?, que després arriba l'incendi i ja no té sentit parlar d'arbres ni d'espècie protegida.

Això és el que he intentat dir; ho dec haver fet amb més o menys fortuna, però em sembla, al final, que és trobar l'equilibri entre aquestes dues realitats i entre aquests dos mons, perquè de ben segur que n'hi ha que voldrien els boscos sense cap arbre, segur que n'hi ha, en fi, no?, que la biodiversitat... D'acord, d'acord, tots els debats que vostès vulguin, però al final tenim un problema, i aquest problema, de fet, és el mirall del que ens trobem i el que estem discutint avui. Aquesta era la reflexió i la torno a posar damunt la taula, no sé si amb més encert o encara la dec haver «liat» més, però en qualsevol cas això és el que he intentat dir avui a la ràdio pública del país.

Després de la interpellació del senyor Ordeig, senyor Parés, permeti'm que..., ho intentaré, no sé si aniré desordenada, eh?, perquè de fet és com molt excitant –també ho he de dir– poder estar aquí amb dues interpellacions, una darrere l'altra. (*Rialles.*) És que..., no, no, és que ho he de dir, perquè és allò..., ja em queien els papers, «això és per al senyor Ordeig, això és per al senyor Parés». En qualsevol cas, estem parlant de món rural, estem parlant d'agricultura en el Parlament del país. Jo els emplaço també que..., abans, senyor Ordeig, li volia dir –i estic convençuda que el senyor Parés també hi estarà d'acord– que s'havia fet un debat monogràfic, per què no en tornem a fer un altre? Potser no sé si en un context una mica més tranquil, eh? Però en qualsevol cas em sembla que seria interessant..., molt interessant no, per nosaltres definitiu, fer-lo, eh? I allà treure'n conclusions i, en fi, fer polítiques i tirar endavant.

Intentaré no repetir-me, eh? Ja li he explicat –i vostè ho coneix perfectament– que ens vam marcar aquests dos grans eixos, el de l'alimentació i el de la cohesió territorial, i en conseqüència les polítiques les fem a través d'aquests dos grans eixos. No sé si m'equivoco, senyor Parés, però em sembla que, per les poques vegades que hem intervingut, a vostè li agraden els números, no? És una mica de números també. No, ho dic perquè he pensat: «Al senyor Parés, bé, li explicarem quatre números», perquè també són importants i són també..., jo crec que reflecteixen bastantes coses.

Una part important de l'execució de les polítiques estratègiques del món rural és la gestió dels ajuts, eh? Això és definitiu, de fet és importantíssim, tant els europeus com els recursos propis, eh? Suposen gairebé..., o ultrapassen els 390 milions anuals. I aquí, si m'ho permet, doncs, em pararé un moment i donaré aquestes quatre dades, eh? D'aquests 390 milions, 270 i mig, 270 milions i mig, corresponen a ajuts directes de la PAC, eh?, ajuts del que anomenem «el primer pilar», que bàsicament serveixen per donar suport a la renda dels agricultors per garantir la viabilitat econòmica de les explotacions agràries. Importantíssim. Al final ens posarem d'acord si diem que el primer que hem d'intentar per al nostre sector és que aquells que han decidit faltar-se al territori i quedar-se al territori es puguin guanyar la vida i se la puguin guanyar dignament. Per tant, van directes a la renda.

La resta de l'import, que són 122 milions i mig, corresponen als ajuts del segon pilar, i aquests són concedits en el que coneixem com el PDR, eh?, i són aquests ajuts 2014-2020 –ara toca ja, aviat, revisar-los–, adreçats a la millora, en aquest cas, de la sostenibilitat i la competitivitat d'aquestes explotacions agràries i a la dinamització de l'economia rural, que aquí és on vull anar a parar.

També dins d'aquest programa, i també és un dels objectius del DARP i és una de les coses que vostè directament o indirectament em plantejava, i també el senyor

Ordeig..., és vetllar per la continuïtat de les explotacions. És a dir, si les explotacions no tenen relleu generacional, doncs, malament rai. I a vegades no hi ha relleu generacional..., no a vegades, la majoria de vegades no hi ha relleu generacional, perquè el territori no és dinàmic, i el territori no és dinàmic perquè no s'hi fan polítiques. Si el territori no és dinàmic perquè no s'hi fan polítiques és obvi que no hi ha oportunitats. Si no hi ha oportunitats al territori és impossible que la gent s'hi quedi i que la gent s'hi falgui. Per això també fem ajuts des del departament a través del PDR a la incorporació al món rural dels joves.

Deixi'm dir que durant la campanya 2017 s'han donat ajuts per a la incorporació al món rural a 418 joves, que han estat beneficiaris per un import de 12 milions d'euros, eh? En els darrers deu anys aquests ajuts han ajudat a incorporar-se al món rural 3.145 joves, mitjançant una inversió de 102 milions d'euros, eh? I, a banda, en el primer pilar hi ha un pagament també complementari per als joves agricultors, que el 2017 ha representat 1.700.000 euros, i que ha beneficiat 1.196 joves.

Però hem fet altres coses, aquestes ja amb recursos propis, allò que els deia abans, eh?, amb l'1 per cent del pressupost, quan han sorgit problemes en el sector, jo crec que de manera valenta els hem encarat de la mà també del sector. I vull posar uns quants exemples, molt ràpid. Pel que fa als cítrics, no? I, mireu, parlem una vegada més de l'Ebre. Jo sempre dic que si hi hagués conscienciació en aquest país també dels productes que fem, que són productes sans, segurs i de qualitat..., perquè tots vostès vull pensar que han tastat els cítrics de l'Ebre i que són mel pura, en el millor dels sentits. Tenim un problema si no som exigents com a consumidors i continuem comprant cítrics que venen de Sud-àfrica, eh?, fruit d'aquell conveni internacional del qual..., bé, aquí no en som extremadament responsables, algú té algun cosí germà que li podia haver dit alguna cosa, però, en qualsevol cas... I mentre la gent compra la taronja de Sud-àfrica, els companys de l'Ebre l'han de vendre a vuit cèntims el quilo. Així no ens guanyarem la vida, així no falcarem la gent al territori. Doncs, bé, pel que fa als cítrics de les Terres de l'Ebre, estem duent a terme en aquest moment un ajut als productors per impulsar la circumscripció econòmica. Això també ho hem fet en l'univers de la fruita dolça. I això ho fem per reforçar el sector davant, en aquest cas, l'augment de les importacions, com els deia, provinents de Sud-àfrica. Les circumscripcions econòmiques, per als que ho desconegueu, no són una altra cosa que un instrument que ens permet millorar la comercialització de la fruita dolça, sobretot en moments en què es produeix crisi de preus.

El mateix hem fet en el sector de l'avellana, que també està passant una crisi, eh? Al marge dels ajuts extraordinaris, de gairebé 400.000 euros, estem treballant per la constitució d'una oficina tècnica, que de fet ja s'està a punt, diguéssim, de faltar, perquè gestioni el desenvolupament del Pla estratègic de valorització de l'avellana. És a dir, no només fem polítiques amb ajuts, que està bé eh?, perquè aquest sector l'hem d'ajudar, l'hem de mimar, i el sector ens ha de seduir i ens ha d'enamorar. També és veritat que, si som capaços i hem estat capaços de fer un pla de revalorització d'un producte com el de l'avellana, hem de ser capaços de fer polítiques perquè si aquest pla ens diu que si aquest producte fantàstic és viable –l'avellana negreta del Camp de Tarragona, de Reus, és viable–, doncs, home, fem cas d'aquest estudi, eh? –tots aquests estudis que tenim en tants calaixos–, i apliquem-lo, posem-hi recursos i apliquem-ho. Això és el que fa aquest departament.

Volia parlar-li també de la política forestal, que també és veritat que té dèficits, no cal negar les coses. Després, si tinc una mica més de temps ho faré. I pel que fa a l'incendi deixi'm dir també que hem intentat de la millor manera..., i ens hi hem posat a davant, i a més a més decidits, eh?, a fer dues accions. La primera, d'una manera immediata, donar compliment..., amb immediatesa a totes aquelles persones que han estat afectades. Estem acabant de quadrar números perquè s'han d'ajustar molt molt, però això el mes de juliol ho tindrem extremadament resolt. I després farem el que també he explicat al senyor Ordeig, aquest postincendi, totes aquelles polítiques, entre

elles moltes de regadiu, en aquest cas reg de suport, eh?, de manera també immediata, per paliar i per estar preparats, perquè, com bé saben, estem en un clima mediterrani, on els incendis són inherents, i per tant no ens n'escaparem. Estiguem més preparats per quan vinguin, que, més grossos o més petits, acabaran venint.

El president

Consellera...

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Sí; moltes gràcies, president.

El president

Gràcies. Per a la rèplica, és el torn de nou del diputat. Quan vulgui, senyor Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Bé; gràcies, consellera. Començaré pel final, no?, pel tema de l'incendi. Nosaltres creiem que és urgent, perquè el tema del reg de suport no només afecta les terres que s'han cremat, sinó també les que no s'han cremat però que se n'ha malmès el reg. Per tant, creiem que és urgent que el Govern faci aquest decret llei per poder començar a emetre ajudes, com a mínim en aquest sentit, també en les tasques de desforestació de la matèria cremada.

Algunes altres reflexions, consellera. Nosaltres compartim que és molt important que els consumidors comprem productes de proximitat, productes locals, i que els posem en valor. Però tampoc podem traslladar tota la responsabilitat del model territorial que tenim a Catalunya als consumidors. És a dir, el sector públic té una responsabilitat també important, i estem aquí per desenvolupar polítiques per canviar, per transformar aquestes dinàmiques. Per tant, ajudem o incentivem que els consumidors consumeixin productes d'aquí, però desenvolupem també polítiques de suport.

En aquest sentit també és important el que li deia abans, no? Li he preguntat per algunes qüestions concretes. És a dir, és important perseguir els lobbys, no?, els grans oligopolis de distribució, que són els que originen en bona part, doncs, aquest desequilibri de preu. I és important, doncs, perseguir-los quan no etiqueten els productes, perquè l'etiquetatge és un element clau perquè els consumidors puguem triar els productes amb criteris de qualitat, de salut, no?, i de proximitat. Per tant, tenim una llei que ens obliga a això, però calen més recursos per perseguir aquells que no la compleixen. Ja sé que una part no és del departament, la part que afecta distribució sí, la part que afecta consum és de l'Agència Catalana de Consum, però entenem que caldria, doncs, perseguir més aquestes males pràctiques. Perquè en realitat són pràctiques que porten a la competència deslleial, perquè a aquells que sí que etiqueten, que sí que fan bé la feina, doncs, això també els suposa un sobrecost.

Pel que fa als recursos, nosaltres compartim amb vostè que és lamentable que el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sigui únicament l'1,3 per cent del total del pressupost de despesa de la Generalitat, un pressupost de 304 milions d'euros, que va augmentar en el pressupost del 2017 lleugerament respecte del de 2015. Però és que entre 2010 i 2015 havia caigut amb les retallades un 47 per cent. Per tant, un departament que està a la cua dels departaments i a sobre el departament també..., un dels que va ser més afectats per les retallades. Això clarament ens mostra quines són les prioritats del Govern. I en nosaltres, ja l'hi vaig dir l'altre dia i l'hi reitero, trobarà mà estesa per multiplicar el pressupost del Departament d'Agricultura, no en tingui cap dubte. Però és que el pressupost de la Generalitat depèn del seu company conseller de la Vicepresidència, que no és del meu partit, que és del seu partit. Per tant, si vostè ho treballa amb el senyor Aragonès nosaltres farem tot el que calgui per donar-hi suport i per reivindicar aquest augment de recursos.

De tota manera, no tot és una qüestió de recursos. Nosaltres creiem que hi ha una qüestió de model també, de quin és el model territorial i quin és el model agrícola i ramader que volem per al país. I en aquest sentit ens sembla incompatible parlar de desenvolupament territorial sostenible per una banda, no?, i fer-ho des de l'àmbit de l'agricultura, en el qual hi podem estar molt d'acord, però al mateix temps potenciar inversions o transformacions territorials com és el Barcelona World, perquè és un altre model de desenvolupament territorial completament diferent al que nosaltres estem proposant. I, clar, la compra dels terrenys de Barcelona World són 120 milions d'euros, que és gairebé la meitat del pressupost anual del Departament d'Agricultura. Per tant, on dediquem els diners per fomentar el desenvolupament territorial?

Una altra qüestió. També s'ha comentat aquest matí, i se n'ha fet esment abans, no?, aquest projecte del Govern, el projecte d'oportunitats d'un «País viu». Clar, nosaltres tenim la sensació que això va en la línia del que vostè deia fa una estona, que al final estan creant una comissió per fer una diagnosi, que em sembla perfecte, no?, per posar-se d'acord... Compartim plenament la nova forma de governança, de dialogar amb el territori, de diagnosticar, de posar-se d'acord amb el territori, però al final això ha d'anar acompanyat de recursos, perquè, si no, no serveix de re. Per tant, nosaltres aquí el que li proposem molt clarament és que dotin de recursos aquest projecte, en tot cas, i que facin una aposta clara per un pla de país, un pla d'equitat territorial, que ajudi a revertir les desigualtats territorials que abans li comentava.

I per acabar amb el tema de la gestió forestal, hem comentat abans algunes qüestions. Nosaltres entenem que per fer viable la gestió forestal és important també donar una sortida a la productivitat forestal. I en aquest sentit l'aposta per la biomassa, no?, per la generació d'energia amb biomassa pot ser una aposta interessant. Coneixem el Pla estratègic de biomassa que vostès tenen però ens sembla que és insuficient i que no està tenint la capacitat de transformar el territori com ho requereix.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per fer la darrera rèplica, és el torn, de nou, de la consellera.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Sí; moltes gràcies altra vegada, president. Responsabilitats compartides, totes. És que tornem a estar en el mateix, eh?, és una mica el mantra. Jo li agraeixo de veritat, senyor Parés, que ens recordi que gestionem l'1 per cent del pressupost i que és evident que és impossible..., malgrat que fem moltes coses, eh?, al departament, jo crec, i puc dir, i a més ho podem explicar, i a més ho podem corroborar, i a més a més podem demostrar que no parem, perquè tenim eines. Fa quatre dies el Consell Català de l'Alimentació, per repensar el nostre model de producció d'aliments; importantíssim. També ens ha de servir allà, ens concerneix a tots –a tots–, absolutament a tots. Treballant..., en definitiva, ens ha de servir, eh?, ens derivarà en el pacte nacional per l'alimentació. Però aquest consell, doncs, el que fa..., ha de ser una mica allò que ens porti aquest pacte, com deia, per les polítiques alimentàries de Catalunya i avançar cap a més sobirania alimentària.

La Llei d'espais agraris, que vostè també coneix perfectament, és una eina directa contra el despoblament. És a dir, directa, directa absolutament, que treballa també pel relleu generacional i per preservar aquelles terres que tenen un alt component productiu agrícola, eh? Això no havia passat fins ara. És una llei revolucionària, encara que se n'hagi fet poc ressò. Jo crec que és un instrument importantíssim.

Tenim en marxa el pla estratègic, important, per a la ramaderia extensiva, que l'estem a punt d'acabar. No l'hem explicat encara gaire, eh?, però en qualsevol cas

estem en condicions d'aplicar-lo de manera ràpida a l'Ebre, a la Ribera d'Ebre, perquè penso que pot ser interessant.

Estem treballant també coordinadament amb altres departaments i amb Presidència per lluitar contra aquest despoblament rural.

Ara bé..., i en això estic totalment d'acord amb vostè i no puc dir «negaré d'haver-ho dit», perquè ho estic dient, diguéssim, i a més a més en seu parlamentària. Però, és clar, si no hi posem números darrere, doncs farem poca feina, perquè, malgrat que el departament, també jo crec que una mica amb el conjunt d'aquesta cambra, que ens ajudeu, si més no, des de la Comissió d'Agricultura, podem fer coses, però gaires més no, eh? I, evidentment, el que no podem fer és fruit, ho repeteixo, d'un moment conjuntural, com és el d'un incendi, prometre i fer grans proclames i això no acompanyar-ho de recursos. I és evident que perquè s'acompanyi de recursos primer s'ha de voler i hi ha d'haver una política, un seguit de polítiques decididament per treballar contra el despoblament i tot el que això comporta, i després hi ha d'haver una altra cosa, que és pressupost. Però, bé, aquí ja entràriem en una altra guerra.

El mateix li puc dir respecte a la política forestal. Vostè em parlava de biomassa. Completament d'acord, eh? El pla estratègic ho contempla. Però, si m'ho permet, jo penso que hem de ser inclús més agosarats i anar una mica més enllà, eh? La biomassa està molt bé, però la biomassa no ens farà més rendibles o molt més rendibles els nostres boscos. Jo crec que aquí –i s'està estudiant i hi estem treballant i en parlem quan vulgui, inclús podem fer..., estaria bé també que ho parléssim en compareixença– hem de començar a pensar en la fusta com un element important en la construcció, per exemple, eh? Aquí hi han moltes aplicacions i s'hi està treballant. I aquí evidentment hi han més recursos pel mig que només treballar amb la biomassa. És a dir que hi ha potencial, s'ha fet en altres països. De fet, en aquests moments és un pèl cara la fusta en la construcció, però, en fi, hi ha elements, hi ha estudis i en això estem. És a dir, també pensem que hem de revaloritzar-la, la fusta i, en definitiva, els nostres boscos.

Em parlava de model. El model està clar. El model, nosaltres..., aquest departament el té clar, i és el compartit amb el sector –el compartit amb el sector–: nosaltres defensem l'agricultor professional, el familiar. Evidentment no podem lluitar contra els mercats i la globalitat i tot el que això representa. Ara bé, sí que podem fer polítiques molt afinades. I quan jo li parlo d'una circumscripció econòmica a l'Ebre respecte al sector del cítric, quan li parlo de Camp de Tarragona i li parlo d'una oficina tècnica i tirar en marxa el pla de revalorització de l'avellana al Camp de Tarragona..., tot això són polítiques per a aquest sector, per a aquesta gent, per a aquestes famílies i per al que representen. I és evident que, si som capaços de fer productes sans, segurs i de qualitat, sens dubte –sens dubte– aquest agricultor, aquests que cuiden i estimen el territori, sens dubte, se'n sortiran.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Després d'aquesta interpellació suspenem la sessió fins demà a les nou del matí. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i tres minuts.